

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

GINGER
ROGERS

9

ΑΣΤΥΘΗ - ΕΑΚΑ

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 146

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 146

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξαμνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Άμερική Δολ. 6

ΠΑΝΥΣΣΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

2 — 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

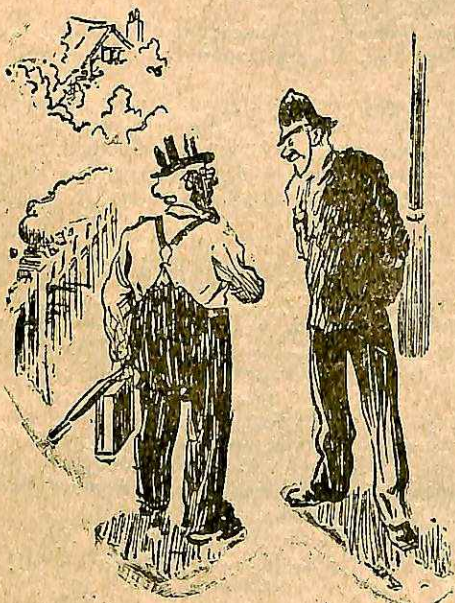
Ο ΑΠΡΟΣΕΚΤΟΣ

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ

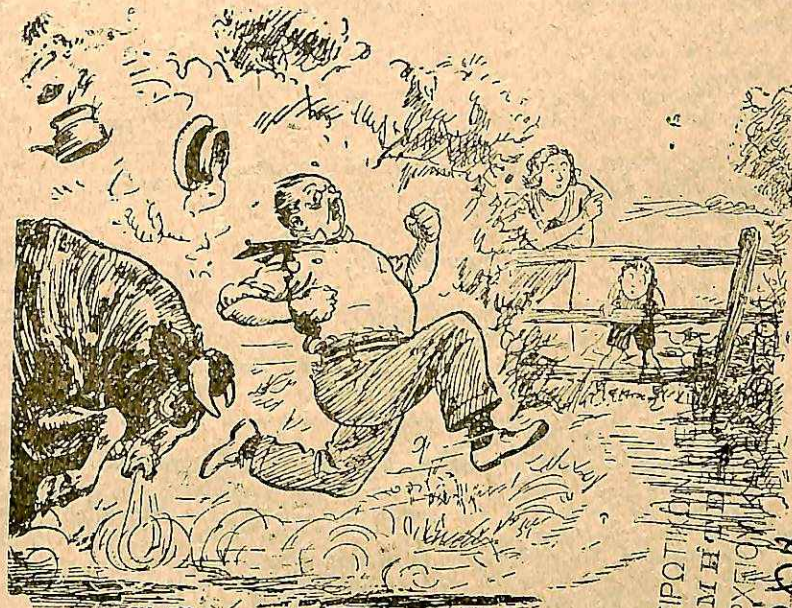
— Πού στο διάβολο έχω ξαναδῇ αὐτό τὸ μοῦτρο;

ΧΕΙΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

— Μήπως ξεχάσατε τίποτε στὴν τουαλέττα σας, κ. καθηγητά...

— "Α, βέβαια ! ξέχασα τὴν ξυρισιῶ!

— Πρόαξε, Γιώργο, θὰ πατήσης τὴν τριανταφυλίττα!

ΘΕΡΙΝΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Πηγαίνει στοὺς σταθμοὺς γιὰ νὰ δοσιζέται ἀπ' τὸ ἀνέμισμα τῶν
μανδηλιῶν τοῦ ἀποχαιετισμοῦ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΗΤΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΗΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ
ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Λαδοκουβέντες

Τὸ λάδι τὸ διέτιμνε ἡ ἀγορανομία 46 δραχμὲς τὴν ὁκά καὶ ὅμως πολλοὶ παντοπώλες ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ... μὴ τὸ κατεβάσουν.

Οἱ μόνοι οἱ ὁποῖοι προμηθεύονται λάδι φτηνὸ εἶναι οἱ... ἐφοροεπίτροποι μερικῶν ἐκκλησιῶν.

Καὶ μερικοὶ ἐπιτηδευοὶ οἱ ὁποῖοι τρῶνε... χαράμια καὶ βγαίνουν... πάντα λάδι.

Σὲ κακὴ κατάσταση εὐρίσκονται καὶ μερικά σωματεῖα τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν ἀδράνεια σκούριασαν καὶ χρειάζονται... λάδι.

Ἀπεναντίας εὐτυχεῖς οἱ ἀδιάφοροι οἱ ὁποῖοι σὲ κάθε ζήτημα... οὔτε λάδι οὔτε ξύδι, σοὺ λένε.

Τὰ λαδικὰ ὅμως κάθε γειτονιάς ποὺ δὲν σταματᾷ τὸ κουτσμπολιό τους πάνε νὰ πεθάνουν μὲ τὴν ἀκρίβεια τοῦ λαδιοῦ.

Ἄς ἐλπίσουμε πὼς θὰ φτηνάνη ἀκόμη τὸ ἑλ. ληνικό αὐτὸ προῖον καὶ ἄς ἀφεθῶμε εἰς τὸ... ἔλαιον τοῦ Θεοῦ!

Ἄκρον ἄκτων.

Ἄκρον ἄκτων ἔξ' ὁ ἁ ἰ σ θ η ἰ α ἰ ς. Νὰ γεννᾷ ἡ γυναῖκα σου καὶ πιάνουν πόνοι τὴν... ὑπηρετήριά σου.

Νὰ διηγῇσαι τόσο ἀνατριχιαστικὰς ἱστορίες ὥστε νὰ... σηκώνονται οἱ τριχὲς τῆς περούκας τῆς πεθεράς σου.

Φίλις. Ν' ἀγαπᾷς τόσο τὸ φίλο σου ποὺ καὶ τὰ παιδιά σου ἀκόμα νὰ τοῦ μοιάζουνε.

Φιλανθρωπίας. Νὰ σοὺ πούλῃ ὁ χασάπης μιὰ ὁκά κρέας καὶ νὰ σοὺ δῇναι μισή, γιὰ νὰ μὴ γίνῃς... ἀρθροϊτικός.

Πρακτικοῦ πνεύματος. Νὰ φυλάς τις κάλπικες δεκάρες γιὰ νὰ τις δώσεις... ἐλεημοσύνη.

Σερνότητος. Νὰ γυρίζῃ ἡ χήρα τὴ φωτογραφία τοῦ μακαρίου πατρὸς τὸν τοίχο γιὰ νὰ μὴ τὴν παρακολουθῇ ὅταν... δέχεται.

Εὐσεβείας. Νὰ μὴν μεταχειρίζεται ἕνας ἐφοροεπίτροπος ἄλλο λάδι ἀπὸ τῆς... ἐκκλησίας.

Ἐνημερότητος δημοσιογραφικῆς. Νὰ περιγράφῃς ἕνα χορὸ ἢ μιὰ γιορτὴ πού... ἀνεβλήθηκε.

Ἐφημερίδες—Γυναῖκες.

Μοιάζουν κι' αὐτὲς μὲ τις γυναῖκες. Βγαίνουν κάθε τόσο μὲ καινούργιο... φουστάνι καὶ χρωματίζονται.

Πολλὰς ἔχουν τακτικὴ κυκλοφορία—ὄχι μόνον στὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ἄλλες τις ἀγοράζει ἕνας... σύζυγος καὶ τις... γλεντοῦν (διαβάζοντας) πολλοὶ τζαμπατζήδες.

Εἶναι γεμάτες μυρωδιά (οἱ γυναῖκες) ὅταν βγαίνουν ἀπὸ... τὸ πιεστήριο (οἱ ἐφημερίδες!).

Ὅταν μένουν ἀπούλητες (καὶ οἱ δυὸ) καταντοῦν μόνο γιὰ νὰ στρώνουν... ράφια.

Νέο λεξικό.

Τρώγω. Ρῆμα ἐνεργητικό ποὺ γίνεται ἐνεργητικότερο ὅταν φάγῃ κανένας ὁδοδείχαρη. Σήμερα ἀπὸ ῥῆμα κατάντησε... πρόβλημα ποὺ γιὰ νὰ τὸ λύσῃ κανένας πρέπει νὰ κρατᾷ τὸ κλειδί κανενός... ντουλαπιού.

Συνήθως τρώει κανεὶς μὲ τὰ δόντια.

Οἱ παράξενοι τρῶνε μὲ... τὴ γκρίνια τους.

Οἱ ἐρωτευμένοι τρῶνε μὲ... τὰ χεῖλιά τους.

Οἱ γεροκολασμένοι τρῶνε μὲ... τὰ μάτια.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ αἰῶνος μας τρῶνε διάφορα μέλη τοῦ σώματος χωρὶς νὰναι ἀνθρωποφάγοι.

Δηλαδή! Οἱ κακιωμένοι προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπονὰ σοὺ φᾶνε... τὸ μάτι.

Οἱ νταντῆδες τρῶνε... τὰ πόδια τους γιὰ νὰ βροῦνε τὴν... ἔκλειψή τους.

Οἱ κοκέτες τρῶνε τ' αὐτιά τοῦ συζύγου γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ καινούργιο φόρεμα.

Οἱ πλύστρες τρῶνε τὰ νύχια τους στὶς μπουγάδες.

Οἱ φαγάδες τρῶνε τ' ἄντερα τους καὶ τὰ σηκώτια τους.

Τρώγονται ἐπίσης κι' ἄλλα εἶδη π.χ.

Οἱ παπάδες τρῶνε τροπάρια δόλοκληρα.

Οἱ εἰσπρακτορες τρῶνε τὰ παπούτσια τους γιὰ νὰ πετύχουν ἕνα κακοπληρωτὴ.

Οἱ μουσικοὶ τρῶνε δόλοκληρες μπατοῦτες.

Οἱ κουτοὶ τρῶνε ἄχυρα.

Πολλὰς φορὲς ὅμως γίνεται τ' ἀνάποδο.

Μᾶς τρώει ἡ ράχη μας, μᾶς τρώει τὸ κεφάλι μας μᾶς τρώει ἡ φούχτα μας (αὐτὸ εἶναι προγνωστικὸν πὼς θὰ πιάσωμε λεφτὰ).

Τοὺς χαρτοπαίχτες τοὺς τρώει ἡ μίζα.

Τοὺς σεβδαλῆδες τοὺς τρώει τὸ μεράκι τους.

Εἰς τὸ παθητικὸν τὸ ῥῆμα κάνει τρώγομαι.

Ἐπὶ τῶν πραγμάτων ποὺ τρώγονται τακτικά.

Τρώγονται τ' ἀντράχια, οἱ ἐφορίες, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι, ὁ δεξιὸς ψάλτης μὲ τὸν ἀριστερό, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ καλλιτέχνες μεταξὺ τους καὶ οἱ πολιτικοί.

Δὲν τρώγονται καθόλου! Οἱ γεροντοκόρες ἔσαν μιλοῦνε περὶ τῆς ἡθικῆς τῆς ἐποχῆς τους, οἱ πεθερὲς οἱ ἔξυπνοι μὲ τὰ καλαμπούρια τους, οἱ ἐπιθεωρησιογράφοι μὲ τις σαχλαμάρες τους.

Σταματᾷ γιατί... σὰς ἔφαγα μὲ τὴ λίμα μου.

Μικρὲς ἀγγελίες.

Εὐρέθηκε εἰς τὸν Ἑθνικὸν Κήπον καὶ παρεδόθη εἰς τὰ γραφεῖα μας ποιητικὸς ἐγκέφαλος εἰδικὸς διὰ στίχους ταγκό.

Παρακαλεῖται ὁ κάτοχος νὰ τὸν παραλάβῃ διότι ἔστρεφεται πάσης ἀξίας.

Χήρα ἀπαρηγόρητος ἐνοικιάζει τὴν θέσιν τοῦ μακαρίτου εἰς τὴν διπλὴν κλίνην τῆς εἰς ἐργένην.

Πρακτορεῖον Γάμων.

Σὰς δίνουμε ὀνόματα σημαίνοντων γαμβρῶν. Ὅσες διαλέξουν, ἄς ἀπευθυνθοῦν μὲ γράμμα στὰ γραφεῖα μας.

Παντελῆς Δεσαλεύεις. Κουβαλαίει καρέκλες σὲ ὑπαίθρια κέντρα.

Μίμης Σιπλωμένος. Τριόροφος σπιτονοικοκύρης.

Γιώργος Ἀσφαλτός. Βρίσκει χαμένους σκύλους καὶ ρίχνει καὶ χαρτιά.

Μάνθος Πολύξενος. Τὶς καθημερινὲς εἶναι εἰσοδηματίας.

Τὶς γιορτὲς ἐργάζεται ὡς τυφλὸς ἔξω ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες. Ξαίρει καὶ κάνει τὸ χαλὸ, τὸν παραλυστικὸν καὶ τὸν ἀνάπηρο.

Θέμος Παντοτεινός. Μετασκευάζει ὑπηρετήτριες σὲ... παραμάνες.

Ἀντώνης Μούσκεμας. Περιοδεύων μουσαφίρης, πνίγει καὶ γάτες.

Θεατρικοὶ Θρίαμβοι!

—Πρωτοφανὲς ἐπιτυχία εἰς τὸ θέατρον Καραπατάκα μὲ τὸ θαυμάσιον ἔργον «Β α ρ α τ ε τ ο υ». Ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη τοῖς ἐπὶ σκηνῆς οἱ δὲ ἡθοποιοὶ ἀπεθεώθησαν ἀπὸ τὸ... ἀφηνιάσαν κοινό.

—Ἐνας μοναδικὸς θρίαμβος ἄνευ προηγουμένου ἡ Ἐπιθεώρησις «Ο π ο υ φ ὕ γ η φ ὕ γ η» τῶν γνωστῶν ἀπὸ τόσας προηγουμένης ἐπιτυχίας συγγραφέων τῆς... Σάρας τῆς Μάρας καὶ τοῦ κακοῦ Συναπαντήματος! Πέντε χιλιάδες θεαταὶ πέρασαν ἔξω ἀπὸ τὰ ταμεῖα καὶ... ἔφυγαν πανικόβλητοι.

—Ποτὲ ἔργον δὲν ἐσημείωσε τόσην φρενίτιδα ὡς τὸ «Ρ ε λ λ ι κ ι» τοῦ γνωστοῦ λογιῶν καὶ δημοσιογράφου Καρπαζᾶ. Οἱ θεατὲς φωνάζουν ἀπ' τὰ καθίσματα: Δὸς μου κι' ἐμένα μπάρμπα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΑΛΗΤΗΣ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ναπτύσσω ὁλοένα καὶ περισσότερο τὸ ταλέντο μου. Τῆς εἶχα ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά μου καὶ

Περπατοῦσα μόνος μου στὶς Τουῦλ-λερύ, ἀπολαμβάνοντας τὴν θαλπωρὴ τοῦ ἡλίου. Ἐ-

ξαφνα στάθηκα ἐκπληκτος. Διέκρινα μιὰ πολὺ γνωστὴ μου φυσιογνωμία, ἕνα πολὺ γ. ὀριμὸ μου ἄνθρωπο, ποὺ περπατοῦσε, σέρνοντας τὰ πόδια του στὸν δρόμο. Ἦταν κακοντυμένος καὶ ἀκουμποῦσε τὸ σκεβρωμένο κορμί του ἐπάνω σὲ μιὰ χονδρὴ ράβ-

δο. Τὸν σταμάτησα.

—Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Ἄντρέ Μπενάν; τὸν ἐρώτησα.

Μ' ἀνεγνώρισε κι' αὐτός.

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε.

Κι' ὕστερα, κουνώντας τὸ κεφάλι, εἶπε.

—Εἶδες πὼς κατάντησα. Κλεμάν;

Τὸν χτύπησα ἐλαφρὰ στὸν ὄμο.

—Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ εἶπα. Ἴσως...

—Ὡ! μὴν προσπαθῆσιν νὰ μὲ παρηγορήσῃς, μὲ διέκοψε.

Δὲν περιμένω πιά τίποτε ἀπ' τὴ ζωὴ. Ὅλα τελείωσαν γιὰ μένα!

Τὸν ἐκύτρεξα ἐκπληκτος.

—Μὴν ἀπορῇς, μοῦεῖπε πάλι. Ἄν θέλῃς μπορῶ νὰ σοὺ πῶ τὴν ἱστορία μου, γιὰ νὰ δῇς πὼς θὰ μὲ δικαιώσῃς.

Τὸν ἐπίασα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ πῆγαμε καὶ καθίσαμε ἐκεῖ κοντὰ σὲ μιὰ μύρτα.

Ἄλῃθια! Πόσο ἀλλαγμένος ἦταν ὁ Ἄντρέ.

Ὁ Ἄντρέ Μπενάν, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὁ καλλίτερος ἡθοποιὸς στὸ Παρίσι! Μέσα στὰ μάτια του διάβαζα τὴν νοσταλγία καὶ τὸν πόνο καὶ διέκρινα στὰ χεῖλιά του τὴν πικρία.

—Ἀκουσε, λοιπόν, μοῦ εἶπε ἀνασπενδίζοντας, τὴν ἱστορία μου ποὺ μοιάζει σὰν ἕνα τρομακτικὸ παραμῦθι, ὡς ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο... Θυμᾶσαι τί μεγάλον σουξὲ εἶχα στὸ θέατρο. Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ μένα κι' οἱ ἐφημερίδες μὲ ἀπεκάλεσαν τὸν νεώτερον Μουνὲ Σουλλύ. Σὲ βεβαιῶ θὰ ἐπαίρνα περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ

γράμματα τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὶς θαυμάστιές μου κι' ὁ μισθός μου εἶχε φθάσει πιά σὲ ὕψη ἡγεμονικά. Ὡστόσο ἐγὼ ἔμεινα πάντα ὁ ἀφελὴς καὶ ταπεινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀγαθὸς καὶ δειλός. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω σὲ κανένα κακό. Φρόντιζα, ὅπως θυμᾶσαι, νὰ εὐχαριστῶ μὲ κάθε τρόπο τοὺς φίλους μου, ἐξοδεύοντας ἀφθονα χρήματα.

Ἀγαποῦσα, πράγματι, πολὺ τὴν τέχνην μου κι' ἐνοιοῦθα ὅτι ἦταν ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Μὰ ὁ Φερνάν, ὁ δημοσιογράφος—τὸν ἔξερες—μοῦ εἶχε βάλει μιὰν ἄλλη σκέψη στὸ μυαλό. Γιὰ νὰ νοιώσω καλλίτερα τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐξιδανικεύσω, ἀκόμα περισσότερο, τὸ παίξιμό μου, ἔπρεπε νὰ ἐρωτευθῶ! Μόνο ἡ ὑπαρ-

ξις τῆς γυναίκας θὰ μ' ἐκανε πιά αἰσθαντικό, πιδ θερμό, πιδ τέλειον ἀκόμα.

Βοήκα τὴν γνώμη τοῦ Φερνάν πολὺ σωστή. Κι' ἀπὸ τότε, ἀναζητοῦσα τὴν γυναῖκα, ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἐμπνευστριά μου, ἡ μοῦσά μου. Δὲν τὴν βρήκα ὅμως πουθενά! Κι' ἄρχισα νὰ ἀπογοητεύωμαι, ὅταν γνώρισα τυχαίως ἕνα κουκλίστικο πλάσματάκι, τὴν Σιμόν. Ἦταν ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα κι' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ θέατρο. Ἐδεῖξε κι' αὐτὴ μεγάλον ἐνδιαφέρον γιὰ μένα καὶ δέχτηκε ἕνα ραντεβού, ποὺ τῆς πρότεινα γιὰ τὸ βράδυ.

Συναντηθήκαμε, πράγματι, στὴν ρὺ ντὲ λὰ Λυμπερετὲ τὸ βράδυ καὶ καθίσαμε σ' ἕνα ἀπόμωρον κέντρον. Μὲ ρώτησε γιὰ χίλια δυὸ ζητήματα, σχετικὰ μὲ τὸ θέατρο κι' ἐγὼ τὶς ἔδινά ὅσο μποροῦσα πιδ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις.

Μοῦ εἶπε πῶς μὲ θαύμαζε, πὼς μὲ θεωροῦσε τὸν πιδ μεγάλο ἡθοποιὸ τῆς Γαλλίας καὶ πὼς ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη, ποὺ βρισκόταν πλάι μου.

Τὴν εὐχαρίστησα καὶ τῆς χάιδεψα μὲ λεπτότητα τὸ χέρι.

Ἐκείνη τὴν πρώτην μέραν τῆς συναντήσεώς μας, δὲν τῆς εἶπα τίποτε. Ἦταν φανερό ὅμως, πὼς ἄρχιζα νὰ τὴν ἀγαπῶ! Ἦταν, ἄλλοτε, τόσο ὁμορφή, τόσο γοητευτική, ποὺ γεννοῦσε ἀμέ-

σως τὴν συμπάθειαν.

Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὴν ἴδια νύχτα, ὅταν βγήκα στὴν σκηνή, νόμι-σα πὼς ἦμουν ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐχώρισα κάτω στὴν πλατεία τὴν Σιμόν κι' ἡ καρδιά μου ἐσίχθησε.

Ἐπαῖσα τὸν «Ἀμλέτο» τοῦ Σαίξπηρ κι' ἦμουν τόσο καλός, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Εἶχα ἀποθεωθῇ, θυμᾶμαι!

Ἐβλεπα πιδ καθημερινῶς τὴν Σιμόν καὶ κατῶρθωνα ν' ἀ-

παιρνοῦμαι τὴν ἀπόφασίν σου, σπούτισε τὰ δάκρυά του καὶ συνέχισε, μὲ πιδ ἄργον τόνο.

—Κι' ἀπὸ τότε γυρῶ σὰν ἀλήτης, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ πηγαίνω σ' ὅλα τ' ἀγαπημένα μέρη, ὅπου πῆγαίνα, ἄλλοτε, μὲ τὴν Σιμόν. Τὰ κέντρα, ποὺ καθόμαστε, οἱ δεινδοστοιχίες ποὺ συγ-γιανίζαμε, οἱ δρόμοι ποὺ περπατοῦσαμε, ἀποπνέουν ἀκόμη κάτι ἀπ' τὸ ἀρώμα τῆς.

Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή παρηγορίαν... Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή γαλήνη...

Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή παρηγορίαν... Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή γαλήνη...

Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή παρηγορίαν... Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή γαλήνη...

Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή παρηγορίαν... Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή γαλήνη...

Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή παρηγορίαν... Κι' ἐστὶ βρισκω γιὰ μιὰ στιγμή γαλήνη...

μοῦ ἐμπιστεύθηκε πὼς μ' ἀγαπᾷ ὡς αὐτὴ.

Ὡ! πόσο ἦμουν εὐτυχισμένος! Ἢ πρώτη φορὰ ἐνοιοῦθα τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης καὶ μέσους πῆραν ὁλόκληρο στὰ φτερά τους ἡ φαντασία καὶ τ' ὄνειρο...

Μὰ δυστυχῶς δὲν κράτησε γιὰ πολὺ ἡ εὐτυχία μου. Ὁ Ζώρξ, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου «Ὀντέον», ποὺ ἐργαζόμουν, εἶδε μιὰ μέραν τὴν Σιμόν καὶ τὴν ἀγάπησε. Εἶχε τὴν ἀνάδεια νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του. Φυσικὰ ἐκείνη τὸν ἀπέ-

κρούσε καὶ τοῦ μίλησε μὲ τὰ πιδ σκληρὰ λόγια.

Αὐτὸ ἀντὶ νὰ συνετίσῃ τὸν Ζώρξ, τὸν διευθυντὴ, ἀπεναντίας τὸν ἐξηρέθησε. Ἐγινε πιδ θρασύς, πιδ ἀπαιτητικὸς κι' ὅταν ἐπέισθη ἐντελῶς πιδ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίσῃ τίποτε ἀπ' τὴν Σιμόν, μ' ἔδωξε ἀπ' τὸ θέατρο. Καὶ δὲν περιορίσθηκε ὡς ἔδω.

Συνεννοήθηκε μὲ τοὺς διευθυντὰς ὅλων τῶν θεάτρων νὰ μὲ πολεμήσουν κι' ἐτοὶ δὲν βρήκα πουθενὰ δουλειά. Ὁ Ζώρξ ἦταν πανίσχυρος. Κατῶρθωσε νὰ μοῦ πάρῃ ἀκόμη καὶ τὴν ἀδεία ἐξα-

σκήσεως ἐπαγγέλματος τοῦ ἡθοποιοῦ.

Ἦσαν τόσα πολλὰ αὐτὰ τὰ χτυπήματα, ποὺ μὲ τσάκισαν, κυριολεκτικῶς. Ὑστερα ἀπ' τὴν δοῦσα καὶ τὸν θρίαμβον, βρεθήκα

στὴν ἀφάνεια, ὕστερα ἀπ' τὴν χλιδὴ καὶ τὰ πλούτη, στὴν φτώχεια! Πούλησα, σιγά-σιγά, ὅτι εἶχα καὶ κατέληξα νὰ ζῶ μαζί μὲ τὴν Σιμόν σὲ μιὰ σοφίτα.

Τότε κατὰλαβον πόσο ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε! Παρὰ τίς ἐναντιό-

τητες τῆς τύχης, παρὰ τὴν συμφορὰ ποὺ μ' ἔδεσσε, δὲν μ' ἔγκατέλειπε οὔτε στιγμή. Ἦταν ὁ παρηγόρησός μου ἄγγελος, τὸ μόνο φῶς μέσα στὸ ἀπέραντο σκοτάδι ποὺ μὲ κύκλωνε.

Δὲν φαντάζεσαι πόσο ὑπόφερα, ποὺ ἔβλεπα τὴν Σιμόν σ' αὐ-

τὴν τὴν ἀθλία κατάστασιν. Οἱ γροθιὲς μου ἐσφίγγοντο, ὠρθονα

τὸ ἀνάστημά μου καὶ ζητοῦσα ἐκδίκην.

Ἦθελα νὰ τιμωρήσω τὸν αἴτιον τῆς καταστροφῆς μας, τὸν ἄθλιο Ζώρξ, ποὺ ἔπαιξε μαζί μου μὲ τέτοιο παι-

δισμό.

Μιά μέραν, ποὺ ἡ ὀργή μου γιὰ τὴν κατάστασίν μας ἦταν ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μεγαλειότερη, συνήντησα τυχαίως τὸν Ζώρξ, σ' ἕνα ἀπόμωρον δρόμο. Τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦ μίλησα ἀπότομα.

Ἐκείνος θέλησε νὰ μὲ σπώξῃ κι' ἔβαλλος πιδ τοῦ ἐπετέθηκα, τὸν ἔρριξα χαμῶ καὶ τὸν ἐπνίξα, χωρὶς νὰ σα-

λάβῃ κανεὶς νὰ μὲ συζητήσῃ.

Ὅταν ἐγινε ἡ δίκη μου, οἱ ἐνορ-

κοὶ παρεδέχθησαν «μετρίαν σύγχυσιν» καὶ δὲν μὲ κατεδίκασαν βαρεῖα.

Κατεδικάσθηκα σὲ φυλάκισιν ἔξη

χρονῶν. Καὶ μ' ἔσυραν, ὅπως τὸν τελευταῖον κακοῦλο, στὴν φυλα-

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΑΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α΄.

Σαπλωμένη ακίνητη κάτω από τὸ λευκὸ κλινισκέπασμα, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά καὶ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὸ ἓνα μέρος, ἐλαφρὰ ἀναπνέοντας, ἡ "Αννα, φαινότανε, ἀπὸ δὴ καὶ δύο ὥρες, ὅτι ἦταν βυθισμένη στὸν βαθὺ ὕπνο τῆς νεαρῆς ἡλικίας. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Λαύρα, πεσμέ ἡ σὲ παρόμοιο παρθενικὸ κρεβάτι στὴν ἄλλη ἀλ- λη ἄκρη τοῦ δωματίου, εἶχε παρατείνει πολὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ συνηθισμένο νυκτερινὸ τῆς διάβασμα, ἀποφεύγοντας ἐπὶ καὶ ἡ διαίτη ἐμπιστευτικὴ συζήτηση. Πρὸ ὀλίγου ἔσβυσε τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ μόλις τὸ σκοτάδι τῆς παγερῆς χειμωνιάτικης νύκτας ἐσκέπα- σε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, μέσα στὸ δωμάτιο τῶν δύο κορι- τσιῶν, ἡ "Αννα ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἐκάρφωσε τὰ βλέμματα στὸ κρεβάτι τῆς Λαύρας, τοῦ ὁποῦ ἡ λευκότης διακρίνετο συγκε- χυμένη μέσα στὴ σκοτεινιά.

Ἡ "Αννα ἀγρυπνοῦσε, στεκόταν ακίνητη σὰν μαομαρμένη καὶ ὅλη τῆς ἡ ὑπαρξίς φαινότανε συγκεντρωμένη στὸ βλέμμα ἐκεῖνο, "ὃ τὸ ὁποῖον ὁρσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ τὸ μουσικὸ τοῦ σκοτούς. Ἡ ἡθελε νὰ ἰδῇ ἂν ἡ ἀδελφὴ τῆς πραγματικῶς ἐκοιμόταν. Ἡ ὥ- ρα περνοῦσε, τὸ δωμάτιο γίνονταν ὀλοένα ψυχρότερο, ἀλλ' ἡ "Αν- να δὲν τὸ αἰσθάνετο. Ἀπὸ τότε ποῦσβυσε τὸ φῶς, μιὰ φλόγα ἀ- νέβαινε στὴν καρδιά καὶ τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἔκαιγε τὶς σάρκες τῆς καὶ πυρπολοῦσε τὸ αἷμα τῆς, ἔκανε τὶς ἀρτηρίες τῆς νὰ κτυπᾶνε γρήγορα ὅλο τὸ σῶμα τῆς φλογιζότανε καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐξεραί- νοντο στὴν προσπάθειά τῆς νὰ μαντεύσῃ ἂν ἡ ἀδελφὴ τῆς κοι- μότανε.

Μιὰ σκέψις ἐβασάνιζε τὸ μυαλό τῆς. Μή- πως εἶχε περάσει ἡ ὥρα τοῦ ραντιεβοῦ τῆς; Ἀπὸ μακριὰ διὰ μέσου τῶν κλεισμένων θυ- ρῶν, ἤκουσθη ὁ ἀσθενικὸς ἤχος ἐκκρεμοῦς. "Ἦτο ἡ προσδιωρισμένη ὥρα.

Τότε, μὲ μύριες προφυλάξεις, ἀργὰ σὰν ὁ πνοβάτης, τρέμοντας σὲ κάθε τριεῖμο τοῦ κρεβ- βατιοῦ τῆς, σταματώντας κάθε τόσο τρομαγμένη, ἐσηκώθη σιγά—σιγά. Ἡ ἀόριστη λευκότης τῆς ἀδελφῆς ποὺ ἐκοιμότανε, τὴν ὑπνώτιζε· εἶχε προσηλωμένο τὸ βλέμμα τῆς διαρκῶς σ' αὐτὴν, ἐνῶν τὰ χεῖρα τῆς ἀνα- ζητοῦσαν τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια, τὰ φορέματά τῆς, ποὺ εἶχε φροντί- σει ἀπὸ ἐνωρὶς νὰ τὰ τοποθετήσῃ κοντὰ τῆς. Ὄταν, τέλος, ἐντύθηκε, ἔρριξε στὶς πλάτες τῆς ἓνα πλατὺ μαῦρο σάλι καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ γλυστρώνοντας σὰν φάντασμα, μόλις ἀ- κουμπώντας εἰς τὸ χαλί. Ἐκάλεσε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ δὲν ἔλαβε ἀπάντηση. Βεβαίωθη- κε ἔτσι, ὅτι κοιμότανε, ἐτροχώρησε καὶ βγήκε. Ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς παιδαγωγοῦ τῆς Στέλλας Μαρτίσι, ποὺ κοινοῦτανε βα- θεῖα, ἐφθασε στὴ μικρὴ σκάλο τῆς ὑπηρεσίας, κατέβηκε κάτω καὶ ἀψη- φώντας τὸν παγωμένο ἀέρα τῆς νύ- χτας ποὺ μασιέγιανε τὸ πρόσωπό τῆς κάτω ἀπὸ τὸν κατάμαυρο οὐρανὸ, ἔτρεξε πρὸς ἓνα τοῖχο, ἀρκετὰ χαμη- λὸ καὶ ἔτλωσε τὰ χεῖρα καλώντας

μὲ ἀπελπισία.

— "Ιουστίνε! "Ιουστίνε!

Μιὰ σκιὰ ἀνδρὸς ἐφάνη πέρα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ἔτλησάσε.

— "Εδῶ εἶμαι, "Αννα! τῆς ἀπήντησε.

Ἡ νέα ἔπιασε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἐπιθύρησε, θλιβερά.

— "Ελα! ἔλα!..

Ὁ νέος διεσκέλισε τὸν χαμηλὸν τοῖχο καὶ εὐρέθη κοντὰ τῆς.

Ἀμίλητη ἡ "Αννα, τυλιγμένη στὸ μαῦρο μαντῶ τῆς, ἔσκυψε

τὸ κεφάλι καὶ παρεδόθηκε σὲ λυγμούς.

Ἀνίσχυρος ἐκεῖνος τὴν ὥρῃσε εἰς ἑαυτὴν, προσπαθώντας νὰ ἰδῇ

τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὴν ἐκτενε νὰ μὴν κλαίῃ.

— Φοβάμαι... φοβάμαι! ἐπρόκειτο ἡ "Αννα σὰν παιδί τρομαγ- μένο. Εἶμαι δυστυχῆς... τρομερὰ δυστυχισμένη...

— Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ! εἶπε ὁ "Ιουστίνος ἀ- λὰ καὶ μὲ λαμ- λή φωνή.

— Ἐναντὶς τοῦ, αὐτὸ, ἐπρόκειτο ἡ νέα παύοντας νὰ κλαίῃ.

— Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, "Αννα!

— Σὲ λατρεύω, ἀγαπημένε μου.

— Ἄν μ' ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς...

— Σὲ λατρεύω, ψυχὴ μου.

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὺς δὲν θὰ κλάψῃς ἄλλο...

— Σὲ λατρεύω, σὲ λατρεύω, σὲ λατρεύω! ἐπανελάμβανε ἐπίμο- να ἡ "Αννα μὲ φωνὴν ὑπόκωφη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ὁ νέος ἐσιώπησε, σὰν νὰ μὴν εὕρισκε πλέον λέξεις ἀρκετὰ

φλογερῆς γιὰ ν' ἀπονητῇ στὴν ἐκρηξὴ ἐκεῖνη τοῦ ἐρωτος. Παγε- ρὴ πνοὴ ἀνέμου πέρασε ἀπὸ τὰ πρόσωπά τοῦς.

— Κουτώνεις; ῥώτησε ὁ "Ιουστίνος μὲ ἀδελφικὴ στοργή.

— Ὁχι, καίωμα.

Καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ ποὺ πραγματικῶς

ἐκαίγε.

— Μὲ φλογίζει ἡ ἀγάπη! εἶπε ἡ "Αννα.

Ὁ "Ιουστίνος ἔφερε μὲ ὀρρότητα τὸ μικρὸ τῆς

χεράκι στὰ χεῖλη τοῦ καὶ ἀπέθεσε ἐλαφρὸ φίλημα

στὰ δάκτυλά τῆς. Τὰ μάτια τῆς νέας ἐσπινθηροβό- λησαν μέσα στὸ σκοτάδι σὰν ἀστράλαμ- περά.

— Ἐξῶς μὲ καίει! ἐξακολούθησε

ἡ νέα. Δὲν αἰσθάνομαι τίποτε οὔτε τὸ

φῶς, οὔτε τὸ σκοτάδι, οὔτε τὸν κίνδυ- ο, οὔτε τίποτε ἄλλο. Δὲν συλλογίζομαι

οὐδ' ἐσένα μονάχα, δὲν θέλω παρὰ

τὴν ἀγάπη σου, δὲν θέλω νὰ ζήσω πα- ρὰ μόνον μαζί σου, μαζί σου πάντοτε,

μεχρὶ θανάτου...

— Ἀλλοίμονο! εἶπε ἐκεῖνος μὲ θλι- βερὸ στεναγμό.

— Τί εἶπες; ἀνεφώνησε ταραγμένη ἡ

"Αννα.

— Πονᾶω ἀγάπη μου, πονᾶω γιὰ τὸ

ῥαϊτὸ μας ὄνειρο.

— Μὴν τὸ λές αὐτό!

— Γιατί νὰ μὴν τὸ εἰπῶ; Τὸ ῥαϊτὸ

ὄνειρο ποὺ πλάσαμε μαζί, "Αννα, σβύ- νει. Δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ ζήσουμε μαζί.

— Ποιὸς δὲν θέλει;

— Ὁ κηδεμόνας σου ποὺ σ' ἐξουσιᾶ- ζει ὁ Κότσας Δίας.

— Τὸν εἶδες! Τί σοῦεipe;

— Δὲν θέλει!

— Γιατί;

— Γιατί ἐσύ εἶσαι πλουσία, καὶ ἐγὼ

εἶμαι φτωχός· γιατί ἐσύ εἶσαι εὐγενὴς

καὶ ἐγὼ οὐκ εἶμαι.

— Ἀλλὰ ἐγὼ σὲ λατρεύω, "Ιουστίνε!

— Εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἐσύ τί τοῦ ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας; Δὲν του- εἶπες ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι θὰ πεθάνωμε ἂν μᾶς χωρίσουν; Δὲν τοῦ περιέγραψες τὴν ἀπελπισία μας.

— Ἦταν περιττὸ ἡ ἀπὸ τῆς μελαγχολίας ὁ "Ιουστίνος.

— "Α, Θεέ μου, Θεέ μου! Δὲν ὑπερίσπισες τὸν ἐρωτὰ μας, τὴν εὐτυχία μας; Δὲν ἐφώναξες, δὲν ἐστέναξες, δὲν ἔκλαψες; Δὲν ἐ- προσπαθήσες νὰ συγκινήσῃς τὴν σκληρὴν τοῦ καρδιά; Μὰ τί εἶσαι λοιπὸν καὶ τί ψυχὴ ἔχεις γιὰ ν' ἀφήνῃς νὰ μᾶς καταδικάζουν εἰς θάνατον; "Α, Θεέ μου!... Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἄνθρωπος π' ἀγαπᾷ!

— "Αννα!... "Αννα!... ἐπιθύρησε μὲ καλωσύνη ἐκεῖνος.

— Γιατί δὲν διεμαρτυρήσῃς; Εἶσαι νέος καὶ θαρραλέος. Ὁ

Καίσαρ Δίας εἶναι γέρος καὶ ξέρει νὰ λήθῃ λόγια μονάχα... Σ' ἐ- φόβισες λοιπὸν;

— Ὁ Καίσαρ Δίας ἔχει δίκην "Αννα! εἶπε ἡσυχὰ ὁ "Ιουστίνος.

— "Α, ἄθλιε, ἄθλιε! ἀνέκροξε ἐκεῖνη σπρώχνοντάς τον μὲ κι- νημα ἀποτροπῆς.

Στὴν ἀπελπισία τῆς ἔπεσε ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς τὸ σάλι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Στεκόταν μπροστὰ τοῦ ντυμένου ὀλόλευκα, προ- βάλλοντας μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι σὰν πένθιμο φάντασμα, ποὺ ἡ ἀνθρωπί- νη λύτῃ τὸ κάνει νὰ περιπλανᾶται στὴ γῆ χωρὶς διακοπὴ καὶ χωρὶς ἀ- νάπαυσιν, σὲ αἰωνία ἀπελπισία. Καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ "Ιουστίνος Μορέλλι ἐ- περιμένε μιὰ τέτοια ἐκρηξὴ ὁρῆς καὶ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν δίκην τοῦ θλι- ψῆς ἀρκετὴ δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὴν τὴ τελευταία συνάντησιν, ὁ σπα- ραγμὸς ἐν τούτοις, τῆς ἀγαπημένης του τοῦ ἀφαιροῦσε ὅλο τὸ θάρρος.

— Ὁ Καίσαρ Δίας ἔχει δίκην, "Αννα μου! ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευθῶ, γιατί εἶμαι ἄπορος.

— Ὁ ἔωος εἶναι δυνατότερος ἀπὸ τὸ χεῖμα.

— Ἐγὼ ἀνέχω σὲ ταπεινὴ τάξη· δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω κανέναν τίτλο.

— Ὅλα ἐμποδίζουν τὴν ἀγάπην μας, "Αννα!

— Ὁ ἔωος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ὅλα καὶ ἂν αὐτὸν τὸν θάνατον, ἀ- πῆντησε ἐκεῖνη γιὰ τρίτη φορὰ μὲ τὴν ἀμείλικτη εὐστάθεια τοῦ αἰσθητήματος ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει.

Ἐπυλοῦθησε μακρὰ σιωπὴ, ὅ- στερ' ἀπὸ τὴ σταθερὴ ἐκεῖνη δὴλω- ση. Ἀλλ' ὁ "Ιουστίνος δὲν ὑπεχώρη- σε. Ἐκτελοῦσε ἓνα καθήκον καὶ ἐπῆνε τὸν πόνο του.

Καὶ τῆς ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃ αὐτὸν τὸν φτωχὸν καὶ ἄσημο ποὺ θὰ βυθιζότανε σὲ ποῖο μεγάλη δυστυχία, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐγκα- τάλειψιν, ἀλλὰ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ὑπέ- μενε αὐτὴ τὴ θυσία χάριν τῆς εὐτυ- χίας τῆς. Νέα, ὠραία, πλουσία καὶ εὐγενὴς αὐτὴ, τῆς εἶπε, θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ καὶ νὰ λησμονήσῃ.

— Μὲ ἀγαπᾷς, τῆς ἐπρόσθεσε καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συμβουλευθῶ νὰ μὲ λησμονήσῃς. Ἐνόησε τὸ μέγεθος τῆς θυσίας καὶ κρίνε ἂν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ὑποστῶ. "Αννα, θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἄλλος καλλίτερα, ἴσως καὶ φλογερότερα, ἀπὸ μένα, εἶσαι ἀξία τῆς πῖθ ἀγνῆς καὶ τῆς πῖθ εὐγενούς ἀγάπης. Ἡ ζωὴ θὰ εἶ- ναι κατόπιν γλυκειὰ γιὰ σένα. Στὴν ἀρχὴ θὰ κλάψῃς, θ' ἀπελπι- σθῇς, ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾷς, ἀλλ' ὕστερον... ὕστερον ἡ ζωὴ θὰ σοῦ φα- νῇ ἡρεμὴ καὶ εὐχάριστη. Ἐγὼ θὰ χάσω τὸ φῶς τοῦ μυαλοῦ μου, ὅλη τὴν χαρὰ τῆς καρδιάς μου... ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἐσύ θὰ μὲ λησμονήσῃς!

Ἡ "Αννα ἀγρυπνεῖ ακίνητη, χωρὶς νὰ βγάξῃ μιὰ λέξη. Ἡ λιποθυ- χία τῆς νέας, ποὺ διατελοῦσε ὑπὸ τὸ μοιραῖο κράτος τοῦ ἐρωτος ἐπτόησε τὸν "Ιουστίνον περισσότερον παρὰ οἱ ἐπιπλήξεις τῆς. Μιὰ ὁρμη οἴκτου ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του. Ἐπῆρε τὰ μικρὰ χερσάκια τὰ ὁποῖα τῶρα ἦταν κατάψυχρα, σὰν νὰ εἶχε κατορθώσῃ ὁ πα- γετὸς τῆς νύκτας νὰ σβύσῃ τὴν ἐρωτικὴν φλόγα ποῦ καίει τὸ αἷμα

καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι.

— Ἀλλὰ ἐγὼ σὲ λατρεύω, "Ιουστίνε!

— Λίγο τὸν μέλει γι' αὐτὸ τὸν κηδεμόνα σου.

— Εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἐσύ τί τοῦ ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας; Δὲν του- εἶπες ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι θὰ πεθάνωμε ἂν μᾶς χωρίσουν; Δὲν τοῦ περιέγραψες τὴν ἀπελπισία μας.

— Ἦταν περιττὸ ἡ ἀπὸ τῆς μελαγχολίας ὁ "Ιουστίνος.

— "Α, Θεέ μου, Θεέ μου! Δὲν ὑπερίσπισες τὸν ἐρωτὰ μας, τὴν εὐτυχία μας; Δὲν ἐφώναξες, δὲν ἐστέναξες, δὲν ἔκλαψες; Δὲν ἐ- προσπαθήσες νὰ συγκινήσῃς τὴν σκληρὴν τοῦ καρδιά; Μὰ τί εἶσαι λοιπὸν καὶ τί ψυχὴ ἔχεις γιὰ ν' ἀφήνῃς νὰ μᾶς καταδικάζουν εἰς θάνατον; "Α, Θεέ μου!... Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἄνθρωπος π' ἀγαπᾷ!

— "Αννα!... "Αννα!... ἐπιθύρησε μὲ καλωσύνη ἐκεῖνος.

— Γιατί δὲν διεμαρτυρήσῃς; Εἶσαι νέος καὶ θαρραλέος. Ὁ

Καίσαρ Δίας εἶναι γέρος καὶ ξέρει νὰ λήθῃ λόγια μονάχα... Σ' ἐ- φόβισες λοιπὸν;

— Ὁ Καίσαρ Δίας ἔχει δίκην "Αννα! εἶπε ἡσυχὰ ὁ "Ιουστίνος.

— "Α, ἄθλιε, ἄθλιε! ἀνέκροξε ἐκεῖνη σπρώχνοντάς τον μὲ κι- νημα ἀποτροπῆς.

Στὴν ἀπελπισία τῆς ἔπεσε ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς τὸ σάλι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Στεκόταν μπροστὰ τοῦ ντυμένου ὀλόλευκα, προ- βάλλοντας μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι σὰν πένθιμο φάντασμα, ποὺ ἡ ἀνθρωπί- νη λύτῃ τὸ κάνει νὰ περιπλανᾶται στὴ γῆ χωρὶς διακοπὴ καὶ χωρὶς ἀ- νάπαυσιν, σὲ αἰωνία ἀπελπισία. Καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ "Ιουστίνος Μορέλλι ἐ- περιμένε μιὰ τέτοια ἐκρηξὴ ὁρῆς καὶ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν δίκην τοῦ θλι- ψῆς ἀρκετὴ δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὴν τὴ τελευταία συνάντησιν, ὁ σπα- ραγμὸς ἐν τούτοις, τῆς ἀγαπημένης του τοῦ ἀφαιροῦσε ὅλο τὸ θάρρος.

— Ὁ Καίσαρ Δίας ἔχει δίκην, "Αννα μου! ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευθῶ, γιατί εἶμαι ἄπορος.

— Ὁ ἔωος εἶναι δυνατότερος ἀπὸ τὸ χεῖμα.

— Ἐγὼ ἀνέχω σὲ ταπεινὴ τάξη· δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω κανέναν τίτλο.

— Ὅλα ἐμποδίζουν τὴν ἀγάπην μας, "Αννα!

— Ὁ ἔωος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ὅλα καὶ ἂν αὐτὸν τὸν θάνατον, ἀ- πῆντησε ἐκεῖνη γιὰ τρίτη φορὰ μὲ τὴν ἀμείλικτη εὐστάθεια τοῦ αἰσθητήματος ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει.

Ἐπυλοῦθησε μακρὰ σιωπὴ, ὅ- στερ' ἀπὸ τὴ σταθερὴ ἐκεῖνη δὴλω- ση. Ἀλλ' ὁ "Ιουστίνος δὲν ὑπεχώρη- σε. Ἐκτελοῦσε ἓνα καθήκον καὶ ἐπῆνε τὸν πόνο του.

Καὶ τῆς ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃ αὐτὸν τὸν φτωχὸν καὶ ἄσημο ποὺ θὰ βυθιζότανε σὲ ποῖο μεγάλη δυστυχία, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐγκα- τάλειψιν, ἀλλὰ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ὑπέ- μενε αὐτὴ τὴ θυσία χάριν τῆς εὐτυ- χίας τῆς. Νέα, ὠραία, πλουσία καὶ εὐγενὴς αὐτὴ, τῆς εἶπε, θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ καὶ νὰ λησμονήσῃ.

— Μὲ ἀγαπᾷς, τῆς ἐπρόσθεσε καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συμβουλευθῶ νὰ μὲ λησμονήσῃς. Ἐνόησε τὸ μέγεθος τῆς θυσίας καὶ κρίνε ἂν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ὑποστῶ. "Αννα, θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἄλλος καλλίτερα, ἴσως καὶ φλογερότερα, ἀπὸ μένα, εἶσαι ἀξία τῆς πῖθ ἀγνῆς καὶ τῆς πῖθ εὐγενούς ἀγάπης. Ἡ ζωὴ θὰ εἶ- ναι κατόπιν γλυκειὰ γιὰ σένα. Στὴν ἀρχὴ θὰ κλάψῃς, θ' ἀπελπι- σθῇς, ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾷς, ἀλλ' ὕστερον... ὕστερον ἡ ζωὴ θὰ σοῦ φα- νῇ ἡρεμὴ καὶ εὐχάριστη. Ἐγὼ θὰ χάσω τὸ φῶς τοῦ μυαλοῦ μου, ὅλη τὴν χαρὰ τῆς καρδιάς μου... ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἐσύ θὰ μὲ λησμονήσῃς!

Ἡ "Αννα ἀγρυπνεῖ ακίνητη, χωρὶς νὰ βγάξῃ μιὰ λέξη. Ἡ λιποθυ- χία τῆς νέας, ποὺ διατελοῦσε ὑπὸ τὸ μοιραῖο κράτος τοῦ ἐρωτος ἐπτόησε τὸν "Ιουστίνον περισσότερον παρὰ οἱ ἐπιπλήξεις τῆς. Μιὰ ὁρμη οἴκτου ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του. Ἐπῆρε τὰ μικρὰ χερσάκια τὰ ὁποῖα τῶρα ἦταν κατάψυχρα, σὰν νὰ εἶχε κατορθώσῃ ὁ πα- γετὸς τῆς νύκτας νὰ σβύσῃ τὴν ἐρωτικὴν φλόγα ποῦ καίει τὸ αἷμα

τῆς, τὰ στήριξε ἐπάνω στὴν καρδιά τοῦ καὶ μὲ τρυφερότητα εἶπε:

— Τί εἶπες;

Ἐκεῖνη στεκόταν ἀκίνητη, χωρὶς δύναμιν καὶ ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι στὰ δύο τῆς χεῖρα. Ὁ "Ιουστίνος ἐξάιδεψε τὰ μαῦρα μαλ- λιά τῆς μὲ ὀρμητικὸ κίνημα.

— "Αννα, τί εἶπες; τὴν ξαναρώτησε ῥιγώντας σύγκορμα.

— Βλέπω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Πῶς μπορεῖς ν' ἀμφιβάλλῃς;

— Ἄν μ' ἀγαποῦντες ἐξικολουῦντες ἐκεῖνην τεριπαθῶς, στηρίζοντας πάντοτε τὸ κεφάλι, στὸ στήθος τοῦ, δὲν θὰ ἐπρότεινες νὰ χωρί- σωμε; ἂν μ' ἀγαποῦντες, ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θὰ σοῦ φαινότανε ἀ- δύνατος; ἂν μ' ἀγαποῦντες, θὰ προτιμοῦσες καλλίτερα τὸ θάνατον ἀπὸ τὴν

να τὰ πράγματα, τὼν ὁποίων ἀγνοοῦμε τὴν μυστηριώδη δύναμη. Μὲ τὴν εὐθύτητα τῆς ψυχῆς του συνηθάνθη ὅτι ἡ νεανὺς ἔλεγε τὴν ἀλήθειά καὶ οἱ ὠφείλαν ν' ἀφήσουν νὰ ἐνταφιασθοῦν κάτω ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἐλπίδων του, πού ἐγκρεμίζοντο. Ἐπλησίασε, ἐγόντισε κοντὰ στὰ πόδια της καὶ εἶπε ἀπλᾶ.

— Συγχώρησέ με! Θὰ φύγωμε!
Ἐννοήσαν καὶ οἱ δύο ὅτι τὸ μέλλον τους εἶχε κριθῆ. Ἐπηκολούθησε βαθεῖα σιγή, σὰν νὰ μὴν εἶχαν τί ἄλλο νὰ εἰποῦν ἀφοῦ εἶχαν λάβει τὴν ἀπόφασή τους. Ἡ σοβαρότης τοῦ γεγονότος ἔκλεινε τοὺς κρατοῦσες ἀφῶνους καὶ ἀκίνητους, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μοιραίου καὶ τοὺς συνέτριβε. Ἡ Ἄννα, μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά, πού ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς δομητικῆς ψυχῆς της, διέκοψε πρῶτη τὴν τραγικὴν ἐκείνην σιωπὴν.

— Ἀκουσε, Ἰουστίνε, εἶπε πρὶν φύγωμε, ἀφῶς με νὰ κάνω μιὰ τελευταία προσπάθεια. Μίλησες στὸν Καίσαρα Δίας, τοῦ εἶπες πὼς ἀγαπῶμαστε, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴν τὸ ἐπίστεψε. Εἶναι ἄνθρωπος ποῦ ξέρει πολὺ στὸν κόσμον, ἀγαπήθη κι' ἀγάπησε πολὺ, ἀλλὰ καὶ πού δὲν τοῦμεινε μέσα του τίποτα. Εἶναι ἄνθρωπος ὥμος κι' ἀσυγκίνητος. Θὰ τοῦ μιλήσω ὅμως ὁ ἀληθινός μου ἔρωσ. Θὰ βρῶ λόγια ἱκανὰ νὰ τὸν πείσουν καὶ θὰ δόσῃ τὴν συγκατάθεσή του.

Ἡ Ἰουστίνε τῆς συνέστησε νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα στὴν ἀδελφή της τὴν Λαύρα, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη.

— Ἡ Λαύρα, τοῦ εἶπε, δὲν ξέρει τίποτα, καὶ οὔτε πρέπει νὰ μάθῃ. Ἀλλοίμονό μας, ἂν τὸ ἐμάθαινε! Προτιμῶ χίλιες φορές καλλιτέρα νὰ μιλῶ στὸν κηδεμόνα μου... Αὐτὸς θὰ θυμηθῇ ἴσως τὸ παρελθόν του, ἐνῶ ἡ Λαύρα δὲν ἔχει παρελθόν, δὲν ἔχει τίποτα... εἶναι νεκρὴ καρδιά. Θὰ μιλήσω στὸν Καίσαρα κι' αὐτὸς θὰ με πιστέψῃ.

Συνεφώνησαν νὰ τοῦ γράψῃ καὶ νὰ εἶνε ἑτοιμοί. Ὁ νέος ἔληξε τὸ χέρι της καὶ μὲ τὴ χειρὸν αὐτῆς ἐκείνη ἐδόθη ὁρκος σιωπῆς, ἀλλ' ἦταν ὁρκος φιλικῆς, ἀδελφικῆς, ὁρκος ἀπλῆς καὶ αὐστηρῆς. Ἡ Ἄννα ἀπεμακρύνθη ἀργά, σχεδὸν κουρασμένη. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὴ μικρὴ αἰθούσα τῆς συνεχομένης μὲ τὸν κοιτῶνά της, καί, πού δὲν ἐπερίμενε, τῆς ἔδωσε ἀμέσως τὴν δύναμει της καὶ τὴν ἐβύθισε σὲ ἀκατανίκητο τρόμον. Ἀπὸ τὴ μισοσυνιγμένη πόρτα διέκρινε στὸ δωμάτιό της φῶς. Ἡ Λαύρα ἦταν ξύπνια! Ἡ Λαύρα εἶχε ἰδῇ τὸ ἄδειο κρεβάτι καὶ τὴν ἐπερίμενε. Μέσα στὴν ἄλλο φροσύνη της, ἡ ὁποία ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν καρδιά στὸ κεφάλι της ἐσυλλογίσθη.

— Ἰσως τώρα πεθάνω...

Ἀλλὰ ἔπερασε ἓνα λεπτό κι' εὐρέθηκε πάλιν ἐκεῖ, καρφωμένη στὸ ἔδαφος, ζαλισμένη, ἐκμηδενισμένη, ἐνῶ τ' αὐτιά της ἐβούϊζαν.

— Ἄν μπορούσα νὰ πεθάνω! εἶπε μέσα της.

Πόσῃ ὥρᾳ ἔμενε τόχα ἐκεῖ ἀκίνητη, περιμένοντας νὰ σβύσῃ τὸ φῶς; Ἀποτόμως, ὑπεκίονσα στὴν ὀρμὴ τοῦ παραφύρου χαρκτηρὸς της ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μῆτε, κυττάζοντας τὴ Λαύρα. Τὸ ὁμορφο κορίτσι ἐκκοτόταν στὸ κρεβάτι του καὶ ξεφύλιζε κάποιον βιβλίο, μὲ λυτὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά του, μὲ τὸ μικρὸ καὶ ἀγέροχο στόμα, μὲ τὴ μεταλλικὴ λάμψη τῶν ματιῶν του, μὲ τὸ καθαρὸ ὡσεὶδὲς πρόσωπό του. Ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴ της μὲ τὸ μαῦρο σάλι κρεμασμένο ἀπὸ τὴν πλάτες της, μὲ ἄτακτα τὰ μαῦρα μαλλιά της, μὲ τὸ πρόσωπον ὡρὸ κι' ἀλλοαγμένο, τῆς ἔρριξε ἓνα τέτοιο βλέμμα περιφρονήσεως, ὥστε ἡ δυστυχὴς Ἄννα τρέμοντας σὰν φύλλο, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν μετμέλεια, ἔπεσε γονατιστὴ στὸ μέσον τοῦ δωματίου μὲ ἄλκομένα τὰ χέρια, κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας.

— Συγχώρησέ με! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, συγχώρησέ με! Λαύρα, Λαύρα!

Ἀλλ' ἡ νέα οὔτε κ' ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ ἄβρο πρόσωπό

της, δὲν ἄλλαξε χρῶμα, δὲν ἔπαυσε νὰ μειδιᾷ περιφρονητικὰ, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε ὁ βόρβορος ἐκεῖνος τοῦ ἔρωτος νὰ σπλώσῃ τὸ λευκὸ περιχάλυμμα τῆς παρθενικῆς της καρδιάς. Καὶ ἡ Ἄννα, γονυπετὴς στὸ πάτωμα, μὲ ἀμέτρητη ἀγωνία θρηνοῦσε σιγὰ, χωρὶς νὰ κατορθῶν ν' ἀποσπάσῃ οὔτε τόσο δὴ οἶκτο ἀπὸ τὴ σκληρὴ καὶ ἀσυγκίνητη κορσίδα.

Ὑπὸ τὴν λάμψη τῆς χειμερινῆς αὐγῆς, οἰκτρὴ, σὰν σωρὸς λευκῶν κουρελιῶν, ἡ Ἄννα θρηνοῦσε ἀκόμα καὶ ἐστέναζε, ἐνῶ ἡ Λαύρα κοιμόταν μὲ παγερὴ γαλήνη.

B

Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Λατρευτό μου, εἶδα τὸν Καίσαρα Δίας. Τί ἄνθρωπος! Τὸ ἀντίκρουμά του μὲ παγώνει καὶ ἡ φωνὴ μου κόβεται ὅταν ἀντικρῶ τὸ ἀπαθὲς βλέμμα τῶν μπλε ματιῶν του! Ἡ σιγὴ του μὲ φοβίζει καὶ οἱ λόγοι του μὲ πληγώνουν» ἔπηρα μ' ὅλα ταῦτα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω σήμερον τὸ πρωὶ γιὰ τὸ γάμο μας, ὅταν ἦλθε νὰ μᾶς κἀνὴ τὴ συνηθισμένη ἐπίσκεψή. Τοῦ ζήτησα νὰ τοῦ μιλήσω ἰδιαίτερος.

Ἡ Λαύρα ἦταν παρούσα, σιωπηλὴ, μὲ τὸ συνηθισμένο ἀφηρημένο ὄψος τῆς σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους καὶ βγήκε μὲ τὸ ἑλαφρὸ ἐκείνο βῆμά της πού μόλις ἀγγίζει τὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ. Ὁ Καίσαρ Δίας ἔπαιζε μὲ μιὰ βεντάγια καὶ μειδιούσε χωρὶς νὰ με κυττάξῃ, ἀλλὰ τὸ μειδιάματό του ἐκείνο ἐτόλμασε ὅλες τὶς σκέψεις μου. Παρ' ὅλην μου τὴν συγκίνηση ἐτόλμασε νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω καὶ νὰ πεθάνω μαζὺ σου, ὅτι ἡ περιουσία μου ἦταν ἀρκετὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, ὅτι ἔχω ἀπόφαση νὰ μὴν παντρευθῶ ἄλλον ἀπὸ σένα καὶ τοῦ ζήτησα νὰ συγκατατεθῇ στὸ γάμο μας.

Μὲ ἄκουσε χωρὶς νὰ δεῖξῃ κανένα ἐνδιαφέρον καὶ στὸ τέλος μοῦ εἶπε «ὄχι». Τότε ἔγινε μεταξὺ μας μιὰ φοβερὴ σκηνή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ παρακαλοῦσα, ἔκλαιγα, προσπαθοῦσα ν' ἀντισταθῶ, νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν αἰσθημάτων μου, ἀφοῦ σὲ λίγο ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήσω καὶ τὴν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου μου» ἀλλ' ἔβρισκα διαρκῶς μπροστὰ μου μιὰ ψυχρὴ ξηρὴ, μιὰ θέληση ἐπίμονη, μιὰ λογικὴ δολιὰ, ἀπατηλὴ, ὑπολογιστικὴ, πού στηριζόταν στὸ σεβασμὸ τῶν ἀνθρώπων, στὸν ἐγωισμό, στὸ σκεπτικισμό. Ὡς, πὼς ἔκλαιγα, πὼς ἔταπεινόθηκα μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού μιλοῦσε μὲ τόση ψυχρότητα! Πὼς λυποῦμαι καὶ πόσο μετανοῶ γιὰ τὴν ἐταπεινώθηκα. Ὅταν ἡ τρέλλα τῆς ἀγάπης μου ξεποῦσε σὲ κραυγὲς ἀπελπισίας, ἐκεῖνος μὲ παρατηροῦσε σὰν ἓνας θεατὴς πού προσέχει τὸ παίξιμο τοῦ ἡθοιοῦ. Δὲν ἐπίστευε τὴν ἐλικρικτικὴν αἰσθητικὴν μου, διὸ ἡ τρεῖς φορές παραφέρθηκα ἀπὸ τὸ θυμὸ μου καὶ ἀπειλήσα νὰ κάνω σκάνδαλο. «Τὸ σκάνδαλο βαρβαίνε ἐκεῖνον πού πού τὸ προκάλεῖ» ἀπάντησε αὐστηρὰ καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ δόσῃ τέλος στὴ συζητήσή μας.

Ἐφυγε. Τὸν ἄκουσα νὰ συνομιλῇ στὸ σαλόνι μὲ τὴν ἀδελφὴ μου σὰν μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε, σὰν νὰ μὴ μὲ εἶχε ἀφήσει πρὶν λίγες στιγμὲς νὰ κλαίω μ' ἀπελπισία καὶ νὰ παρακαλῶ τοὺς ἀγίους καὶ τὴν Παναγία. Δὲν ἔχει καρδιά αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τριγυρίζουν πρόσωπα πού με περνοῦν γιὰ ἀνισόροπτη γιὰ τρελλή. Ἀγάπη μου, γλυκερία μου ἀγάπη, παντοεινὴ μου σκέψις, πρέπει νὰ φύγωμε. Πιεθαίνω ἔδω μέσα. Προτιμῶ διττὴ ποτὲ παρὰ αὐτὸ τὸ σπῆτι πού εἶνε φυλακὴ. Δὲν ἀντέχω πιά τὶς ἀλυσίδες. Καταλαβαίνω πολὺ καλὸ τὸ τί θέλω νὰ κάνω. Τὸ κορίτσι πού ἀφήνει τὴν οἰκογένειά του μένει περιφρονημένο καὶ μετὰ τὸ γάμο του ἀκόμη καὶ στιγματίζεται γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΞΕΝΥΧΤΙ

Στ' ἀσημοδούλευτα φανάρια γύρω,
κάποιος καπνὸς γαλάζιος παίζει...
Καὶ χρυσαφένια βάζα μὲ τὸ μῦρο
εἰς τοῦ συμπόσιου λάμπουν τὸ τραπέζι.

Τώρα οἱ κιθάρες ἐνωμένες σ' ἀρμονία
ψάλλουν τραγούδια στὴν ἀγάπη μας τὴν τόση.
Ἄς μὴ σκεπτόμαστε τοῦ χωρισμοῦ μας τὴν ἀνία
Ὅσον ἀργὴ—ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ!..

Μὰ στὶς κορφὲς τῶν δέντρων σὰν χλωμιάζουν.
τοῦ φεγγαριοῦ οἱ στεργνὲς ἀχτίδες ὄλες,
Καὶ τ' ἀσημένιο ρέμμα τὸ σκεπάσουν,
Βρύσας χρυσῆς, πανώρητες, φλογοβόλες...

Τότες κυττώντας κείνη τὴν κορφοῦλα
γιὰ τὴ Δὸ—Γιάγκ θὰ κλαίω γὰρ ὠμίμενα!
γιατὶ τὰ ρόδα ποῦ ξέθα εἴχην ἡ αὐτοῦλα
δὲν θὰ νὰ ραίνουν τὰ κορμιά μας ἐνωμένα!

ΤΣΙΝ—ΤΖΟΥ—ΑΓΓ

(Μετάφρασις ΣΥΑΒΙΟΥ)

656—658 μ. Χ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

—Τὴν ἀγαπᾷς, πα-

δί μου;

—Τὴν ἀγαπῶ πολὺ!

—Ἐπιμένεις νὰ τὴν

παντρευθῇ;

—Χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ μου εἶναι μαρτύριο.

Ὁ παπᾶς ἀναστένανε. Ἦξερε ὅτι ὁ γυιὸς του ἦταν ἀνένδοτος στὶς ἀποφάσεις του καὶ δὲν θὰ δίσταζε ναρθῇ καὶ σὲ σύγκρουσιν ἀκόμη μαζὶ του.

—Καλὰ, τοῦ εἶπε, ἀφῶς με νὰ σκεφθῶ.

Κι' ἔμεινε μόνος. Ἀκούμπησε στὰ χέρια τὸ κεφάλι καὶ παραδόθηκε σὲ σκέψεις. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ γάμο τοῦ Μάριο μὲ τὴν Λουίζα; Ὁ ἀνεχόταν νὰ πάρῃ τὸ παιδί του γιὰ γυναῖκα του ἐκεῖνο τὸ ἐπιτόλαιο κορίτσι;

Τὰ μάτια του δάκρυσαν. Ἀγαποῦσε τόσο τὸν Μάριο, πού δὲν βραστοῦσε ἡ καρδιά του ν' ἀρνηθῇ. Ἀλλωστε τί θὰ ὠφελοῦσε ἡ ἀρνήσις του; Θὰ φρόντιζε μόνον νὰ νοθετοῦσε τὴν Λουίζα. Θὰ τῆς ἐπέβαλλε τοῦλάχιστον ν' ἀλλάξῃ ζωὴ.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζει νευρικὰ. Στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο κι' ἔρριξε μακρυνὰ τὸ βλέμμα. Τὰ ἀνάγια σπῆτια τοῦ μικροῦ κοροικανικοῦ χωριοῦ φάνταζαν πρόσχαρα, καθὼς τὰ παισίνωναν οἱ αἰανόβιοι κέδροι. Ἀπὸ μακρυνὰ ἔφθανε τὸ μουρμούρισμα τοῦ ποταμοῦ, πού κυλοῦσε ἀπαλὰ τὰ νερά του.

—Ἄς εἶναι ἐπιθύρσις.

Πῆγε ἀργὰ κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Μάριο, φώναξε. Μάριο!

Ὁ γυιὸς του ἦρθε πάλι κοντὰ του. Τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἀπέναντί του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. —Καλὰ, παιδί μου, παντρεύου τὴν Λουίζα, ἀφοῦ τὸ θές.

Τὰ μάτια τοῦ Μάριο φωτίστηκαν. Ἀρπαξε τὸ χέρι τοῦ πατέρος του καὶ τὸ φίλησε.

—Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα, τραυλίσσε ταραγμένους. Ἦξερα πὼς δὲν θὰ κρατοῦσε ἡ καρδιά σου ν' ἀρνηθῇ!

Τὰ δάκρυα τοῦ παπᾶ αὐλάκωσαν τὰ μάγουλά του. Χάιδεψε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του καὶ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή.

—Ζήσε εὐτυχισμένος, Μάριο. Ζήσε, μόνον, σὰν τίμιος ἄνδρας. Κι' ὁ Μάριο δάκρυσεν κι' αὐτὸς...

**

Ὅλο τὸ χωριὸ πανηγύρισε γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Μάριο, τοῦ γυιοῦ τοῦ παπᾶ καὶ τῆς Λουίζας. Ἀπὸ νωρὴς ἡ ἐκκλησοῦλα ἦταν σηματοστολισμένη, καθὼς κι' οἱ δρόμοι, ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Οἱ χωρικοὶ φοροῦσαν ὅλοι τὰ γιορτινά τους καὶ συγκεντρῶθηκαν στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ, γιὰ νὰ ἐνώσουν κι' αὐτοὶ μαζὶ τὸν τὴν εὐχὴς τους.

Τελείωσε τὸ μυστήριον κι' ἀκολούθησε μεγάλο γλέντι καὶ χορὸς στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ. Ἀκούστηκαν τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια κι' οἱ φουσαρμόνικες ἔπαιξαν τοὺς πιὸ ἁρμονικοὺς σκοποὺς.

Τέτοια χαρὰ καὶ πανηγύρι, εἶχε χρόνια νὰ γίνῃ στὸ μικρὸ χωριό...

**

Πέρασε λίγος καιρὸς. Ἡ Λουίζα ἔδειχνε πὼς ἄλλαξε, μὰ ὁ παπᾶς τὴν παρακολουθοῦσε ἀκοίμητος. Ἦξερε πὼς εἶχε κυκλὸν παρελθόν κι' αὐτὴ κι' ἡ μητέρα της καὶ πὼς ἀγαποῦσε τὸν Αὐγουστο, ἐκεῖνο τὸ μελαγχροινὸ παλληκάρι.

Μιὰ μέρα τὴν εἶδε μόνη της στὸν δρόμον. Ἦταν ἀκατάλληλη ἡ ὥρα κι' ἀπαρπάστηκε. Πού πήγαινε τέτοια ὥρα, μόνη της ἡ Λουίζα;

Τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια πύρινα καὶ τὰ στήθη φουσκωμένα. Ἐστρίψαν ἀπ' τὸν δρόμον κατέβηκαν σ' ἓνα μονοπάτι κι' ἔφθασαν ἔξω στὸ στὸ δάσος. Ἐκεῖ ἡ Λουίζα στάθηκε. Κρύφτηκε κι' ὁ παπᾶς πίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον καὶ περίμενε. Ἦταν φανερό ὅτι ἡ Λουίζα κάποιον θὰ κατεροῦσε ἐκεῖ. Πράγματι. Δὲν πέρασαν οὔτε πέντε λεπτά καὶ φάνηκε ἀπὸ μακρυνὰ ὁ Αὐγουστος.

Ὁ παπᾶς, ὅταν τὸν διέκρινε, πάγωσε δόλοκληρος. Ἐνωίωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίσουν καὶ κρατήθηκε

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μὲ κόπο ἀπὸ τὸ δένδρον, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ προδοθῇ.

Ἡ Λουίζα, ὅταν ἀνέβη κοντὰ του, ἔτρεξε κοντὰ του καὶ κάθισαν χάμω στὴν χλόη. Τὰ μάτια τοῦ παπᾶ θάμπωσαν. Ἦταν τόση ἡ ταραχὴ του, πού δὲν μπορούσε πιά τίποτε νὰ δῇ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τρέξῃ ἀκάθεκτος πρὸς τὸ μέρος τους, νὰ τοὺς ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τοὺς στρίψῃ τὸ λαρύγγι. Μὰ συγκρατήθηκε. Φοβήθηκε τὸ σκάνδαλον, τὶς συνέπειες. Σκέφθηκε τὸν γυιὸν του, τὸ γάμο ἐρωτευμένου του παιδί κι' ἦρθε λιγάκι στὰ λογικά του.

Ὡς τ' αὐτιά του ἔφθαναν τ' ἀναίσχυντα γέλια τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ τὸ ψυχικὸ του μαρτύριον μεγάλωνε. Ὡς τὴν τραγικὴν πατέρας! Ἐβλεπε τὴν τιμὴ τοῦ γυιοῦ του νὰ διασῶρεται καὶ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ἐπέμβῃ.

Ὡς τὴν εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ καῖκι τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ νὰ τραβοῦν στὰ ἀνοικτά. Πού ἐπήγαιναν;

**

Ὅταν ἔμπαινε στὸ καφενεῖο ὁ παπᾶς νόμιζε πὼς ὅλων τὰ βλέμματα ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του. Θαρροῦσε, μάλιστα, πὼς ἔβλεπε καὶ εἰρωνικὰ χαμόγελα καὶ τὰ κεφάλια νὰ κινοῦνται θλιβερά σὲ ἐνδειξὴ οἴκτου.

Κι' ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἄδικο. Τὶς σχέσεις τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Αὐγουστοῦ τὶς ἤξεραν πιά ὅλοι στὸ χωριό.

Μιὰ μέρα πλησίασε τὸν παπᾶ κάποιος παλῆς φίλος του καὶ τοῦ εἶπε χωρὶς νὰ κομπιάσῃ διόλου.

—Ἡ Λουίζα ἀτιμᾶζει τὸν γυιὸν σου μὲ τὸν Αὐγουστο. Κύτταξε τί πολεῖ νὰ κάνῃς!

Ὁ παπᾶς δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ἐνῶ τὰ χεῖλιά του τρεμοῦλιασαν. Ὁ παλῆς φίλος, πού κατάλαβε τὴν ταραχὴν του, τοῦ μουρμούρισε στ' αὐτό.

—Μὴν κἀνῃς σὺν γυναῖκα, παπᾶ μου! Ἐσχῶς πὼς εἶσαι Κοροϊκανός; Λίγο αἶμα κι' ὅλα τελειώνουν. Μόνον εἶσι θὰ σώσῃς τὴν τιμὴ σου!

Ὁ παπᾶς κούνησε σὰν χαμένος τὸ κεφάλι κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Πῆγε στὸ σπῆτι του καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του.

Οἱ σκέψεις τριγυρίζαν στὸ μυαλό του. Κατὰ τὸ σούρουπον ξεκίνησε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ γυιοῦ του. Κάτω ἀπ' τὸ ράσο του χάιδεψε τὴ λαβὴ ἑνὸς μεγάλου μαχαιριοῦ πού εἶχε πάρει ἀπ' τὸ ντουλάπι τῆς τραπέζιας.

Ὅταν ἔφθασε στοῦ γυιοῦ του, ὁ Μάριο ἐτοιμαζόταν νὰ πάῃ στὴ δουλειά του. Ἡ Λουίζα μόλις εἶδε τὸν πεθερὸν της, σηκώθηκε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τῶνά.

Ἡ νέα κάθισε ἀμίλητη σὲ μιὰ ἀκρὴ. Τὸ ἔπιμονο βλέμμα τοῦ παπᾶ τὴν ἀνάγκαζε νὰ χαμηλώσῃ τὰ ματιά. Ἦταν ἔνοχος κι' ἐπερίμενε ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἡ μπόρα.

Σὲ λίγο ὁ Μάριος σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ παπᾶς σηκώθηκε κι' αὐτὸς καὶ τὸν ἀκολούθησε. Τὸν συνώδεψε ἀρκετὸ διάστημα κι' ὕστερα τὸν καληνύκτησε σὲ μιὰ γωνία κι' ἔφυγε.

«Ἐφθασε ἡ ὥρα», ψιθύρισε. Κύτταξε γύρω του. Ἦταν μόνος στὸν δρόμον. Ταχύνε τὸ βῆμα καὶ γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ γυιοῦ του. Ἦταν κατασκότεινα. Φαίνεται ὅτι ἡ Λουίζα θὰ εἶχε κοιμηθῇ.

Ἐβγάλε τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ προχώρησε, περπατώντας ἀθόρυβα, στὸ δωμάτιό της. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ τὴν ξεχώρισε ξαπλωμένην στὸ κρεβάτι. Τὸ αἶμα φούσκωσε στὶς φλέβες του.

Μὰ ἄξαφνα ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε κι' ὁπαπᾶς σωριάστηκε χάμω νεκρός.

Ὁ Μάριο, γυρίζοντας τυχαίως στὸ σπῆτι, εἶδε κάποιον πού ἐτοιμαζόταν νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ πυροβόλησε. Ἐτρεξε κοντὰ στὸ πτώμα κι' ἐνῶ ἡ Λουίζα ἀναβέβητρο μὴ τὸ φῶς ἀφήσε μιὰ ἀγρία κραυγή.

—Ὁ πατέρας μου! Σκότωσα τὸν πατέρα μου! Εἶμαι πατροκτόνος!

Καὶ κλαίγοντας καὶ γελώντας, χάθηκε τρέχοντας στὸ δρόμον...

Τὸς εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ καῖκι καὶ νὰ τραβοῦν σι' ἀνοικτά.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Όταν ακούστηκε η πιστολιά στην ήσυχία του μεσημεριού, δλ' η γειτονιά πετάχτηκε στις πόρτες. Από το όρατο σπιτάκι του Βάλη ακούστηκαν σπαρακτικές φωνές και κλάμματα.

Η αστυνομία έτρεξε μαζί με μερικούς γειτόνους. Βρήκαν τον Όρεστη Βάλη—ένα νέο παλληκάρι τριάντα πέντε χρονών—νεκρό σ' ένα διβάνι, με μια σφαίρα στο κεφάλι. Πλάι του, κοντά στο δεξί του χέρι, ήταν ριχμένο κατάχαμα το περιστροφικό.

Αυτόκτοnia.
Μια χλωμή όμορφη, ή γυναίκα του ή Τζούλια, κρατούσε αμίλητη στην αγκαλιά της ένα αγοράκι δυο χρονών που έκλαιε δυνατά. Κι' επάνω στο ζεστό ύκομα κορμί του πεθαμένου, μια γυναίκα γρήα, άσπρομάλλα, έσπάρανε από αναφυλλητό.

—Παιδί μου, γιατί να τό κάνης αυτό;
—Ήταν ή μάνα του.
Ούτε γράμμα, ούτε εξήγηση καμιά για τό κίνημά του δεν άφησε ο νεκρός.

—Νευρασθένεια, είπαν οι ειδικοί, Οικονομικοί λόγοι, πρόσθεσαν οι γείτονες.

Κανένας όμως δεν ήξερε την πραγματική αίτια που ώθησε τό φιλότιμο παλληκάρι να προηρή σέ τόσο σκληρή απόφαση και για τον έαυτό του και για τους δικούς του.

Η γειτονιά ψιθύριζε πολλά, οι φίλοι που πήγαν να συλλυπηθούν μίλησαν μεταξύ τους για τη διαγωγή της χήρας, τό πράγμα όμως περιωρίστηκε σέ φλυαρίες άπλες και κοινό κουτσομολό.

Ο νεαρός τάφηκε, και τό σπίτι κλείστηκε με τη σφραγίδα του θανάτου.

Μόνό ή μάνα του άγρυπνη στο πόνο της, με μάτια εξαγριωμένα, έκρυβε βαθειά τό σαράκι της πίκρας κι' τό άπεγνωσμένο της μυαλό σφιγγόγυριζε στην τελευταία συννομιλία του παιδιού της με τη γυναίκα του, που έευχε ν' ακούση εκείνο τό μοιροίτο μεσημέρι, κρυμμένη πίσω από ένα παρσπέτασμα.

Ο Όρεστής ήρθε νευρικός και μιλούσε στη γυναίκα του με πόνο και θυμό.

—Τζούλια, είναι καιρός πια να ξεχάσης την πρώτη σου ζωή, είναι καιρός να με λογαριάσεις λιγάκι κι' έμένανε. Σάν τό μάρτυρα ύπομένο τρία χρόνια τώρα να συνέλθης, να βρής τον άληθινό δρόμο μιας παντρεμένης. Ξέχασε ποιά ήσουν και κύτταξε να μη με γελοιοποιής και στους φίλους μου ακόμα. Κατάντησα, να ζητώ να σέ δικαιολογώ έγω ο ίδιος, για ό,τι μου λένε. Πότε σέ είδαν στο σινεμά με κάποιον, πότε ήσουν στην έξοχη μ' έναν άλλον, και μια φορά έφεραν την τζάντα σου, που ξέχασες σ' ένα κακόφημο κέντρο. Τζούλια, λυπήσου με, λυπήσου τό παιδί μας.

Εκείνη, τόν άκουε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά. Ζήκωσε τους ώμους της και είπε.

—Όταν σέ πήρα, σου είπα καθαρά και ξάστερα, ότι δεν θα περιόριζω τις κινήσεις μου, ότι θα είμαι και μετά τό γάμο έλεύθερη να τραβήξω τό δρόμο μου. Δεν μπορώ να ύποβληθώ σέ έλεγχο έγω, τ' άκους; Θα κάνω ό,τι θέλω, θα γλεντώ όπως θέλω, θα πηγαίνω με ό,τι μου θέλω...

Χλωμός εκείνος, με μάτια δακρυσμένα από πείσμο, την κύτταξε κατάπληκτος.

Η όμορφιά της τόν μάγευε, με όλη τη σκληρή έκφραση που είχαν τά κόκκινα χείλη της. Της είπε.

—Τζούλια, γιατί θες να με παιδεύης; Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως σ' αγαπώ όπως την πρώτη μέρα που συναντηθήκαμε; Δεν νοιώθεις πως λυώνω σάν τό κερί βλέποντας την περιφρόνηση που μου δείχνεις; Τζούλια, σου τό ζητώ ως χάρη, μη μ' έξευτελίζης άγάπη μου, έλα, προσπάθησε να νοιώσης την άξία της όμορφης αυτής και τιμίας φωλιτσας, που έχτισα με τόν ιδρώτά μου, για την εύτυχία μας, για τό παιδί μας.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

Με την άποια ανθρώπου που την άκουγε άνεβασμένη εις ένα φωτέιγ, καπνίζοντας και χαμογελώντας ειρωνικά.

δεν έχει καρδιά και κρίση του έλπε.

—Όυφ, άφησέ με με τις φωνές και τις ρωμίντσες σου. Έγω είμαι γεινημένη για τη μεγάλη ζωή. Κατάλαβέ το. Δεν είμαι μια νοικοκυρούλα έγω. Έχω όνειρα, έχω σχέδια, έχω κι'έγω τις ιδέες μου όπως κι' έσύ. Ξεφορτώσου με!

Εκείνος έγινε έξω φρενών. Έσφιξε τις πυγμές και φώναξε.

—Βρώμα, ούτε τό παιδί μας δε λυπάται;

—Ένας καγχασιμός άντήχησε.

—Τό παιδί μας! Χά χά χά! Είσαι βέβαιος γι' αυτό που λές; Τό παιδί είναι δικό μου μονάχα. Άν ήταν και δικό σου, θα ήτανε χλωμό, άρρωστιάριχο, καχεκτικό σάν έσένανε. Τό παιδί είναι παιδί μου, όχι παιδί μας!

Τά μάτια του θολώσανε. Του άφαιρούσε τη μόνη γλύκα της ζωής που του πόμπε μετá τη μητέρα του. Του φαρμάκωνε την παιρική του άγάπη.

Εσφιξε τά δόντια και ψιθύρισε.

—Όστε κι' αυτό τό δικαίωμα μου τό άφαιρείς; Μου στερείς και την εύτυχία που νόμιζα πως είχα σάν γονής! Και με ρεζιλεύεις, άιμνη, παληογυναίκα!

Κι' έπεσε σέ μια καρέκλα με τά χέρια στο πρόσωπο. Έκλαψε σάν παιδί.

Εκείνη σήκωσε τους ώμους και βγήκε έξω με χαμόγελο.

—Είσαι νευρασθενικός! Δεν μπορώ να συζητώ μαζί σου.

Επειτα από λίγα λεπτά ακούστηκε ο πυροβολισμός που τόν κύλισε στο αίμα του, και τόν έστειλε σόν άλλο κόσμο.

Η γρηά μάνα θυμόταν τώρα όλη τη σκληρή έκφραση της άπονης εκείνης ξανθιάς, που μάγεψε τό παιδί της κι' ήταν ύποχρεωμένη να την άνέχεται μέσα σιό σπίτι, μόνο και μόνο για να μη στερηθή τό έγγονάκι της.

Ολόκληρες νύχτες άγρυπνούσε, κλαίοντας σιωπηλά, με χείλη σφραγισμένα από την πίκρα. Φύλαγε βαθειά τό φαρμακερό μυστικό που της έκατε τό φυλλοκάρδια και τό μυαλό της κουρασμένο άνιζητούσε μια διέξοδο στό βάσανο που ύπέφερε, άντικρύζοντας κατάρματα την άπονη εκείνη φόνισσα.

Η Τζούλια μόνο λίγες μέρες κράτησε τά προσχήματα. Ντύθηκε στά μαύρα που κολάκευαν τόσο πολύ την ξανθή όμορφηά της, κι' άρχισε να βγαίνει τακτικά.

Πολλοί φίλοι ήρθαν να την συλλυπηθούν και σιγά—σιγά τό σπίτι κατάντησε σαλόνι γιό ραντεβού της κυρίας. Η θλιβερή μητέρα παρακολουθούσε αμίλητη την φοβερή κατάντια του σπιτιού της. Ένα βράδυ κάποιος ήρθε πολύ άργά κι' έμεινε ώρες κλεισμένος μαζί με τη νύφη της. Τό σκάνδαλο ήταν λιά όλοφάνερο.

Ο θάνατος του άμοιρου παιδιού της, έδοκε την έλευθερία στην άκολασία της γυναίκας εκείνης.

Η γειτονιά άρχισε να παραμιλάει

για τά καμώματά της και όσο περνούσε ο καιρός, ή ζωή της κατακυλούσε μέσα στό βόρβορο.

Ερωτοτροπούσε με όλους, φίλους, γνωστούς, περιστερούς, από τό παράθυρο. Ακόμα και με τους προμηθευτές του σπιτιού. Μια μέρα καθισμένη στό μπαλκόνι φώναξε έναν περαστικό μικροπωλητή νταντελών.

Ήταν ένας άπαίσιος τύπος νέου, με πρόσωπο γεμάτο πληγές, μάτια δίχως βλεφαρίδες, μύτη σόν μαδημένη και χείλη πρισμένα, με έλκη φριχτά. Ένας λεπρός.

Τά μάτια του καρφώθηκαν στην όμορφη γυναίκα, που τό προκλητικό στήθος της άκουμπούσε στά σίδερα του μπαλκονιού και κύτταζε τη ντροματιά της. Ένας πόθος ο πόθος του έρωτισμού που κατατρώνε την άρρωστημένη σάρκα των λεπτών, άναψε τό κορμί του.

Εκείνη τό διαισθάνθηκε και χαμογέλασε προκλητικά.

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Η άμοιρη γρηά από τό χαμηλό παράθυρο—σάν ψυχή άγρυπνη—παρακολουθούσε την φριχτή σκηνή (Η συνέχεια εις την σελ. 2220)

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Περπατούσε σκεπτικός, ανάμεσα από τους πράσινους άγρούς, που βρισκόταν δεξιά και άριστερά του. Ήταν τόσο χαρούμενος για την όμορφιά του τοπίου που είχε γύρω του, ώστε ή καρδιά του χτυπούσε γοργά και τά βήματά του ήταν άνάλαφρα, παρά την κούρασή του.

Ήταν υλίες δέκα έπτά έτών, αλλά φαινόταν πολύ μεγαλύτερος. Υπήρχε στό πρόσωπό του μια έκφρασις σχεδόν ύπερκόσμια. Τά μαύρα μάτια του, φωτισμένα από μια μυστηριώδη φλόγα, κύτταζαν έδώ κι' εκεί, δείκνυντα, σάν να ήθελαν να μη χάσουν, ούτε τό παραμικρότερο πράγμα που μπορούσε να προσθέτη κάποια όμορφιά στην ύπέροχη θέα.

Κάτω από κάτι άτακτα μαύρα μαλλιά, ένα υπερίφανο μέτωπο έδειχνε τόν άνθρωπο που σκέπτεται, τόν όνειροπόλο, τόν καλλιτέχνη.

Τά ρούχά του ήταν κουρελιασμένα, τά παπούτσια του παμπάλα και κάτασπρα από την σκόνη πολλών μιλίων δρόμου.

Στη ράχη του κρεμόταν ένας σάκος, που περιείχε όλη την περιουσία του, και κάτω από τό μπράτσο του ήταν ένα κουτί με τά ζωγραφικά σννεργά του.

Ήταν άπόγευμα και ο νέος δεν είχε φάγει από τό πρωί παρά ένα ξερό κομμάτι ψωμι και δυό ώμα καρόττα που του είχε δώσει ένας χωρικός. Άλλ' ο καλλιτέχνης άδιαφορούσε γι' αυτό. Είπε

ζήτημα αν αισθανόταν καν την πείνα του. Είχε τόσα άλλα πράγματα να σκεφθή και τόσα όνειρα να κάνει.

Προχωρούσε, κάτω από τόν ζεστό ήλιο, του οποίου οι άκτίνες έπεφταν χωρίς σλκτο επάνω στο κεφάλι και στους ώμους του, έως ότου, έπί τέλους, έφθασε στην κεντρική λεωφόρο—την λεωφόρο που ώδηγούσε στό Λονδίνον.

Στάθηκε τότε και ανατρίχασε σάν να ξεκρίβωνε σφηνικά τό μέγεθος της προσπαθείας που είχε αναλάβει.

Μερικά μέτρα μπροστά του είδε μια πινακίδα, που θα τόν πληροφορούσε, κατá πῶσαν πιθανότητα, πόσο μακριά βρισκόταν από τό τέμα του ταξιδιού του. Δεν είχε βέβαια μεγάλη σημασία αυτό, γιατί ήξερε ότι του έμεναν πολλά, πάρα πολλά μίλλια. Θα ήθελε όμως να μάθη άκριβώς.

Πήγε λοιπόν κοντά στην πινακίδα, όπου ένα λευκό χέρι έδειχνε πρὸς τά έμπρός, με τις λέξεις: «Πρὸς Λονδίνον: 150 μίλλια».

Ο νέος κάρφωσε τό βλέμμα του επάνω στό 150, προσπαθώντας να ύπολογίση πόσο βάδισμα άντιπροσώπευαν τά εκατόν πενήντα εκείνα μίλλια.

Εκατόν πενήντα μίλλια δρόμου—χωρίς χρήματα, με μόνη την φλογερή πίστη σόν έαυτό του.... Χαμογέλασε και τά κατάρματα παιδικά δόντια του έλαμψαν ανάμεσα από τά ήλιοκαμμένα σαγόνια του, που πρόδιναν θάρρος και σκληρή αποφασιστικότητα.

Ήταν ένας καλλιτέχνης με ιδανικά. Και μέσα στό Λονδίνον θα έκανε να πραγματοποιηθούν τά ιδανικά αυτά. Είχε τη πίστη κι' αυτό έφθανε.

Τά χρήματα ήταν κάτι τό δευτερεύον. Δεν ενδιαφερόταν πραγματικά καθόλου γι' εκείνα. Ύνδιαφερόταν μόνον γι'α την Τέχνη του, που ήταν και ο μόνος λόγος του ταξιδιού του στό Λονδίνον. Γιατί τό Λονδίνον ήταν τό έδαφος επάνω στό όποιο η Τέχνη του μπορούσε να βλαστήσει και να γίνη κάτι τό ζωντανό.

Έξακολουθούσε να βαδίζει πρὸς τό Λονδίνον, αλλά δεν είχε καλύψει ούτε δύο μίλλια και ή πείνα άρχισε να τόν βασανίζει σέ βαθμό άνυπόφορο.

Δεν μπορούσε να την άγνοήσει. Ό,τι δήποτε και αν είχε ύπ' όψει του να κάνει στό μέλλον, ένα πράγμα ήταν βέβαιον: έπρεπε να φάη τώρα.

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Δίστασε πολύ προ-στά σ' ένα έξοχικό σπιτάκι και τέλος άπαφά-σις να χτυπήση την πόρτα. Κατá τό διάστημα των όκτώ ήμε-ρών που πεζοπορούσε, είχε κάνει αυτό τό πράγμα άρκετές φορές. Άλλο δεν είχε

κατορθώσει να τό συνηθίση. Η ύπερηφάνειά του εξανίστατο εναντίον της ζητιανιάς αυτής. Ήταν όμως άναγκασμένος να έπα-ναλάβη την ίδια μισητή χειρονομία. Δεν μπορούσε να την άποφύγη.

Μια ώραία κοπέλλα, —όχι μεγαλύτερη άπ' αυτόν— άνοιξε την πόρτα και τόν κύτταξε με περιέργεια.

—Διερωτώμαι, είπε αυτός, κατακόκκινος, αν θα είχατε την καλωσύνη να μου δώσετε κάτι... κάτι να φάγω. Είμαι... μάλλον πεινασμένος.

—Πεινασμένος; άπήντησε τό όμορφο κορίτσι. Είθε πολύ νέος, δεν είν' έτσι, γιά να είσθε...

Κοντοστάθηκε, νοιώθοντας ξαφνικά μεταμέλεια γιά τά λόγια που θάλεγε.

—Σταθήτε. Ίσως βρω τρόπο να σας φανώ χρήσιμη.

Έξαφανίσθηκε, γιά να επιστρέψη μετά πέντε λεπτά μ' ένα μεγάλο κομμάτι ψωμιού, λίγο τυρί κι' ένα ποτήρι γάλα.

—Ορίστε, είπε. Ίσως θα θέλατε να περάσετε μια στιγμή μέσα, να φάτε με την ήσυχία σας.

Είθε μόνη μέσα; ρώτη-σε δειλά ο καλλιτέχνης.

—Ναι μόνη. Ένα χρόνο τό-ρο μόνη. Από τόν καιρό που με έγκατέλειπε ο άνδρας μου....

—Τότε θάναι καλλίτερα να καθ'σω σόν κήπο.... άπάντησε ο νέος.

Η φωνή του φάνερωνε τόν έμφυτο και λεπτό σεβασμό του καλλιτέχνη πρὸς ένα πλάσμα ιερό σόν την γυναίκα...

Πέρασαν και οι δυό στόν κή-πο, και κάθισαν σ' ένα πάγκο, κάτω από έναν πλάτανο. Δεν είχαν όμως άνάγκη της σκιάς των δένδρων. Ο ήλιος είχε βου-λιάξει, ήδη, πίσω από τόν όριζοντα, στέλνοντας μόνο τις τε-λευταίες κόκκινες άκτίνες του πρὸς τόν ού,ανό, σάν ισάριθ-μες επικλήσεις, σάν ισάριθμα S. O. S. ναυαγίου.

Ο καλλιτέχνης ήπτε τό γάλα του και έφαγε τό ψωμί με τό τυρί του. Ύστερα πήγε στην βρύση του κήπου, ήπτε δροσερό νερό, έπλυνε τό σκονισμένο πρό-σωπό του και τακτοποίησε κά-πως τό άναστατωμένο μαλλιά του...

Η νέα τότε τόν κύτταξε με θαυμασμό.

Πόσο όμορφος ήταν! Πόσο παντοδύναμη ήταν ή λάμψη των ματιών του! Τί υπερίφανο που ήταν τό παιδικό, μολαταύτα, μέτω-πό του! Και πόση άθώοτης υπήρχε μέσα στό βλέμμα του!...

Κανένας θόρυβος δεν τάραξε την βραδυή ήσυχία. Η, μάλλον, χίλιοι αδιόρατοι θόρυβοι άκούονταν γύρω τους, οι τελευταίοι βόμ-βοι των έντόμων, τά τελευταία κελαϊδήματα των πουλιών, τό άνύπαρκτο τραγούδι της φύσεως, που προστάζει τους ανθρώπους ν' ά γ α π ο υ ν, που στέλνει τόν Έρωτα ενάντια σέ κάθε άλλο αίσθημα.

Εκείνη, παρὰ την μικρή ηλικία της, δεν είχε πια κανένα όνειρο. Έτσι νόμιζε τουλάχιστον.

Εκείνος—ά! εκείνος! είχε τά μεθυστικά όνειρα της δόξης, τόν άκατανίκητο πόθο να φθάση στό Λονδίνον, να φθάση μ' ά ώρα νωρίτερα, γιά να δόση στην Τέχνη του σάρκα και όστά.

Και οι δυό όμως ήταν όμορφοι—και νέοι—τόσο νέοι.... Πέρασαν δέκα χρόνια. Που να βρισκεται άραγε ο καλλιτέχνης...

Άλλοίμονο! Μερικά βήματα πίσω του ύπάρχει μια πινακίς που λέγει: «Πρὸς Λονδίνον: 150 μίλλια». Περισσότερο δεν είχε προ-χωρήσει. Η Τέχνη έχασε έναν μ α θ η τ ή, άλλ' ο Έρως απέ-κτησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Αλλ' ο έρως απέκτιησε έναν επί πλέον μύστη...

Η ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΚΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ

I

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΤΥΠΗΜΑ

Τό δράμα, με τις περιστάσεις, π. ν. το παρεσκεύασαν και τις περιπέτειες, που το απέτελεσαν, θα μπορούσε να περιγραφεί μέσα σε ελάχιστες σελίδες, χωρίς να υπάρχη κανένας κίνδυνος να μείνει στη σκιά ούτε το πιο μικρό έπεισόδιό του.

Όλο έγιναν με την μεγαλειότητα φυσικότητας του κόσμου. Καμιά απειλή, καμιά υποπτε ένδειξη, κανένα φύσημα απ' εκείνα που αναγγέλλουν την προσέγγιση της θυσίας δεν προηγήθησαν. Καμιά αγωνία. Όπως επίσης και καμιά ανησυχία μεταξύ εκείνων που παρέστησαν θεαταί του συντόμου αυτού γεγονότος, του τσον τραγικού με τον βαθύ πέπλο του μυστηρίου που το περιέβαλλε.

Να πως εξελίχθηκαν τα πράγματα. Ο κ. και η κ. ντε Ζουβέλ και οι έπισκέπται τους, που έμεναν στον πύργο τους του Βολνίκ στην Ώβερνη—μια ευρύχωρη οικοδομή σε στυλ παλιού πύργου, σκεπασμένη με κεραμίδια κόκκινα—είχαν πάει σ' ένα κονσέρτο που εδόθη στο Βισύ από την περίφημη αοιδό 'Ελισάβετ Όρναιν. Την επομένη, 12 Αυγούστου, η 'Ελισάβετ, ανταποδίδοντας την επίσκεψη της κας Ντε Ζουβέλ—που συνεδέετο μαζί της, πριν ακόμη η αοιδός ζητήσει το διαζύγιο της από τον τραπεζίτη Όρναιν—ήλθε να προγευματίσει στον πύργο, ο οποίος απέιχε απ' το Βισσύ δώδεκα μόλις χιλιόμετρα.

Πρόγευμα εξαιρετικά ευχάριστο. Οι πυργοδεσπότες ήξεραν να οργανώνουν τις συναναστροφές τους με τόση χάρη και λεπτότητα ώστε να ικανοποιούν τα γούστα όλων των προσκεκλημένων τους. Έκείνοι πάλι, όλοι όλοι, συνηγωνίζοντο σε χάρη και πνεύμα. Ήσαν τρία νέα ανδρόγυνα, ένας απόστρατος στρατηγός, και ο μαρκήσιος Ζάν ντ' Ερλεμόν, ένας άψογος κύριος, καμιά παρανταριά ετών, με τρόπους σαφινισμένους και με μια γοητεία, στην οποία καμιά γυναίκα δεν μπορούσε να μείνει ανασήτη.

Αλλά αυτήν την ημέρα ο συναγωνισμός των δέκα αυτών προσώπων να φανούν ευχάριστοι, ή προσπάθειά των να διακριθούν, να λάμπουν, είχε ως μοναδικό κίνητρο την παρουσία της 'Ελισάβετ Όρναιν.

Καμιά λέξις δεν έπροφέρετο χωρίς να έχει σκοπό να προκαλέσει το χαμόγελό της, ή, τουλάχιστον, ένα βλέμμα της. Όσον άφορά εκείνην, δεν κατέβαλλε καμιά προσπάθεια για να φανή θελκτική σ' αυτούς που την περιστοιχίζαν. Δεν έβγαιναν από το στόμα της παρά φράσεις κοινές, με πολλή λεπτότητα, ίσως διατυπωμένες, αλλά έντελώς στεγνές, χωρίς πνεύμα, χωρίς χάρη.

Ήταν όμως ώρατα κι αυτό ήταν αρκετό για να καλύπτει

Η γοητεία του ανθρώπου αυτού είχε επιδράσει επάνω της

κάθε ελάττωμά της. Η όμορφιά της κυριαρχούσε παντού. Όσοι κανείς βρισκόταν απέναντί της, δεν μπορούσε να σκέπτεται τίποτε άλλο εκτός απ' εκείνην, τα γαλιανά της μάτια, τα αίσθησιακά της κατακόκκινα χείλη και να συνταράσσεται απ' την άκτινοβολία ολοκλήρου της υπάρξεώς της. Και στο θέατρο ακόμη ούτε ή σαγηνευτική φωνή της, ούτε το άφθαστο ταλέντο της δεν ήσαν εκείνα που την επέβαλλαν, όσο ή δύναμις της ασύγκριτης αυτής όμορφιάς της.

Φορούσε πάντα τουαλέττες απλές που φαινόταν υπέροχες καθώς έδειχναν τις αρμονικές γραμμές του κορμιού της. Η μοναδική αδυνμία αυτής της γυναίκας ήσαν τα κοσμήματα. Και, όπως πάντα, έτσι και την ημέρα αυτή, ένα υπέροχο κολλιέ σ' όληξε το ντεκολτέ της αφήνοντας να πέφτει επάνω στο στήθος της ένας φανταστικός καταράκτης από ρουμπίνια, σμαράγδια και διαμάντια.

Αν καμιά φορά την κομπλιμενταρίζαν για τα κοσμήματα της έσπευδε να διακόψει τις εκδηλώσεις του θαυμασμού μ' ένα χαμόγελο.

—Μπίζου του θεάτρου!... αλλά, όπως βλέπετε, φτιασμένα με τέτοια τέχνη που φαίνονται σαν αληθινά.

Μετά το πρόγευμα ο μαρκήσιος ντ' Ερλεμόν, έφερε τα πράγματα με τέτοιο τρόπο ώστε να βρεθεί, κάπως άπομονωμένος μαζί της σε μια συνομιλία στην οποία κανείς άλλος δεν έλάβαινε μέρος. Η γοητεία του ανθρώπου αυτού είχε επιδράσει, ίσως, και στην καλλιτέχνη, γιατί φαινόταν να τον ακούει με ειλικρινή ευχαρίστηση.

Οι άλλοι καλεσμένοι είχαν κάνει ένα κύκλο γύρω απ' την οικοδέσποινα και συζητούσαν μαζί της.

—Χάνει τον καιρό του! μουρμούρισε κάποια στιγμή, εκείνη, καθώς το βλέμμα της έπεσε στο 'Ελισάβετ και το μαρκήσιο. Ακολούθησε κάποια σιωπή κι ύστερα η Ντε Ζουβέλ έξακολούθησε —Ξέρω την 'Ελισάβετ από χρόνια. Είναι ή πιο άπροσπελαστη λεία για τους κατακτητές των γυναικών. Ένα ωραίο άγαλμα χωρίς καρδιά, αναισθητό στον έρωτα.

Καθόνταν στην βεράντα. Η ύψηλή σιλουέτα του πύργου έοριχνε την προστατευτική σκιά της και ή ζέση του καλοκαιριού γινόταν σχεδόν ανεπαίσθητη.

Ένας απέραντος κήπος άπλωνόταν μπροστά στα πόδια τους, εκτείνοντας πέρα, στο βάθος, τους περιστερομένους δρομίσκους του, τις καταπράσινες πελούζες του και τις πλατειές του άλλες.

Κάθε τόσο ή όργιαστική βλάστησις σταματούσε μπροστά σε σωρούς έρειπίων, υπολειμμάτων του παλαιού πύργου, στη θέση του οποίου ήταν κτισμένη ή σημερινή κατοικία του κ. και της κας Ντε Ζουβέλ.

Τό μέρος είχε πράγματι μια μεγαλοπρεπή όμορφιά και σε μια στιγμή ή 'Ελισάβετ ψυφίστηκε σαν σ' έκσταση.

—Τί εικόνα!... Και να σκέπτεται κανείς τα χάρτινα ντεκόρ του

θεάτρου και τους πάνινους τοίχους της σκηνής που τρεμουλιάζουν στο πρώτο φύσημα... Πόσο θα ήθελα να παίξω σ' έναν τέτοιο διάκοσμο.

Η κα Ντε Ζουβέλ επενέβη.

—Τί σάς έμποδίζει, αγαπητή μου, είπε χαμογελώντας, να ικανοποιησέτε κι' αυτή την στιγμή την επιθυμία σας;

—Μα!... κάθε φωνή θα χανόταν μέσα σ' αυτό το άπειρο.

—Όχι όμως κι' ή δική σας, φώναξε ο μαρκήσιος ντ' Ερλεμόν. Και θα ήταν τόσο υπέροχο να σάς ακούαμε μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Μη μās άρνησθε αυτή τη χάρη!..

Η σκέψις ότι θα μπορούσαν ν' ακούσουν, μέσα σ' αυτό το υπέροχο φόντο, τη θεία φωνή της καλλιτέχνιδος, έκανε όλους να τριγυρίσουν την 'Ελισάβετ και να συνενώσουν τις παρακλήσεις των.

Εκείνη επέμεινε. Προσπαθούσε να εύρη δικαιολογίες για ν' άποφύγη, την δυσάρεστη, ίσως, άγγραφία, εν τέλει όμως, ή αντίστασις της έλύγισε και ηττημένη στο προσφερόμενο μπράτσο του μαρκησιού ντ' Ερλεμόν, τον ακολούθησε κάτω στον κήπο.

Προχώρησαν αρκετό διάστημα οι δύο τους μαζί. Ύστερα ή 'Ελισάβετ άφησε το χέρι του συνοδού της και βάδισε μόνη προς

ένα σωρό έρειπίων. Ένώ ο μαρκήσιος ξαναγύριζε, άναμεσα απ' τα στέμνδρα προς την βεράντα, όπου στεκόταν οι άλλοι.

Τό μέρος, που ή 'Ελισάβετ διάλεξε ως πρόχειρο βήθρο, άποτελεί απ' τα έρειπία του παι κλησιού του παλαιού πύργου. Τρεις γοτθικές άψίδες υνόταν ακόμη εκεί, σε καί, όπως δήποτε κατάσταση και μπροστά σ' αυτές ένας όγκολιθος επάνω στον όποιον ή καλλιτέχνης ανέβηκε με μια χαριτωμένη κίνηση.

Μακριά απ' τη βεράντα την έβλεπαν σαν ένα άγαλμα άφθαστου τέχνης που φάνηκε να παίρνει ξαφνικά την πνοή της ζωής, τινιτά χέρια της άπλώθηκαν ήρεμα στο κενόν και ή θεία φωνή της ξεχύθηκε στη μυρωμένη άτμόσφαιρα.

Οι οικοδεσπότες και οι προσκεκλημένοι την άκουγαν και την έβλεπαν έκστατικοί.

Τό υπηρετικό προσωπικό του πύργου, οι άνθρωποι του γειτονικού άγροκτημάτος, που χωριζόταν απ' τον πύργο μ' έναν χαμηλό τοίχο, καθώς και μια ντουζίνα διαβατικοί χωριάτες, είχαν προσελκυσθή κι' αυτοί εκεί και, σκαρφαλωμένοι στις πόρτες και τους τοίχους, άκουγαν τό μαγικό τραγούδι της σειρήνας.

Κανείς δεν καταλάβαινε καλά-καλά ποιά ήταν τό τραγούδι που έλεγε ή 'Ελισάβετ. Η φωνή της ανέβλυζε άβίαστη και άρμονική και ξεχνόταν, σε μελωδίες όδρες, πλουσίες, πονεμένες—κάπου-κάπου—άλλά παλλόμενες από ζωή και έλπίδα.

Και έξαφνα...

Αλλά πρέπει ν' ξαναθυμηθώ κανείς με άκριβεια τη σκηνή που έξετυλίχθη τη στιγμή εκείνη, τη σκηνή που τίποτε δεν τ' έπροηγείτο, τη σκηνή, που άρχισε και έτελείωσε με μια γοητευτική καταπληκτική, μη γοργότητα που δεν είχε τίποτε τό νοητό για τον ανθρώπινο νου.

Ό,τι έγινε ήταν άπτότομο, άστραπιαίο. Εάν υπήρχε καμιά διαφορά στις αντίληψεις μεταξύ των θεατών δεν θα είχαν όλοι την βεβαιότητα—και στην όποιαν επέμειναν—ότι τό γεγονός συνετελέσθη σαν την άπροσδόκητη έκρηξη μιας βόμβας.

Μάλιστα! Η καταστροφή έπληθε τόσο ξαφνική, που καείς δεν μπόρεσε να αντίληφθαι πως έφθασε. Η μαγική φωνή σε μια στιγμή, σταμάτησε άπτοτομα. Τό ζωντανό άγαλμα τρεμουλίασε, τάλαντεύθηκε επάνω στο βήθρο του και, σαν να κτυπήθηκε από ένα άόρατο χέρι κυλίστηκε στο έδωπος, χωρίς ούτε μια κραυγή να βγί απ' το στόμα του, χωρίς κανέναν μορφασμό πόνου να σπάση τό πρόσωπό του, χωρίς να κάνει την παραμικρότερη κίνη-

ση φόβου, άμύνης ή άγωνίας. Όλα, δηλαδή, έδειχναν κατά τρόπον άνεπίδεκτον άμφισβήτησως ότι δεν υπήρξε καμιά πάλη ή και στιγμή, έστω, αντίκρουσμα του θανάτου πριν αυτός την πλησιάσει και την πλήξει.

Όταν ή πρώτη κατάπληξις, που κεραύνωσε όλους, έπέρασε κι' έτρεξαν προς τό μέρος όπου συνετελέσθη τό δράμα, ή 'Ελισάβετ Όρναιν κοιτόταν στο χόμα πελιδνή, άδρανής.

Τί ήταν εκείνο που την βοήξε;

Συμφορησις; Καρδιακή κρίσις; Όχι! γιατί τό αίμα έτρεξε άφθονο, απ' τό επάνω μέρος του γυμνού ώμου της και κυλούσε προς τό στήθος.

Πριν ακόμη σκεφθούν πως προήλθε τό τραύμα, πριν προλάβουν να συνέλθουν από την συγκίνηση, μια φωνή ακούσθηκε.

—Τό κολλιέ δεν είναι στο λαιμό της!..

Πράγματι τό κοσμήματα είχαν εξαφανισθή απ' τό ντεκολιέ της 'Ελισάβετ.

Θά ήταν κουραστικό να ξαναθυμηθώ κανείς λεπτομέρειες και άπορίες επί ενός γεγονότος που βασάνισε τόσο όλον τον κόσμο

Η 'Ελισάβετ κοιτόταν στο χόμα πελιδνή, άδρανής.

των πρώτων άνακρίσεων.

«Απολή μετά φόνου», ήταν ό επίσημος χαρακτηρισμός της ύποθέσεως. Παρά την άναμφισβήτητη δοθότητα του χαρακτηρισμού αυτού, ούτε δολοφόνος ευρέθηκε, ούτε όπλο, ούτε βλήμα. Κανείς δεν έσκέφθη να άρνηθή την όταρξη έγκλήματος. Άλλα... Επί σαράντα δύο αυτοπτών οι πέντε έβεβαίωσαν ότι άντελήφθησαν κάποια άμυδρά λάμψη σαν εκείνην της έκπυροσοροτήσεως όπλου. Άλλά καμιά από τις πέντε αυτές βεβαιώσεις δεν συμφωνούσε με την άλλη ως προς τό μέρος, από τό όποιον προήλθε ή λάμψις αυτή. Οι ύπόλοιποι τριανταεπτά δεν είδαν τίποτε. Τρεις, επίσης, ίσχυρίσθησαν ότι άκουσαν τον ύπόκοφο κρότο ενός μακρινού πυροβολισμού, ενώ οι άλλοι τριανταεννέα άρχίσαντο ότι δεν άκουσαν τίποτε.

Όπωςδήποτε, τό γεγονός της ύπάρξεως έγκλήματος έμενε έξω από κάθε συζήτηση έφ' όσον υπήρχε ένα θανατηφόρον τραύμα στην κορυφή της ώμοπλάτης του θύνατος, άκριβώς στο κάτω μέρος του λαιμού που έπροξενήθη... Από τί όμως; Από σφαίρα; Τί σφαιρα... Άλλά, έτρεπε, στην περίπτωση αυτή, ό δολοφόνος να βρεσκόταν σε μέρος, κατά τι ύψηλότερο απ' τό θύμα. Άλλ' αν αυτό συνέβαινε θα τον έβλεπαν όλοι. Έκτός τούτου ή σφαίρα θα εισχωρούσε στη σάρκα και θα άφηνε σημεία καταφανή, πράγμα που δεν συνέβαινε.

Μερικοί ύπεστήριξαν την άποψη ότι τό τραύμα προεκήλθη με κάποιο άλλο μέσον, ένα όποιοδήποτε φοινικό όργανο, όρόπαλο ή άλλο παρόμοιο αντικείμενον. Άλλά ποιος απ' τους σαρανταδύ άνθρώπους, που παρακολουθούσαν την 'Ελισάβετ, δεν θα έβλεπε

μιά τέτοια σκηνή;

«Άλλη άπορία άλυτη ήταν, ί άπέγινε τό κολιέ. Έάν τό έγκλημα έγινε μέ σκοπό τήν κλοπή, πώς ό δολ. φόνος κατώρθωσε νά άπογυμνώσει τό θύμα από τά κοσμήματά του και νά εξαφανισθή άπό οί πηρέται του πύργου πού παρακολουθούσαν από τό παράθυρο του τελευταίου πατώματος κάθε κίνηση της καλλιτέχνιδος, δέν άπεμακρύνθησαν άπ' εκεί ως τη στιγμή, πού οί πρώτοι άπ' τούς φιλοξενούμενους του πύργου, έφθασαν στό σημείο πού κοιτόταν τό πτώμα;

«Η διαφυγή, έξ άλλου, του δράστου δέν ήταν δυνατόν νά γένη από κανένα άλλο μέρος εκτός άπ' εκείνα πού φαινόταν δλοκάθαρα από τά διάφορα σημεία πού στεκόταν οί θεαταί. Γιατί, πίσω άπ' τά έρείπια του παρεκκλησιού υπήρχε μία άπότομη και άποκρημνη χαράδρα, στην όποιαν ήταν άδύνατον νά άναρριχηθή ή νά κατέβη ανθρώπινο πλάσμα.

«Υπήρχε, βέβαια, και τό ένδεχόμενον νά έξφυγε άπ' τό λαιμό της Έλυσάβετ, τήν ώρα πού αυτή έπεσε άπ' τό βάθρο. Άλλά όλες οί έρευνες εκεί τριγύρω, έμειναν ά αρπες.

Μεταξύ τών άλλων άστυνομικών πού άσολήθηκαν μέ τήν υπόθεση αυτή, ήταν κι' ένας νέος άστυνομικός, πού ήρθε επίτηδες άπ' τό Παρίσι. Λεγόταν Γκορζερέ και παρά τό νεαρό της ηλικίας του του είχε ήδη, άποκτήσει μία καλή φήμη. Και αυτού όμως οί κόποι πήγαν χαμένοι, ώσπου ή υπόθεσις τραβήξε για τά άρχεία, πράγμα πού τόν έφερε σέ άπελπισία και τόν έκανε νά βόρκοισθ ότι, έν όσω ζούσε, δέν θα έπαιε, ούτε στιγμή, νά άγωνίζεται για τήν άποκάλυψη αυτού του μυστηρίου...

Συντετριμένοι από τό δράμα ό κ. και ή κ. Ντε Ζουβέλ, έγ κατέλειψαν τό Βολνίκ μέ δήλωση ότι δέν θα ξαναγύριζαν ποτέ πιά εκεί.

«Ο πύργος πουλήθηκε όπως ήταν μέ όλα του τά έπιπλα και ό συμβόλαιος, εκράτησε άπόλυτη μυστικότητα και κανείς δέν έμαθε ποιος ήταν ό νέος ιδιοκτήτης.

«Υπηρετείται, εογάται, κηπουροί, έδιώχθηκαν όλοι. «Η κυρία οί κοδομή εκλειδώθηκε και μόνο μία κατοικία, πού βρισκόταν κοντά στην θολωτή πόρτα της αίλης, έμεινε άνοικτη κι' εκεί κατοίκησε λακας, τόν όποιον έβαλαν φύλακα όλου του κτήματος.

Οί κάτοικοι των πέριξ προσπάθησαν πολλές φορές νά μάθουν ποιός ήταν ό καινούργιος πυργοδεσπότης, του όποιου τό πρόσωπο δέν μπόρεσαν ποτέ νά ιδούν. «Αδικά όμως γιατί τό μόνο πού έγινε γνωστόν ήταν ότι μία-δυό φορές τό χρόνο, άκατάστατα και όχι σέ έποχές ώρισμένες, ένας κύριος έφθανε τή νύχτα στον πύργο μέ τό αυτοκίνητό του, κοιμόταν εκεί κι' έφευγε μέ τόν ίδιο τρόπο, πού πριν χαράξη. Θα ήταν, χωρίς άλλο, ό ιδιοκτήτης πού έρχόταν νά συννενοηθή μέ τόν γέρο φύλακα.

«Ένδεκα χρόνια άργόγεια, ό Λαμπαρντόν πέθανε. «Η γυναίκα του έξακολουθούσε νά μένει στον πύργο της είσόδου. Λιγόλογη βαινε στον πύργο. Μά, άραγε, συνέβαινε πραγματικά τίποτε; Τέσσερα χρόνια πέρασαν άκόμ.

ΚΛΑΡΑ Η ΞΑΝΘΗ

«Η σταθμός του Σαιν Λαζάρ είχε έξαιρετική κίνηση. Άνάμεσα στά κιγκλιδώματα, πού έχόριζαν τις εισόδους της προκυμαίας άπό τις εξόδους, πού ώδηγοΰσαν στό μεγάλο χώλ του σταθμού τά κύματα των ταξιδιωτών πήγαιναν κι' έρχόνταν προς όλες τις διευθύνσεις.

Αυό άνδρες πού δέν φαινόταν νά ενδιαφέρονται ή νά συγχινοΰνταν άπ' όλη αυτή τή φασαρία, εισχωρούσαν άνάμεσα στους διαφόρους όμίλους συνωθούμενοι μέ τόν κόσμο, σάν νά ζητούσαν κάτι.

«Ο ένας ήταν ύψηλός, εύρωστος, μέ όψη αρκετά συμπαθητική. «Ο άλλος λεπτός και μάλλον καχεκτικός.

Προχωρώντας, έφθασαν σέ μία έξοδο, όπου στεκόταν τέσσε-ρες ύπάλληλοι του σταθμού. «Ο πιο άδύνατος πλησίασε και ρώ-τησε εύγενικά.

— Τί ώρα φθάνει τό τραίνο των 15 και 47';
— Στις 15 και 47' άπήντησε ό ύπάλληλος.

«Ο χοντρός σήκωσε τούς ώμους του σάν νά άπεδοκίμαζε τήν άνοησία του συντροφού του και ρώτησε κι' αυτός μέ τη σειρά του.

— Τό τραίνο των 15 και 47' δέν είναι, νομίζω, τό τραίνο του Διζιές;

— Άκριβώς! Είναι τό τραίνο 368 και θα φθάση σέ 10 λεπτά,

— Χωρίς καθυστέρηση;
— Χωρίς καθυστέρηση!...

Οί δυό άνδρες άπεμακρύνθησαν και στάθηκαν άκουμπώντας πάνω στους στύλους πού υπεβάσσανε τή στέγη της πλατφόρμ.

— Είναι άνισρό είπε ό χοντρός. Δέν διακρίνω πουθενά τόν άπεσταλμένο της διευθύνσεως.

— Τόν χρειάζεσθε λοιπόν, άπολύτως;

— Διάβολε! Άν δέν μου φέρη τό ένταλμα, τί θα κάνω μέ τήν ταξιδιωτίσσα;

— Ίσως κι' αυτός νά ψάχνη και νά μάς γυρεύη. Μπορεί νά μή μάς γνωρίζει.

— Βλάκα! Τό νά μή ξέρη κανείς έσένα, τόν Φλαμάν, είναι φυσιότατο. Άλλά, έμένα, τόν Γκορζερέ, τόν γενικό επιθεωρητή Γκορζερέ, πού από τήν υπόθεση του Πόργου του Βολνίκ τό όνομά μου βρίσκεται στην ήμερησία διάταξη...

— «Η δουλειά του Βολνίκ πάληωσε πιά. Πάνε δεκαπέντε χρό-νια από τότε.

— Και ή διάρρηξις της όδοϋ Σαιν Όνωρέ;... Και ή παγίδα του Γκραν Πώλ; Άλλως τε, κύτταξε αυτό τό έγγραφο για νά καταλάβης τήν έκτίμηση πού μου έχουν.

Τραβήξε ένα χαρτί από τό πορτοφόλι του, τό ξεδίπλωσε και διάβασαν κι' οί δυό μαζί:

Άστυνομική διεύθυνσις

Εμπιστευτική διάταγή

(Επείγουσα)

4 Ιουνίου

«Η έρωμένη του Γκραν Πώλ, ή έπονομαζόμενη «Κλάρα ή Κανθή» έπεριβάσθη του τραίνου ύπ' αριθ. 368, τό όποιον φθάνει από τό Διζιές εις τις 15 και 47'.

«Αποστείλατε άνευ χρονοτριβής, τόν επιθεωρητήν Γκορζερέ εις τήν σταθμόν Σαιν Λαζάρ, όπου, θα του δοθή έν ένταλμα συλ-λήψεως πρό της άφίξεως της άνωτέρω άμαξοστοιχίας.

«Χ α ρ α κ τ η ρ ι σ τ ι κ ά τ η ς γ υ ν α ι κ ό ς. Μαλ-λιά ξανθά, έντυλαρισμένα. Μάτια γαλανά. Πρόσωπον κανονικόν και ώραϊον. Ένδυμασία άπλή. Παράστημα κομψόν. Ηλικία 20—25 έτών.

— Βλέπεις; είπε ό Γκορζερέ. Ζήτησαν έμένα γιατί έπρεπε, έφ' όσον έχη, αναλάβει τόν Γκραν Πώλ, νά φροντίσω και για τήν φιληνάδα του.

— Με άλλα λόγια...συνέπεραν, μέ κάποια όδριαση ειρωνεία, ό ό Φλαμάν, ειδοτε τυχερός πάντα. «Απ' τή συλλογή των κατορθω-μάτων σας, λείπει όμως, ή σύλληψις του Άρσέν Λουβέν!

«Εκείνη τη στιγμή έφάνη τό τραίνο.

— Κι' άκόμα δέν ήρθε τό ένταλμα! μουρμούρισε ό Γκορζερέ.

«Ο άπεσταλμένος της διευθύνσεως δέν φαινόταν πουθενά. Τό τραίνο έφθασε σταμάτησε και οί επιβάται άρχισαν νά κατε-βαίνουν. Οί δυό άνδρες βρισκόταν κοντά στην μόνη άνοικτή έξοδο του σταθμού και όλοι οί ταξιδιώται έπρεπε νά περάσουν δι-πυχρεωτικώς από μπροστά τους.

Σέ μία στιγμή μι. νέα, της όποιας τά χαρακτηριστικά ήταν άκριβώς όμοια μ' εκείνα. πού ανεφέροντο στό έγγραφο της άστυ-νομικής διευθύνσεως, πλησίασε προς τήν έξοδο και στάθηκε εκεί αρκετά λεπτά, ψάχνοντας ναύρη τό εισιτήριό της για νά τό δόση στον έλεγκτή. Δέν υπήρχε καμμία άμφιβολία! Ήτον ή γυναίκα πού περίμεναν. Άλλά πώς νά ενεργήσουν χωρίς τό ένταλμα; «Ο Γκορζερέ ήταν έξω φρενών.

— Παρακολούθησε τήν! διέταξε γρήγορα τόν Φλαμάν. Και πρό-σεκε μή σου ξεφύγ.

«Η νέα, προχώρησε, διέσχισε τήν αίθουσα και βγήκε στό δρό-μο όπου φώναξε ένα ταξί νά πλησιάση.

«Ο Γκορζερέ τήν είδε γά βγάξη από τήν τσάντα της ένα φα-κελλο και νά διαβάξη στον σωφρέ μιά διεύθυνση, Παρ' όλο πού μιλούσε πολύ σιγά, ό επιθεωρητής κατώρθωσε ν' άκούση: «Προ-κυμαία Βολταίρ 63». Κάλεσε γρήγορα κι' αυτός ένα ταξί, αλλά τήν ίδια στιγμή ό άπεσταλμένος της άστυνομίας, τόν όποιον πε-ρίμενε τόση ώρα, έφθασε τρέχοντας και τουδωσε τό ένταλμα. Έν-τω μεταξύ, τό ταξί πού εκάλεσε είχε άπομακρυνθή, τό δε άλλο —έκείνο στό όποιον είχε μιη ή Κλάρα—έγύριζε ήδη τή γωνία της πρώτης παρόδου. Φώναξε ένα άλλο πού περνούσε εκείνη τη στιγμή και διέταξε. «Προκυμαία Βολταίρ 63!...

«Όση ώρα οί δυό άστυνομικοί στεκόταν στό υπόστεγο του σταθμού και συζητούσαν, ένας άνθρωπος πηγαινερχόταν διαρ-κώς γύρω τους, χωρίς κανείς νά δόση προσοχή στην παρουσία του. Ήταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος, άδύνατος, μέ πρόσωπο ήλιοκαμένο και άξυριστο και φορούσε ή, μάλλον, ήταν χωμμένος δολόκληρος σ' ένα φαρδύ και μακρύ λαδοπράσινο έπανωφόρι, ξε-φωριασμένο και μπαλωμένο.

«Όταν οί άστυνομικοί βγήκαν έξω τούς άκολούθησε άθέατος και μόλις τό αυτοκίνητο του Γκορζερέ άπομακρύνθηκε, πήδησε κι' αυ-τός σ' ένα ταξί και διέταξε: «Σωφέ, προκυμαία Βολταίρ 63.»

(άκολουθεί)

«Όση ώρα οί δυό άστυνομικοί στεκόταν στό υπόστεγο του σταθμού και συζητούσαν, ένας άνθρωπος πηγαινερχόταν διαρ-κώς γύρω τους, χωρίς κανείς νά δόση προσοχή στην παρουσία του. Ήταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος, άδύνατος, μέ πρόσωπο ήλιοκαμένο και άξυριστο και φορούσε ή, μάλλον, ήταν χωμμένος δολόκληρος σ' ένα φαρδύ και μακρύ λαδοπράσινο έπανωφόρι, ξε-φωριασμένο και μπαλωμένο.

«Όταν οί άστυνομικοί βγήκαν έξω τούς άκολούθησε άθέατος και μόλις τό αυτοκίνητο του Γκορζερέ άπομακρύνθηκε, πήδησε κι' αυ-τός σ' ένα ταξί και διέταξε: «Σωφέ, προκυμαία Βολταίρ 63.»

(άκολουθεί)

«Όση ώρα οί δυό άστυνομικοί στεκόταν στό υπόστεγο του σταθμού και συζητούσαν, ένας άνθρωπος πηγαινερχόταν διαρ-κώς γύρω τους, χωρίς κανείς νά δόση προσοχή στην παρουσία του. Ήταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος, άδύνατος, μέ πρόσωπο ήλιοκαμένο και άξυριστο και φορούσε ή, μάλλον, ήταν χωμμένος δολόκληρος σ' ένα φαρδύ και μακρύ λαδοπράσινο έπανωφόρι, ξε-φωριασμένο και μπαλωμένο.

«Όταν οί άστυνομικοί βγήκαν έξω τούς άκολούθησε άθέατος και μόλις τό αυτοκίνητο του Γκορζερέ άπομακρύνθηκε, πήδησε κι' αυ-τός σ' ένα ταξί και διέταξε: «Σωφέ, προκυμαία Βολταίρ 63.»

(άκολουθεί)

ΤΟ ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ

Στό φουαγιέ του θεάτρου της έκανε και πάλι παρατήρηση...

«Η Ροζίτα χτύπησε διστακτικά. [Περιμένον-τας, διώρθωσε τό καπελλάκι της και τραβήξε προς τό κάτω τό φόρεμά της.

— Καλημέρα, άγαπη

τή μου! Έμπα.

Της έδωσε κάθισμα

και τήν τοποθέτησε απέ-

ναντι στό φως.

— Τί σου συνέβη; είσαι

ώχρη!

Γέλασε, τήν φίλησε στον τρά-χληλο, κύτταξε τήν μπλούζα της και παραμέρισε νά τήν θου-μάση.

— Πολύ κομψό τό καινούρ-γιο σου φόρεμα. Φαίνεται σάν έ-νας άνθισμένος κήπος!

Της χάιδεψε τό μουντάκι κι' άναψε ένα τσιγάρο. «Η νέα τον κυτούσε σαστισμένη, άπολιθω-μένη. Ύστερα από ένα μήνα ά-πουσίας, έπερίμενε νά τήν ύπο-δεχθή πιό θερμά.

— Είναι κάμποσος καιρός,

Τζιώρτζιο, πού δέν βλέπόμεσε

και δέν μέ φιλείς καν;

«Ο Τζιώρτζιο εξακολουθούσε

νά χαμογελά.

— Ερίτιμος δεσποινίς, άπαν-τώ σ' ότι μου λέτε και περιμέ-νω διαταγές σας.

Τήν τραβήξε κοντά του, τήν φίλησε πολύ, όχόρταγα.

«Η Ροζίτα πνιγμένη άκόμη

από τό σφίξιμο του Τζιώρτζιο

του είπε κατά πρόσωπο.

— Μέσα σ' ένα δολόκληρο

μήνα μου έστεύλες μία κάρτα μό-νο μ' ένα φιλή.

— Μά ήταν μία άπλή προκα-ταβολή. Τώρα θα σου δώσω ότι και όσα σου χρεωστώ. Της πή-ρε τό κεφάλι στην άγκαλιά του και της τό γέμισε μέ φιλιά. Ύ-στερα τήν άφήκε έλεύθερη, ξαναπήρε στό στόμα τό τσιγάρο και άρχισε νά τήν κυττάξη καλά—καλά στό πρόσωπο.

— Δέν σου έγραφα γιατί μου έτυχαν πολλές ένοχλήσεις αυτές

τις ήμέρες.

«Η Ροζίτα τον κυτούσε μέ άπορία.

— Ενοχλήσεις;

«Ο Τζιώρτζιο πήρε από τό τραπέζι ένα πακέτο μέ χαρτιά και τά άνοιξε, σάν τράπουλα. Λογαριασμοί, άπειλητικές έπιστολές. «Η Ροζίτα διάβασε τυχαίως.

— Άν έντός της σήμερον δέν μου στείλετε τό ποσόν των έκα-τό φράγκων για τό νοίκι, θα άναγκαστώ νά φερθώ πολύ ά-σχημα...

— Όστε, τό δωματιάκι μας;

— Θα τό πάρη ένας άλλος... Ίσως ένας ζωγράφος θα φέρη

εδώ τά όργανα του άτελιέ του και τό .. μοντέλλο του, ή θα έγκα-τασταθή καμμία δακτυλογράφος μέ βτό κομινέτο της, τό σαγανάκι

των αυτών και τό σίδερο για τά μαλλιά.

«Η Ροζίτα δέν μπορούσε νά ήσυχάση.

— Μά σύ πού θα πäs νά κοιμηθής;

— Στό ξενοδοχείο, άν θα έχω δέκα πέντε δραχμές, στους λαϊ-κούς θαλάμους άν διαθετώ πέντε, στα παγκάκια του πάρκου άν

δέν τις έχω κι' αυτές.

— Τζιώρτζιο...

— Τί θέλεις, άγαπητή μου;

— Άν τά χρήματα... σου τάδινα εγώ;

— Πιθανόν νά μήν τά δεχόμουν. Δέν παίρνω χρήματα από

γυναίκες.

— Μά εγώ δέν πρόκειται νά σου τά δανείσω ούτε νά σου τά

δωρίσω, θα σου τά αφήσω ως ένθύμιο.

— Μά δέν θα μου θυμίζαν έσένα, αλλά τόν Μπονάλντο

Στρέιμπερ.

— Ποιός ήταν αυτός;

— «Ο διευθυντής της τραπέζης.

«Η Ροζίτα είχε πάρει τήν άπόφαση νά έξοικονομήση τά χρή-

ματα πού χρειάζονταν στον Τζιώρτζιο και τώρα σκεπτόταν τόν τρόπο μέ τόν όποιον θα τό έξοικονο-μούσε γιατί δέν τά είχε.

Βασάνιζε τό μυαλό

της στον δρόμο, στό τραμ,

στό Πανεπιστήμιο, κατά

τήν διάρκεια του μαθήμα-τος. Μά δέν μπορούσε νά

βρής μία λύση. Για μιά στιγμή άπε-φάσισε νά τό ζητήσει από έναν συμ-φοιτητή της.

— Σπανιζάρι, δάνεισέ μου ένα

εκατοστάρικο.

— Δανείσου το από κάποιον

άλλον.

— Από ποιόν;

— Έμένα τό ρωτάς; Άν τόν ή-ξερα θα του ζητούσα για λογαρια-σμό μου.

— Δέν υπάρχει κανένας άλλος

τρόπος;

— Έξαρτάται. Έχεις τίποτα νά

σκοτώσης;

— Αηλαδή;

— Δέν έχεις τίποτα νά πουλήσης

ή νά βάλης ένέχυρο; Ήτοι ό μονος

τρόπος ν' άποκτήσης χρήματα.

«Η Ροζίτα πήρε τήν άπόφαση

νά θυσιάση τή χρυσή άλυσίδα πού

κρεμόταν στό στήθος της.

Μπροστά στην θυρίδα του ένε-χιροδανειστηρίου έπερίμενε αρκετός

κόσμος. Ύστερα από μισής ώρας ά-ναμονή, ή Ροζίτα είδε πως ήρθε ή

σειρά της. Έδωσε στον ύπάλληλο τήν

χρυσή άλυσίδα. Αυτός της πήρε μέ

λεπτότητα, τήν ζύγισε στην παλάμη

του και κούνησε τό κεφάλι.

«Ήταν άκόμη ξεστή, μύριζε από

πούδρες, από γυναίκα, από γυναίκα πού άγαπά.

«Ο Τζιώρτζιο δέν ήταν στό δωμάτιο. «Η Ροζίτα του άφήκε

έναν φακέλλο μέ τά χρήματα.

Πέρασε τό άπόγευμά της σκεπτόμενη τήν άγάπη της, εύχα-ριστημένη από τή θυσία πού έκανε. Έβλεπε μέ τήν φαντασία

της τόν Τζιώρτζιο σέ κάθε στιγμή. Τόν έβλεπε νά γυρίζει στό

δωμάτιο, νά βροίση τά χρήματα και νά τρέξη προς τόν ιδιοκτήτη

του σπιτιού για νά του δόση τό εκατοστάρικο.

Τό δωματιάκι της άγάπης τόν είχε σωθή κι' ή Ροζίτα σκε-πτόταν τώρα τήν άλλη μέρα πού θα πήγαινε νά πάρη τό αντάλ-λαγμα της θυσίας της από τά χείλη του Τζιώρτζιο.

Στήν πανσιόν της, έφαγε χωρίς όρεξη και φαινόταν άφηρημέ-νη, τόσο πού ή Τζούλια τήν επεπλήξε.

— Γιατί είσαι έτσι άφηρημένη. Τί έχεις;

— Τίποτε.

— Φαίνεται πως κάτι σοβαρό σου συμβαίνει. Πρέπει νά ξεχά-σης, Ροζίτα... Ροζίτα... άπόψε στό «Λυρικό» παίξουν μιά εύχάρι-στη όπερέττα. Έρχεσαι μαζί μου στό υπερβώ;

«Η Ροζίτα δέχθηκε, αλλά και πάλι δέν έξφυγε από τήν σκέ-ψη πού είχε.

Στό φουαγιέ του θεάτρου ή Τζουλιάννα έκανε άκόμη μιά φορά

παρατήρηση στη Ροζίτα.

— Μά Ροζίτα, τί έχεις; πού κυττάς; Άν περιμένουμε άκόμη

δέν θα βρούμε θέση.

Μά ή Ροζίτα δέν κουνήθηκε. Κυτούσε τόν Τζιώρτζιο της,

πού τήν στιγμή εκείνη βρισκόταν στό φουαγιέ κρατώντας από

τό μπράτσο μιά κομψή κυρία, μιά γυναίκα πιό όμορφη άπ' αυτήν.

«Ο Τζιώρτζιο τήν άφήκε προς στιγμήν και πλησίασε στην θυ-ρίδα των εισιτηρίων.

— Δυό καρέκλες τετάρτης σειράς, παρακαλώ.

Πλήρωσε μ' ένα καινούργιο εκατοστάρικο.

Αυό δάκρυα κύλισαν από τά μάτια της Ροζίτας.

ΑΛΑΝΤΟ ΒΑΝΤΕΛΛΙ

2187

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

—Φέρε
τὸ κήθισμά σου πιό
κο τὰ στή φωτιά, γέμισε τὸ ποτήρι σου καὶ ἀκουσε τὴν ἱστορία
ποὺ θὰ σοὺ πῶ.
Ξάπλωσα στὴν πολυθρόνα μου καὶ κύτταξα τὸν φίλο μου Ἀν-
τρέ Ρενωντέν τὸν διάσημο ζωγράφο, καθὼς ἀναβε τὸ τσιγάρο
του. Ἀναπολῶ ἐκείνες τὶς βραδυνές. Ὁ Ρενωντέν ἔχει τὸ ἀνεκτί-
μητο χάρισμα νὰ διηγῆται θαυμάσια. Ἀκούοντάς τον νὰ μιλά,
προέβλεπα ὅτι σὲ λίγο θὰ πάθαινα ὅ,τι πάθαινε ὅποιος τὸν ἄκουε.
Θὰ ζούσα μαζί του τὴν ἱστορία ποὺ θὰ μοῦ διηγόταν.
—Φαντάσματα! Εἶπε ὁ Ἀντρέ τραβώντας ἡδονικά μιὰ ρου-
φλὴ ἀπὸ τὸ τσιγάρο του. Πιστεύετε στὰ φαντάσματα; Ὁχι;
Ἐσὺ οἱ Ἄγγλοι εἰσθε ὅλοι οἱ ἴδιοι. Προσπαθεῖτε πάντα νὰ ἐ-
ξηγήσετε τὰ πράγματα ποὺ βλέπετε τοὺς θορύβους ποὺ ἀκούτε,
ἐνῶ, μερικὲς φορές, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐξηγήσις.
Εἰσθε μόνοι μέσα στὸ σπῆτι κι' ἀκούγεται ἓνας θόρυβος βη-
μάτων στὴν σκάλα; Λέτε ὅτι τὰ σκαλοπάτια τρίζουν ἀπ' τὸ κρῖο.
Ἐρχεται στ' αὐτιά σας ἓνα θρόϊσμα φουστανιού; τὸ ἐξηγεῖτε ὅ-
τι πλούστατα ὅτι ἀέρας θὰ κούνησε τὶς κουρτίνες. Σὰς ζηλεύω. Θὰ
ἤθελα ὅμως νὰ ζούσατε τὴν περιπέτεια ποὺ ἐξηγεῖτε, γιὰ νὰ ἀπο-
λάβετε τὴν ἐξωφρενικότητα τῆς λογικῆς ἐξηγήσεως ποὺ θὰ
προσπαθούσατε νὰ δώσετε καὶ σ' αὐτὴν, ἀδιόρθωτος, καθὼς θὰ
εἰσθε ὅπως ὅλοι οἱ Ἄγγλοι...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἰμαστε πτωχοὶ ἀκόμη, ἀπάνταροι σχεδόν,
ἀλλὰ πλούσιοι σὲ ὄνειρα καὶ ἐλπίδες. Ζωγραφίζαμε ὅλοι μας ἀρ-
κετὰ καλά, ἐκτός ἀπ' τὸν Πῶλ Γκάρβιν, τὸν Ἑγγλέζο.

Γιὰτὶ εἶχε ἔλθει στὴν παρέα μας, ὁ Ἄγγλος αὐτός, ποτὲ δὲν
μπορέσαμε νὰ τὸν καταλάβουμε. Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι,
παρὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους του, τὸν ἀγαπούσαμε πολὺ, γιατί ἦ-
ταν π' νὰ ὀλο κέφι καὶ ζωὴ. Ἦταν τόσο καλόκαρδος, ὥστε, ὅταν
σὲ κάθε πινάκῳ του, ποὺ μᾶς ἔδειχνε, σκάσαμε στὸ γέλιο γιὰ τὴν
ἀδιόρθωτη καὶ αἰώνια ἀσχημία τῶν προσώπων, γελούσε καὶ ὁ
ἴδιος καὶ μᾶς ἔλεγε, ὅτι μιὰ μέρα θὰ ζωγράφιζε κατὶ ποὺ θάταν
ὁραιότερο ἀπ' ὅλα μα τὰ ἔργα.

Τὸ εἶπε καὶ τῶκανε καὶ ἡ ἱστορία μου ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεση
αὐτοῦ τοῦ πινάκος. Μὴν ἀνησυχεῖτε, τὸν ἔχω ἀκόμη τὸν πινάκα αὐ-
τόν. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ βλέπετε κρεμμυμένον στὸν τοῖχο, ὁ τελευ-
ταῖος δεξιῶν, ποὺ εἶναι σκεπασμένος μ' ἓνα κομμάτι ὑφασμα...
Ἄ! ὄχι, μὴ σηκώνεστε! Θὰ τὸν ξεσκεπάσω γιὰ νὰ τὸν δῆτε, μό-
νο ὅταν τελειώσω τὴν ἱστορία μου. Τὸν ἔχω σκεπασμένον, γιατί
κάθε φορὰ ποὺ θέλουν νὰ τὸν δῶ, νύχτες ὁλόκληρες ἔμεινα ἀ-
γρυπνος, προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσω τὸ μυστήριό του.

Ὁ Πῶλ, συνδεόταν μαζί μου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.
Πάντα σχεδόν, βρισκόμαστε μαζί κι' αὐτὸς μοῦμαθε τὴν τόσο δύ-
σκολη γλώσσά σας. Στὸ τέλος, ἀποφασίσαμε νὰ ἐνώσουμε τὶς δυ-
νάμεις μας, νὰ νοικιάσουμε ἀπὸ κοινὸν ἓνα ἀτελιὲ καὶ νὰ χρησι-
μοποιήσουμε τὰ ἴδια κορίτσια γιὰ μοντέλλα. Αὐτὸς μοῦ ἔμαθε τὸ
ρητόν: «Ἐκεῖ ποὺ ζῇ ἓνας, ζοῦν δύο», τὸ ρητόν, ποὺ οἱ κοπέλλες
τῆς πατρίδος σας λένε στὸν ἀγαπημένο τους, ὅταν θέλουν νὰ
πανρευθοῦν.

Ψάξαμε πράγματι πολλὲς μέρες καί, τέλος βρήκαμε ἓνα ἀτελιὲ
στὸ τελευταῖο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας στὴν Μονμάρτη.
Ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ αἰθούσα γιὰ ἀτελιὲ καὶ ἓνα δωμάτιο
μικρότερο γιὰ κρεβατοκάμαρα. Θέα θαυμάσια, φῶς ἄπλετο. Ὁ
Πῶλ ἔτριβε τὰ χέρια του.

Σὲ λίγο μπήκε καὶ ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας.
—Πόσο εἶναι τὸ νοίκι; ρώτησα.
Μοῦ εἶπε ἓναν ἀριθμὸ. Παράξενο, δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω.
Τὸ ποσὸν ἦταν μηδαμινό.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Πῶλ. Γιατὶ τόσο φθηνά;
—Ὁ κύριος εἶπε ὁ θυρωρὸς, τὸ βρίσκει φθηνὸ κι' ἔχει
δίκιο. Ἀλλὰ εἶναι φθηνὸ γιατί μένει σχεδὸν διαρκῶς ξενοί-
κιστο.

Περισσότερες ἐξηγήσεις δὲν μπορούσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ μᾶς
δῶ. Σὲ ὅλες μας τὶς ἐρωτήσεις, μᾶς ἔδινε τὴν ἴδια ἀ-
πάντηση.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, κύριε. Δὲν ξέρω.
Ἐγὼ δίσταζα κάπως, ὁ Πῶλ ὅμως εἶχε ἤδη πάρει τὴν ἀπό-
φασή του κι' ἔτσι κλείσαμε τὴν συμφωνία.

Μόλις ξαναβγήκαμε στὸ δρόμο, τραβήξαμε στὰ διαμερίσματά
μας γιὰ νὰ πάρουμε τὰ πράγματά μας. Πρῶτος ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ

καθὼς ἀνέ-
ιν τὰ ἀτελιέω
τα σκαλοπάτια, παρουσιάσθηκε μπροστά μου, στὸ προτελευταῖο
πάτωμα, ἓνας γεροντάκος.

—Ὁ κύριος νοίκιασε τὸ ἐπάνω διαμέρισμα; με ρώ-
τησε.

—Ναί, μετακομίζουμε σήμερα.

—Ἄ! δὲν εἰσθε λοιπὸν μόος! εἶπε, καὶ φάνηκε κάπως
καθησυχασμένος.

—Ὁχι. Θὰ κατοικήσωμε ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου Πῶλ
Γκάρβιν.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, κύριε. Χαίρω ποὺ θὰ εἰσθε δύο. Ὑ-
πάρχει κάποια διαφορά.

Τοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις.

—Τί νὰ σᾶς πῶ! Αὐτὸ τὸ ἀτελιὲ εἶναι ἄτυχον. Κανεὶς δὲν
μένει πολὺ καιρὸ.

—Μὰ γιατί; Μήπως ἔγινε, ποτέ, κανένα ἐγκλημα; Τί
οὐμβαίνει;

—Δὲν ἔγινε ἐγκλημα καὶ δὲν ξέρω καὶ καμμιά ἄλλη ἱστο-
ρία. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε προτοῦ ἔλθω ἐγὼ καὶ δὲν μπορῶ, βέβαια,
νὰ βασισθῶ στὶς διαδόσεις τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

—Μὰ ποιὲς εἶναι αὐτεῖς οἱ διαδόσεις; ἐπέμεινα.

—Ἀκουσα νὰ λένε ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε μ' ἓναν Ἄγγλο
ζωγράφο καὶ τὸ μοντέλλο του. Δὲν ξέρω ὅμως τίποτε περὶ
ἐκείνου. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπέγιναν οὔτε ποῦ πῆγαν, κύριε... Ἀλλὰ
δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωριέσθε. Ἐκανα ἀσχημα ποὺ μίλησα.
Σὰς ζητῶ συγγνώμην.

Ὁ γέρος ξαναπῆγε στὸ δωμάτιό του κι' ἐγὼ ἀνέβηκα μὲ
βαρεῖα καρδιά, τὰ ὑπόλοιπα σκαλοπάτια. Τὸ ἀτελιὲ δὲν μοῦ ἄρε-
σε πιά. Ἦ ἀτμόσφαιρά του μοῦ πίεζε τὸ στῆθος καὶ χάρισα πραγ-
ματικά ὅταν ἀκουσα τὸν Πῶλ νὰ σφυρίζῃ ἀνεβαίνοντας σι-
γὰ σιγὰ τὶς σκάλες.

Μπήκε μέσα καὶ θάλεγε κανεὶς ὅτι μπήκε μαζί του μιὰ
πνοὴ δροσιᾶς καὶ ζωῆς.

Ἔως ὅτου τακτοποιήσαμε τὰ πράγματά μας, σκοτεινίσαμε.
Μαζουὰ ἡ ὁμίχλη ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει ἀπ' τὸν ποταμό.

Εἶχαμε ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου, κάτω ἔφθα-
ναν σὰν μακρυνοὶ ψίθυροι κι' ἔκαναν τὴν μοναξιά μας πιὸ ἐντο-
νῇ. Ἦταν σὰν νὰ ζούσαμε σ' ἓνα ἐξώχωρο κόσμον. Φοβόμουν κι' ἂ
νεκοίνωσα τοὺς φόβους μου στὸν Πῶλ, καθὼς στεκόμαστε μπρο-
στά στὸ παράθυρό καὶ κυττάζαμε ἔξω. Αὐτὸς ὅμως ἔσκασε στὰ
γέλια.

—Κι' ἐγὼ, εἶπε, νοιώθω μιὰ ἀνατριχίλα—μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀ-
νατριχίλα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ἀριστοῦργημα γιὰ τὸ ὅποιον σᾶς
μιλῶ διαρκῶς θὰ τὸ ζωγραφίσω ἐδῶ μέσῳ.

Ἐπῆρχε μιὰ παράξενη πεποίθησις μέσα στὴν φω-
νὴ του καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια.

Βγήκαμε ἔξω, φάγαμε καὶ γυρίσαμε ἀρκετὰ ἀργὰ στὸ διαμέ-
ρισμά μας. Μόλις ἀνοίξαμε τὴν πόρτα, ἐνοιώσα πάλι τοὺς φόβους
ποὺ δοκίμασα τὸ πρωτὶ νὰ μὲ κυριεύουν. Ὁ Πῶλ ἀντιθέτως
φαίνονταν ἀπολύτως ἀδιάφορος.

Ἦταν ἀπὸ λίγο ξαπλώσαμε κι' οἱ δύο στὸ ἴδιο ντιβάνι.
Ὁ Πῶλ ἀποκοιμήθηκε γρήγορα, ἐγὼ ὅμως βασανίσθηκα πολὺ
ἔως ὅτου βρῶ κάποια ἡσυχία.

Εἶδα διάφορα ὄνειρα, ποὺ δὲν μπορῶ τώρα, νὰ τὰ θυμηθῶ,
ἀλλὰ ποὺ φαινόταν νὰ ἔχουν κάποια σχέση μὲ τὸν Ἄγγλο καὶ
τὸ μοντέλλο του.

Ξαφνικά ξύπνησα. Ἦ πόρτα τοῦ ἀτελιὲ ἦταν ἀνοικτὴ καὶ κά-
ποιος φαινόταν νὰ εἶναι μέσα. Ἀπλώσα τὸ χέρι μου, ἀλλ' ὁ
Γκάρβιν δὲν ἦταν κοντά μου.

—Πῶλ! εἶπα σιγὰ, Πῶλ, ποῦ εἶσαι; Τί κάνεις;

Δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιά ἀπάντησις. Ἐμείνα ἀκίνητος καὶ ἄκουα
τὴν ἀναπνοή του μόνον, μιὰ βαρεῖα ἀναπνοὴ ἀνθρώπου ποὺ ἀ-
γρυπνᾷ καὶ ὑποφέρει. Γλύστερησα ἀπ' τὸ ντιβάνι, ἀναψα τὴν λάμ-
πα καὶ προχώρησα πρὸς τὸ ἀτελιὲ. Ὁ Πῶλ ἦταν ἐκεῖ ντυμένος
κι' εἶχε μπροστά του τὸ τελλάρου του καὶ ζωγράφιζε.

—Πῶλ! εἶπα, σχεδὸν φωναχτά. Ἐλα νὰ κοιμηθῇς.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἄκουε. Πῆγα κοντά του καὶ τὸν κύτταξα κα-
λά. Τὰ μάτια του ἦταν ὁλόανοικτα καὶ κύτταζαν προσεκτικὰ τὴν
ἀδεια ἔξεδρα, στὴν ὁποίαν ὑπετίθετο ὅτι ἔπρεπε νὰ κἀθεταί τὸ
μοντέλλο του.

Ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω. Πέοασα γρήγορα τὰ χέρια μου
μπροστά στὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τὰ μάτια του δὲν ἐκλείσαν. Ὁ
Πῶλ Γκάρβιν ἦταν κοιμισμένος. Ζωγράφιζε μέσα στὸ σκοτάδι.
Φοβήθηκα μήπως τὸν ξυπνήσω. Καὶ ὁ φόβος μου μεγάλωσε ἀκό-
μη περισσότερο ὅταν εἶδα τὸν πινάκα του. Ἦταν ὅπως τὸ εἶχε
πῆ. Ζωγράφιζε τὸ ἀριστοῦργημά του!

Μαγνητισμένος, τὸν παρατηροῦσα καθὼς κύτταζε μιὰ μπροσ-
τά του καὶ μιὰ τὴν ἄδεια ἔξεδρα. Δὲν δίσταζε οὔτε μιὰ στιγμή
γιὰ νὰ τραβήξῃ τὶς πινελιές του. Ἐπάνω στὸ ὑφασμα ἔβλεπα
τὴν μορφή μιᾶς γυναίκας, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ
τραβοῦσε, γιατί ἦταν τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ ἐμφανίζονταν πρὶν ἀπὸ
λίγο μέσα στὰ ὄνειρά μου. Ἀλήθεια, ἦταν πολὺ ὁμοιορρεῖα ἡ κο-
πέλλα ἐκείνη. Μόνο ποὺ μιὰ ἀέραντὴ μελαγχολία σκίαζε τὰ χαρ-
ακτηριστικά της. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἀλλὰ κυττάζοντάς
τὴν, ἐνοιώθα ἀμυδρὰ ἓνα ἀνεπαίσθητο ἄρωμα, τὴν μυρωδιά ἐνὸς
φθινοῦ ἀρώματος, ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ μοντέλλα τῆς
συνολοκίας.

Δὲν κατάλαβα πῶς πέρασε ἡ ὥρα, ὅταν ἀκουσα τὰ ρολόγια
τῆς πόλεως ποὺ κτυποῦσαν τέσσερες.

Ὁ Πῶλ παρήγαγε τότε τὸ πινέλλο του. Ἦ ἀναπνοή του ἔγι-
νε πιὸ κανονικὴ, ἀλλὰ δὲν ξύπνησε. Πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο,
γδύθηκε καὶ ξανάπεσε στὸ ντιβάνι.

Ἐκανα ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνω. Ἐκρυψα τὴν εἰκόνα, γιὰ
νὰ μὴ βρεθῇ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πῶλ ξαφνικά ἀπέναντί του, κα-
θάρισα τὰ πινέλλα του κι' ἔπεσα κι' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ.

Ὅταν ξυπνήσαμε κι' οἱ δύο ἦταν ἀργά. Ἦμουν τσακισμένοι.
Ρώτησα τὸν Πῶλ πῶς κοιμήθηκε.

—Σὰν ἐπίσκοπος, ἀτήντησε.
Ἄλλ' ὡς φαίνεται θὰ παρατήρι-
α χθὲς τὸ βράδυ, γιατί τὸ κεφάλι
μου πονεῖ τρομερά. Ἐσὺ πῶς εἶ-
σαι;

—Ἀρκετὰ καλά. Ἀλλὰ μισῶ
αὐτὸ τὸ σπῆτι, Πῶλ, πρέπει νὰ
φύγωμα.

—Μὴ γίνεσαι κουτός! Ἀκό-
μη δὲν μοῦ ἤλθε ἡ ἔμπνευσις γιὰ
τὸ ἀριστοῦργημά μου, ἀλλὰ γρή-
γορα θὰ μοῦ ἔλθῃ. Σὲ μιὰ ἑβδο-
μάδα θὰ τὸ ἔχω τελειωμένο. Θὰ
δῆς Ἀντρέ.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ἐκεῖνο
τὸ εἰκοσιεπτάωρο. Θάβινα τὰ
πάντα ἂν μπορούσα νὰ τὸ ξανα-
ζήσω, ἀλλάζοντας τὴν πορεία τῶν
γεγονότων.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο μας δὲν
μποροῦσε νὰ ἐργασθῇ. Βγήκαμε
λοιπὸν, περίπατο, φάγαμε σὲ κά-
ποιο μακρινὸ ἐξοχικὸ ἐστιατόριο
καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα διε-
ρωτιόμουν τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Τὴν
μιὰ ἔλεγα νὰ πῶ στὸν Πῶλ
τί εἶχε γίνει. Ὑστερα πάλι σκε-
πτόμουν ὅτι, ἂν τοῦ τὰ ἔλεγα, ἡ
εἰκόνα ποὺ εἶχα κρύψει δὲν θὰ
τελείωνε ποτέ.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἀφή-
σω νὰ περάσῃ μιὰ νύκτα ἀκόμη.
Λογάριαζα ὅτι σὲ μιὰ δυὸ βρα-
δυὲς τὸ πολὺ ὁ πινὰς θὰ συμπληρωνόταν, καὶ ὕστερα θὰ μπορού-
σαμε νὰ φύγωμα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ γυρίσαμε νωρὶς στὸ ἀτελιὲ. Εἴμαστε καὶ οἱ
δύο κουρασμένοι, ἀλλὰ βίασα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ μείνω ξυπνήτος
καὶ μόλις ὁ Πῶλ ἀποκοιμήθηκε, σηκώθηκα, καί ξανάβια τὴν εἰ-
κόνα στὸν ὀκρίβαντα.

Ὑστερα ξάπλωσα πάλι καὶ περίμενα, κυττάζοντας τὶς ἀκτι-
νες τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔπεφταν μέσα στὸ δωμάτιο, σχηματίζοντας
ἐπάνω στὸ δάπεδο ἓνα ἀσημένιο ταπέτο. Εἶχα βαρεθῇ πιά νὰ πε-
ριμένω καὶ σκεπτόμουν νὰ κοιμηθῶ κι' ἐγὼ, ὅταν ξαφνικά, αἰσ-
θάνθηκα τὸ ἴδιο ἀδύνατο ἄρωμα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἀκουσα
πάλι τὴν βαρεῖα ἀναπνοή τοῦ φίλου μου.

Ὅταν ὁ Πῶλ σηκώθηκε, δὲν ἀναψα τὴν λάμπα. Τὰ μάτια
μου εἶχαν συνηθῇ στὸ σκοτάδι καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
μποροῦσα νὰ τὸν βλέπω νὰ ζωγραφίζει.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἦσαν ὅπως τὴν προηγούμενη νύκτα,
γιατὶ ὁ Πῶλ καθὼς ζωγράφιζε, μιλοῦσε καὶ—χιλίαι δαίμονες!—

ἡ φωνὴ του δὲν ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Πῶλ Γκάρβιν.

Κάπου—κάπου ἦταν ἓνας ψίθυρος μόνον, ὥστε μὲ δυσκολία
καταλάβαινα τὰ λόγια του. Κάποτε πάλι ἦταν μιὰ γρήγορη ὁμι-
λία. Ἀλλὰ πάντοτε ὕστερα ἀπὸ κάθε φράση, σιωποῦσε, σὰν γιὰ
νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησις. Ἦταν μιὰ συνομιλία τῆς ὁποίας ἐγὼ
ἄκουγα μόνον τὴν μιὰ πλευρά.

Κλείνοντας τὰ μάτια, φαντάσθηκα, ὅτι ἡ ἀν μπροστά μου
ὁ Ἄγγλος καὶ εἶχα τὴν πεποίθησις ὅτι ὁ φίλος μου ζωγράφιζε
μὲ τὴν ἔμπνευσις ἐκείνου.

Ἦ φωνὴ ποὺ ἄκουγα ἦταν βαθεῖα καὶ μελωδική.

Ἀὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο ποὺ θὰ σοῦ χαρίσω. Ὁ πινὰς ποὺ θὰ
σὲ κἀν ἀθάνατη!

Ἀκολούθησε μιὰ διακοπὴ κι' ὕστερα ἡ φωνὴ ἐξηκο-
λούθησε.

Ναί, χρυσὸ μου, τὸ δῶρο μου εἶναι φτωχικό. Μὰ δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Εἶναι τρέλλα νὰ τὸ σκέ-
πτεσαι.

Μὴ, παιδί μου—μὴ μιλάς ἔτσι—Θὰ ξανάρθῃς δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ μὴν ξανάρθῃς. Δὲν θέλεις, λοιπὸν, νὰ τελειώσῃ τὸ πορ-
τραῖτό σου;

Καθὼς ἐξακολουθοῦσε ἡ μονόπλευρη αὐτὴ συνομιλία, συνέ-
δεα, μέσα στὴν φαντασία μου, τὴν ἱστορία. Τὸ μικρὸ μοντέλλο ἂ
γαποῦσε τὸν Ἄγγλο ζωγράφο, ἀλλ' αὐτός;.. Ἐ, καλά, δὲν μπορεί
κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ ἓνα φτωχὸ μοντέλλο.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ νοιώθω τὸ πῶς, χωρὶς νὰ κα-
ταλαβαίνω ποῖα δύναμις ἐνεργοῦσε στὴν φαντασία μου, ἀρχισα νὰ
συμπληρώνω μὲ τὸ μυαλό μου τὶς διακοπὲς τῆς συνομιλίας μὲ

ἱς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ ἔδινε ἡ ἄ-
τυχὴ μικρούλα.

Ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ τὸ
πορτραῖτό μου.

Γιατὶ; ρώταγε ὁ ζωγράφος.

Γιατὶ δὲν θὰ ξανάρθῃ. Δὲν θὰ
μὲ ξαναδῇς. Ἐκτός ἂν ἐρθῇς στὸ
κτίριο ποὺ βρισκεται πίσω ἀπ' τὴν
Νότρε Ντάμ.

Δὲν καταλαβαίνω.

Θὰ καταλάβῃς αὐριο.

Τέλος ἡ συνομιλία ἔπαυσε. Ὁ
Πῶλ παρήγαγε τὸ πινέλλο του καὶ
γύρισε στὸ δωμάτιο. Ὅπως καὶ τὴν
πρὶν ηγουμένη νύκτα, σηκώθηκα γιὰ
νὰ κρύψω τὸν πινάκα. Ἀνατριχίασα
κυττάζοντάς τον στὸ φῶς τοῦ φεγ-
γαριοῦ, γιατί ποτὲ στὴν ζωὴ μου
δὲν εἶχα διὰ τέτοια ἐκφραση πόνου
καὶ ἀπελπισίας σὲ ἀνθρώπινο πρό-
σωπο.

Πῆγα ὅμως καὶ κοιμήθηκα ἀ-
νακουφισμένος, γιατί ὁ πινὰς ἦταν
συμπληρωμένος σχεδὸν κι' ἔτσι θὰ
μποροῦσα τὴν ἄλλη μέρα νὰ δείξω
στὸν φίλο μου τὸ ἀριστοῦργημά του.

Τὸ ξύπνημ', ἐκεῖνο, δὲν θὰ τὸ
ξεχάσω ποτέ. Ἀνοίγοντας τὰ μάτια
μου εἶδα ὅτι ὁ Πῶλ ἔλειπε.

Πετάχθηκα ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ
νύσθηκα γρήγορα. Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ
τὸν ἀναζητήσω. Ἐτρεῖξε παντοῦ ἀλ-
λὰ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε διὰ. Γύριζα

ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους καὶ τότε οἱ ψίθυροι ποὺ εἶχα ἀ-
κούσῃ τὴν νύκτα μοῦ ξαναἤλθαν στὸ νοῦ μαζί μὲ τὶς ἀπαντήσεις
ποὺ εἶχε συμπληρώσει, ἄθελα, τὸ μυαλό μου. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς,
ἐκτός ἂν μὲ δῇς στὸ κτίριο ποὺ βρισκεται πίσω ἀπὸ τὴν Νότρε Ντάμ.

Πίσω ἀπὸ τὴν Νότρε Ντάμ. Θεέ μου! Τὸ Νεκροτομεῖο!! Ἐ-
τρεῖξα ἐκεῖ καὶ τὸν βρήκα! Τὸν εἶχαν τραβήξῃ τὸ ἴδιο πρωτὶ πνιγμέ-
νον ἀπ' τὸ ποτάμι. Δὲν ἤξερα τί ν' ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις ποὺ
μοῦ κἀναν. Πῶς νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια; Ποιὸς θὰ μὲ πιστεύει;

Ἦμουν κι' ἀπελπισμένος κι' ἐνοιώθα ὅτι ἦμουν ὑπεύθυνος γιὰ
τὸν θάνατο τοῦ καλοῦ μου φίλου.

Ἀπ' τὸ Νεκροτομεῖο κατώρθωσα νὰ φύγω τὸ βράδυ. Ἦξερα,
βέβαια, ὅτι μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνω αὐτὴ τὴ νύκτα μόνος μέ-
σα στὸ ἀτελιὲ. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ πάω μερικὰ ἀπαραίτητα
πράγματα καὶ νὰ κοιμηθῶ στὸ σπῆτι κανενὸς φίλου μου.

Θυμῶμαι ποὺ ἀνέβηκα τὰ ξύλινα παλὰ σκαλοπάτια τῆς πο-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2221)

Πριν αποφασίσει να παντρευτεί ο Μαριάνο ήθελε να μάθει πολλά πράγματα για την Ματθίλδη του. Ένοιωθε πως την αγαπούσε πάρα πολύ, την σκεπτόταν μέρα και νύχτα, αλλά ήθελε να μάθει και το παρελθόν της αγαπημένης του για να μη πιάσει συγχος και με μεγαλείο ερωτικό στην «καινούργια» ζωή. Σκεπτόταν πως η γυναίκα μοιάζει με μια κλειστή πόρτα που κρύβει κάποιο μυστήριο. Και το μυστήριο αυτό μπορεί να βγεί σε καλό ή σε κακό, σε χαρά ή σε λύπη, σε παράδεισο ή σε κόλαση. Άρκει μόνον να ρωτήσει.

— Αγαπημένη μου, πόσων χρόνων είσαι.
Για να 'άρχισή μ' αυτόν τον τρόπο να μαθαίνει τα ψέματά της.

— Άλλ' αυτά τα πράγματα τα ήξερε και δεν είχε ανάγκη να τα πληροφορηθεί. Άρραβωνιασμένοι καθώς ήταν, τους ξέφυγε κανένας λεπτομέρειες, μαζί με τους όρκους «δική σου για πάντα»... «είσαι η ζωή μου»... «η μόνη μου ευτυχία» ή «πρώτη αγάπη». Τό λέει κανείς πολύ εύκολα. Κι' αν επρόκειτο όμως περί πέμπτου ή και δεκάτου έρωτος που ξαφνικά μπορούσε να σβύσει στην ανάμνηση ενός των πρώτων; Κι' εξ άλλου, πως θα τολμούσε να την ρωτήσει, να εκτιμήσει, για να μάθει την αλήθεια; Ο Μαριάνο, λοιπόν, βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία. Γιατί σε μερικές κουβέντες της η Ματθίλδη άφηνε να τις ξεφύγουν λόγια που δεν ενέπνεαν πλήρη εμπιστοσύνη στον Μαριάνο. Να λοιπόν, τώρα γιατί απέφασε να ζητήσει βοήθεια από την επιστήμη του περιήμου χειρομάντου Βίκτωρος Λάντο. «Όλοι τον έβλεπαν για τις προφητείες του. Ακόμα κι' η Ματθίλδη του είχε μιλήσει γι' αυτόν πολλές φορές με σοβαρότητα κι' ένθουσιασμό. Γιατί τώρα να μην εκμεταλλευτεί μια τέτοια ευκαιρία για να ρίξει φως στο παρελθόν και το μέλλον της αγαπημένης του, πράγμα που θα τον βοηθούσε πολύ να πάρει μια τελική απόφαση για το γάμο του;

Την άλλη μέρα κτύπησε την πόρτα του διασήμου χειρομάντου κ. Βίκτωρος Λάντο.

Του άνοιξε μια ηλικιωμένη θυρωρός, η οποία τον ώδηγησε σε ένα δωμάτιο όπου ήταν το γραφείο της ιδιαίτερης γραμματέως του μάγου.

Εξήγησε το σκοπό της επίσκεψής του και υπερωρέθη να πάρει έναν αριθμό και να περιμένη δυο δολοκλήρες ώρες, ώσπου να βρεθεί η σειρά του, γιατί πολλοί άλλοι επισκέπται προηγούντο απ' αυτόν.

Ποιοί ήταν οι επισκέπται αυτοί που περίμεναν, δεν μπορούσε να ξέρει, αφού κανένας δεν είδε, ούτε στο χρώ, ούτε στο σαλόνι. Άλλ' αυτό ήταν μια λεπτομέρεια, η οποία δεν είχε καμιά σημασία και γι' αυτό, ο Μαριάνο δεν την επρόσεξε.

Εν τέλει, η γραμματέως, που βγήκε γι' αυτήν στιγμή έξω και ξαναγύρισε, του ανήγγειλε, ότι ήλθε η σειρά του και τον ώδηγησε στο γραφείο του χειρομάντου.

— Θέλω να μάθω από την επιστήμη σας μερικά πράγματα που θα μου παρουσιάσουν.

— Θα προσπαθήσω, να σας δια φωτίσω με τον καλλίτερο τρόπο. Καθίστε και δώστε μου το δεξί σας χέρι. Πολύ καλά. Τώρα δώστε μου και το αριστερό σας... Ήσυχαστε, παρακαλώ. Λοιπόν, βλέπω πως είστε πολύ έρωτευμένος.

— Ναι.

— Δεν κάνω λάθος! Το πιστεύετε;

— Ναι.

— Μπράβο! Πρέπει να πιστεύετε. Η «γραμμή της καρδιάς» σας μου φανερώνει πως είστε πολύ αισθηματικός, τρυφερός και πιστός. Άλλ' είστε όμως αρκετά δειλός. Τόσο δειλός, που μερικές φορές δεν τολμάτε να κάνετε ό,τι θέλετε και δεν ζητάτε εκείνο που επιθυμείτε να μάθετε και να έχετε. Εξηγούμαι; Με λίγα λόγια, αν σας μιλάω ελεύθερα, είστε ακόμη παιδί, αν και καμιά φορά δημιουργούνται στο μυαλό σας καρποί της πείρας, όπως η απιστία και παρόμοια.

— Πολύ σωστά. Έχετε δίκιο!

— Ζωτικότης, ενέργεια, δράσις, δεν θα σας λείψουν ποτέ. Η γραμμή της «κεφαλής» και η γραμμή του «ήπατος» μιλούν καθαρά.

— Συγγνώμη, μα εγώ θα ήθελα να μάθω.

— Μή με διακόπτετε, παρακαλώ. Λοιπόν το όρος του 'Απόλλωνος... «το όρος της Σελήνης»... το «όρος του 'Αρεως»... «το όρος της 'Αφροδίτης»... μα... θαυμάσια, διάβολε! Μα σεις είστε

ένας εξαιρετικός άνθρωπος, προικισμένος με άρετες που έχουν μάλλον οι... γυναίκες... Πολύ καλά. Θαυμάσια, σάς συγχαίρω!

— Ευχαριστώ, αλλά το μέλλον... θα ήθελα να μάθω κάτι για το μέλλον, πριν ακόμη...

— Σας καταλαβαίνω και είμαι πρόθυμος να σας ευχαριστήσω. Κυτάξτε με. Δώστε μου ακόμη τα χέρια σας. Έτσι, λοιπόν, σεις βαδίζετε προς τούτο. Και σας τονίζω ότι η σημερινή σας αγαπημένη θα γίνει σύζυγός σας, γιατί είναι πρώτης τάξεως κοπέλα και την αγαπάτε και σας αγαπά με πάθος.

— Να σας πω την αλήθεια. «αγάπη» εκ μέρους μου, είμαι βέβαιος πως υπάρχει. Άλλ' εκ μέρους της;

Δεν πρέπει να αμφιβάλλετε διόλου γι' αυτό. Είστε το ταν γι' αυτήν την γυναίκα, ο ήλιος που την φωτίζει, ο αέρας που αναπνέει. Χωρίς εσάς δεν υπάρχει κόσμος γι' αυτήν. Βλέπω ολοκάθαρα τη ζωή σας συνυφασμένη με τη δική της. Δεν θα μπορούσατε, ούτε εσείς, ούτε εκείνη, να ζήσετε χωρίς να βρίσκεσθε μαζί.

Η καρδιά του Μαριάνο φούσκωσε από αγαλίαση. Άλλα θα ήθελε να ακούσει ακόμη πιο σαφέστερα τη διαβεβαίωση του έρωτος της Ματθίλδης γι' αυτόν.

Και προσπαθούσε να εξηγήσει την επιθυμία του αυτή στον περίφημο χειρομάντη.

— Θα ήθελα... Πώς να σας το εξηγήσω;... Θα ήθελα να μου λέγατε αν εκείνη... Καταλαβαίνετε.

Ο μάγος τον διέκοψε με μια επιβλητική χειρονομία.

— Καταλαβαίνω και σάς λέγω με πεποίθηση ότι σάς αγαπά περισσότερο απ' ό,τι την αγαπάτε εσείς. Σας φαίνεται παράξενο, ότι σάς λέγω; Εγώ όμως σάς διαβεβαιώ, χωρίς στη χειρομαντική μου ικανότητα που με διαφωτίζει αλάνθαστα, ότι θα ζήσετε ευτυχισμένους μαζί της. Πρέπει, λοιπόν, να μη διστάσετε καθόλου γι' αυτόν τον γάμο. Η γυναίκα που αγαπάτε είναι αξια κάθε εμπιστοσύνης και αγάπης. Κυτάξτε με καλά στα μάτια. Δώστε μου ακόμη τα χέρια σας. Δεν υπάρχει αμφιβολία! Η άρραβωνιαστική σας είναι εξαιρετικό πλάσμα και θα σας είναι υποδειγματική σύζυγος. Βλέπω μάλιστα πως θα σας χαρίσει και δυο παιδιά και σε τέσσερα ή πέντε χρόνια θα πάρετε μια κληρονομία.

Αγαπητέ κύριε, έτελειώσα το έργο μου και σάς δίνω κάθε μου ευχή!

Ο Μαριάνο πλήρωσε ένα εκατοστάριχο για την «ένόχληση» και κατέβηκε χαρούμενος τις σκάλες του σπιτιού του χειρομάντου. Η ζωή δεν του φάνηκε ποτέ τόσο ωραία. Ο ήλιος, τα δένδρα, ο κόσμος, η πόλις, όλα τα αντικείμενα και τα χαρίσματα της φύσεως τον ένεθουσίαζαν. Σε λίγο θα βλεπε την αγαπημένη του Ματθίλδη θα της έλεγε τόσα ωραία και τρυφερά λόγια, από τα έρωτικά που λένουν δυο αγαπημένες ψυχές.

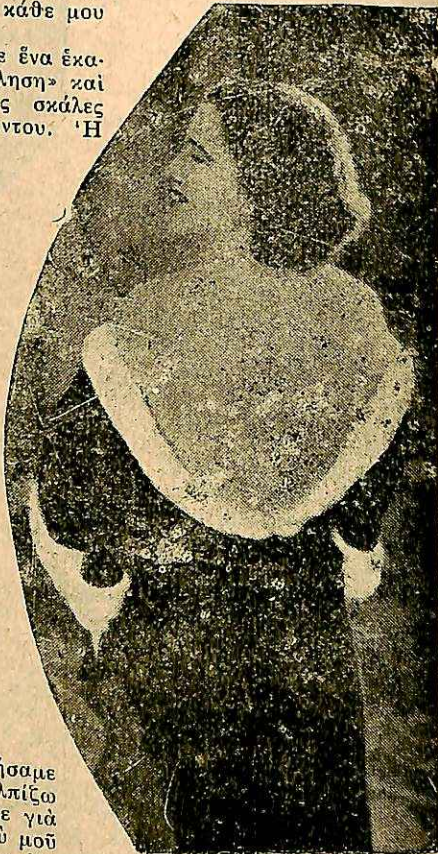
Ενώ έφυγε ο Μαριάνο, ο χειρομάντης, έπλησιασε το τηλέφωνο κι' έσχημάτισε έναν αριθμό.

— Έμπρός! Η δεσποινίς Ματθίλδη; Ναι, εγώ είμαι. Επί τέλους μ' έπεσκέφθη ο κ. Μαριάνο. Ναι, μόλις έφυγε.

— Τι του είπατε;

— Εκείνη που συμφωνήσαμε να του πω, φυσικά. Ελπίζω πως δεν θα μετανιώσετε για τα δυο εκατοστάρια που μου δώσατε για να πω στον άρραβωνιαστικό σας να σάς παντρευτεί!

Γ. ΖΑΚΤΣΑΡΙΑ

... Που κρύβει κάποιο μυστήριο...

Ο Ροζέ Βαλντόρ, με το κοντάκι στο χέρι, έπαιρνε φωτογραφίες των περιηγητών που είχαν φθάσει στον σταθμό της Ντιέπ.

Όταν εκείνοι μπήκαν θορυβωδώς μέσα στο τραίνο, που θα τους μετέφερε στο Παρίσι, ο νέος έκανε μεταβολή, γιατί το στομάχι του φώναζε ότι είναι η ώρα του φαγητού.

Την στιγμή που έτοιμαζόταν να απομακρυνθεί, διέκρινε σε μια σκοτεινή γωνία ένα φουστάνι πολύχρωμο. Εκείνη που το φορούσε ήταν καθισμένη, με το κεφάλι μέσα στα χέρια και ήταν απελπισμένη. Στα πόδια της υπήρχε ένας ναυτικός σάκκος, φουσκωμένος από το γέμισμα και δεμένος με ένα χονδρό σχοινί. Επάνω στην τριχωρή φούστα της κρεμόταν ένα σκούρο πανωφόρι και τα μαλλιά της ήταν τυλιγμένα με ένα φουλάρι από σκωτσέζικο μετάξι.

Ο μοναχικός αυτός πόνος επροκάλεσε τον οίκτο του Ροζέ.

— Δεσποινίς, γιατί κλαίτε;

— Τι σας ενδιαφέρει; απήντησε εκείνη χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

Πειραγμένος από την υποδοχή, ο νέος, έτοιμαζόταν να αφήσει αυτόν τον σκαντζόχοιρο στην άγρια απελπισία του, όταν ξαφνικά η νέα γύρισε προς αυτόν το δακρυσμένο πρόσωπό της. Ο Ροζέ ένοιωσε κάτι σαν ζαλάδα. Το πρόσωπο εκείνο ήταν πραγματικό θαύμα όμορφιάς και τελειότητας γραμμών. Τι ηλικίας ήταν; Δεκαέξι, δεκαεπτά έτων, ίσως. Η, μάλλον, είχε την ηλικία της νεότητος, της οποίας φαινόταν η λαμπρά προσωποποίησης. Κι' εκείνο που ήταν αδύνατον να χαρακτηριστεί με οιοδήποτε επίθετο, ήταν η όμορφη των μεγάλων ματιών που εκύτταζαν τον Ροζέ μέσα από τα δάκρυά τους. Ένας δολοκλήρος ταραγμένος ώκεανός έλαμπε μέσα στα μάτια εκείνα, με πλοία ανυβέρνητα, με πόλεις καταποντισμένες έντελως και με άβυσσους όπου γλυστερούσαν επικίνδυνα τέρατα. Η μαγνητική δύναμις των ματιών εκείνων του παρουσιάσθηκε τόσο σαφής, ώστε, άδελε, σχεδόν, βρήκε την τόλμη να επιμείνει.

— Μά, για όνομα του Θεού, δεσποινίς, δεν μπορείτε να μείνετε εδώ! Κι' να πλοίο δεν θα φύγει, πριν περάσουν πολλές ώρες.

— Δεν θα πάω κανένα πλοίο.

— Από πού έρχεσθε;

— Από πολύ μακριά.

— Ασφαλώς περιμένετε συγγενείς ή φίλους;

— Δεν έχω ούτε συγγενείς ούτε φίλους.

— Τέλος πάντων, από πού είστε;

— Από κάποιο μέρος.

Αδίκαια ο Ροζέ προσπάθησε να μάθει περισσότερα. Εκείνη κλεινόταν σε μια επίμονη σιωπή.

— Τέλος πάντων, της είπε έννευρισμένος. Δεν είστε Γαλλίς;

Πώς συμβαίνει να μιλάτε έτσι ώρσα την γλώσσα μας;

— Μου την έμαθαν κι' εγώ όταν ήμουν μικρή.

— Ποιές εκείνες;

— Η νέα βυθίστηκε πάλι στην σιωπή της.

— Δεν επιμένω, αφού άρνησθε να απαντήσετε. Είναι ώρα

φαγητού. Πεινάτε; Διψάτε;

— Ήπια νερό από την βρύση.

Και άρχισε να ξανακλαίει, ενώ ο Ροζέ ένοιωσε τον έαυτό του συγκινημένο από την υπερήφανη εκείνη απελπισία.

— Έμπρός, έπε αποφασιστικά. Πάμε να πάμε.

Εκείνη σηκώθηκε, έρριξε στη ράχη της τον φουσκωμένο σάκκο και άρχισε να περπατάει κοντά στον Ροζέ. Ήταν περισσότερο μεγαλοκαυμένη απ' όσο αυτός την φανταζόταν, γιατί οι γάμπες της ήταν μεγάλες και όμορφες. Ξαφνικά, με ένα φιλόποτο βλέμμα, στάθηκε.

— Είμαι από γάτσα ελεύθερη, και δεν θύλω να γίνω σκλάβας...

Ενώ ο σύντροφός της την καθυσόχεζε, διερωτιόταν μήπως αυτός ήταν εκείνος που άρχισε να γίνεται δικός της σκλάβος.

Την έπεισε να κατοικήσει μαζί του σε μια οικογενειακή πανσιόν όπου έμενε και όπου νοίκιασε ένα δωμάτιο επί πλέον. Εκείνη άρχισε να ζει εκεί σαν ένα άγριο ζώο, που δεν έχει εξοικειωθεί με τον κύριο του. Κάθε βράδυ διπλοκλείδωνε το δωμάτιό της, γιατί δεν είχε καμιά πίστη στον άδελφικό σεβασμό του συντρόφου της. Τον λογάριαζε σαν φίλο, αλλά κρατούσε το μυστικό της. Για την ιστορία της, για το παρελθόν της, ο Ροζέ δεν κατώρθωσε να μάθει τίποτε. Δεν είχε μαζί της ούτε χρήματα, ούτε χαρτιά. Όταν επρόκειτο να συμπληρώσει το ερωτηματολόγιό της πανσιόν, έγραψε η ίδια επάνω στο έντυπο.

«Μαρία Ντυράν, γεννήθη στο Παρίσι, την 29ην Φεβρουαρίου 1918».

Ο Ροζέ την εκύτταζε σαστισμένος.

— Αυτά τα στοιχεία είναι σωστά;

— Η νέα απήντησε, σκάροντας στα γέλια.

— Άς πάνε να τα ελέγξουν.

— Άλλά για μένα; επέμεινε ο Ροζέ.

— Α! Έσείς; Φωνάζετε με: Μιλένα.

Το μόνο πράγμα που κατώρθωσε να εξακριβώσει ο νέος, ήταν ότι αγαπούσε αυτό το πλάσμα και ότι, για να το ευχαριστήσει ήταν έτοιμος να κάνει τις μεγαλύτερες τρέλλες.

Όταν αναγκάστηκε να φύγει απ' την Ντιέπ για το Παρίσι, ο Ροζέ δεν δίστασε καθόλου.

— Μιλένα, κράτησα την θέση σας για το τρώει.

Μολαταύτα δεν ήταν δυνατόν να την αφήσει με τα άνατολίτι κα εκείνα ρούχα. Την πήγε σε ένα κατάστημα και σε λίγο την είδε τόσο καλλιτεχνικά μεταμορφωμένη, ώστε διερωτήθηκε αν τα εξωτικά ρούχα της δεν ήταν μια μεταφύλαξη...

Παρίσι! Ο Ροζέ άρχισε να οδηγεί την Μιλένα σε όλα τα πολυτελέστερα κέντρα. Της πήρε, βέβαια, καλλίτερα φουστάνια, τα οποία εκείνη φορούσε με ιόση χάρη και φαινόταν επίσης τόσο εξοικειωμένη με όλα τα μέρη όπου πήγαινε, ώστε διερωτήθηκε πολλές φορές αν δεν είχε να κάνει με μια νεαρή τυχοδιώκτρια.

Μια νύχτα που χόρευαν και οι δυο στο «Ντεμόνικο», ο νέος άκουσε δυο ανθρώπους να συζητούν.

— Σου λέγω ότι την αναγνωρίζω. Τον περασμένο χρόνο ήταν με τον «αγορίχοιρο», όταν έκανε την κα άχρηση στην Τράπεζα.

Την άλλη μέρα ο Ροζέ θέλησε να της κάνει συγκεκριμένες ερωτήσεις.

— Πρέπει, μολαταύτα, της είπε, να μου δώσετε μερικές πληροφορίες για τον έαυτό σου.

— Έχω ξεχάσει ακόμη και το όνομά μου.

— Δεν αισθάνεσαι καμιά συμπάθεια για μένα;

— Σ' αγαπώ σαν αδελφό μου.

— Κι' αν σούλεγα να γίνης γυναίκα μου, Μιλένα;

— Αυτό φοβόμουν, απήντησε εκείνη μελαγχολικά. Δεν είμαι ελεύθερη, μια μέρα θα έλθουν να με πάρουν και θα δώσουν.

Θα έλθουν! Ποιοί θα έλθουν; Ο νέος άια επέμεινε, άδίκαια ίκέτευσε, άδίκαια απείλησε.

— Ένα βράδυ, γυρίζοντας απ' το γραφείο, δεν την βρήκε στο σπίτι. Επάνω στο τραπέζι ήταν αφήμενο ένα σημείωμα. Η νέα τον ευχαριστούσε για την καλωσύνη του, του ζητούσε συγγνώμη, που ήτον υποχρεωμένη να τον εγκαταλείψει, αλλά του εξηγούσε ότι η χαν έλθει να την πάρουν και ήταν υποχρεωμένη να φύγει.

Τότε, όπως άλλοτε εκείνη, στη σκοτεινή γωνία του σταθμού της Ντιέπ, ο Ροζέ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και έβασπε σε λυγμούς.

Ποιά θα βρισκόταν τώρα να τον λυπηθεί και να του πει με συμπόνοια, όπως, άλλοτε, αυτός σ' εκείνη;

— Κύριε, γιατί κλαίτε;

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

Την είδε τόσο καλλιτεχνικά μεταμορφωμένη...

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΑ ΔΕΛΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Ούτε και με τὰ θέλητρα τῶν ἑκατομμυρίων μου; ἐπέμεινε ἐκείνη με ὀλιγώτερη θρασυ-
τητα.

—Πρὸ παντός ἐξ αἰτίας τῆς περιουσίας σας.

Τὰ βλέμματα τῶν δισταυ-
ρῶντων μὴ στείγη καὶ περισσό-
τερον συγκινημένοι ἀπ' ὅσο ἤθε-
λον νὰ φανοῦν, ὁ καθένας τοὺς
ἀνεξήγησε στίς κόρες τῶν ματιῶν
τοῦ ἄλλου, τὴν μυστικὴν σκέψιν
ποὺ σιαματοῦσαν στὰ τόσο ἀγρία
σφραγισμένα χεῖλη των.

Ἀλλὰ ἡ ἀδάμαστη ὑπερηφά-
νειά τους ἀνωρθωνόταν ἀνάμεσά
τους καὶ ἀντέταξαν μὴ μᾶσκα
ἀδιαφορίας.

—Ἔτσι λοιπόν, εἶπε ἡ Ζιλ-
πέρτ, ὅσοτερον ἀπὸ μὴ συντομῇ σιωπῇ, δὲν παραδέχεσθε πὼς
μὴ νὰ πλουσία μορεῖ ν' ἀγαπηθῇ;

—Ναί! Κάθε γυναῖκα ἔχει ἐπάνω της θέλητρα καὶ θησαυ-
ροὺς τρυφερότητος ποὺ ἀξίζουν νὰ τραβήξουν μὴ εἰλικρινὴ στορ-
γὴν. Ὑπὸ τὸν ὄρον, βέβαια, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ τὸ
θέλησιν.

—Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω; ἐρώτησε, μ' ἓνα τρεμουλιασμοὶ στὴ
φωνή.

Ἐκανε κάποια ἀόριστη κίνησι, τὴν κύτταξε κατάματα, ἀλ-
λὰ δὲν μίλησε.

—Ὅποιος δὲν ἀπαντᾷ συμφωνεῖ! ἔκανε ἡ Ζιλμπέρτ πεισι-
σμομένη.

Ἐκεῖνος διεμαρτυρήθη καὶ ἡ νέα αἰσθάνθηκε ὅτι γινόταν
κατακόκκινη.

Χαμογελοῦσε πάντοτε, ἀλλὰ τὸ στόμα της τρεμουλίασε καὶ
στὸ πρόσωπό της τὸ τόσο ζωηρὸ πρὸ ὀλίγου, ἡ μᾶσκα τῆς πικρίας
ἀπλωνόταν καὶ πάλι.

—Ἐλπίζεις λοιπὸν λίγη ἀγάπη, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, ποὺ
σοῦ διάλεξε ὁ θεῖός σου, φτωχὴ μου Ζιλμπέρτ; εἶπε μέσα της.

Μὴ βαυκαλιζέσαι δὲν ὑπάρχουν πιά δυνατὲς εὐτυχίες γιὰ σένα.
Αὐτὸς ὁ ἄνδρας ἦ ἓνας ἄλλος. Τὸ ἴδιο κάνει. Γίνου καλλίτερον
μοιρολάτρης. Ὁ Θεὸς τὰ ρυθμίζει όλα καὶ μὴ στενοχωρῆσαι.

Ἐμείναν ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἡνωμένοι φαινομενικῶς, στίς
ἴδιες σκέψεις, ἀλλὰ δὲν μίλησαν πιά μεταξύ των.

Καὶ μετὰ χαμένη ματιὰ πετώντας σὲ ἀγνωστὴ ὄνειροπολήματα,
προσπαθώντας ν' ἀκολουθήσουν συνταρακτικὰς σκέψεις, νὰ ξεχω-
ρίσουν καινούργια αἰσθήματα ἄφηναν νὰ περνοῦν ἄφρονες οἱ
στιγμές.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς αἰθούσης μὴ ἡλικιωμένη γυναῖκα, ποὺ
τοὺς ἐξέταξε ἔσκυψε στὴν γειτόνισσά της καὶ τῆς εἶπε με πε-
ποίθησι.

—Κυττάξετε τοὺς ἀρραβωνιασμένους! εἶναι χαριτωμένοι. Καὶ
πὼς φαίνονται ὅτι εἶναι ἐρωτευμένοι ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον;

—Μάλιστα! ἓνα ἀληθινὸ ζευγάρι ἐρωτευμένων.

XI

—Ἡ δεσποινὴς περιμένει τὸν κύριον στὸ δωμάτιόν της...Μὲ
δίεταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν κύριον ἐκεῖ μὴ μὲν φθάσῃ.

Ἄγιο ἐκπληκτικὸς ὁ Ροδόλφος ἀκολουθῶν σιωπηλὰ τὴν καμα-
ρίτσα, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε ν' ἀνεβῇ δυὸ πατάματα. Ἀναρωτιόταν
ποῖο ἀπρόβλεπτο γεγονός μπόρεσε νὰ κἀνῃ τὴν μνηστὴν του νὰ
ἀποφασίσῃ τὴν οἰκειότητα αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο ἔξω ἀπὸ τὴν συ-
νήθειά της.

2192

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ
θάμπαινε τὸ διαμέρισμα τῆς
Ζιλμπέρτ καὶ ἡ ἐκπληξὶς τοῦ
ἐξώηρεσε ἀπὸ τὴν περιέργειαν.

Μὴ νεανικὴ φωνὴ ἀντήχησε
σχεδὸν χαρούμενη, χαιρετώντας
τὴν ἀφίξιν του, μὴλὶς ἐπέρασε
τὴν πόρτα ἐνδὲς μικροσκοπικοῦ
σαλονιού.

—Κύριε Ντὲ Φραγκόν, ἐλά-
τε γρήγορα! εἶμαι εὐχαριστημέ-
νη νὰ σᾶς ἴδω αὐτὸ τὸ ἀπόγευ-
μα. Εἶχα τόσο φόβο ὅτι θὰ ἐρχό-
σασθε μόνον τὸ βράδυ.

Ὑστερὰ ἀπὸ μὴ γρήγορη ματιὰ
ποῦρριξε γύρω του ὁ Ροδόλφος
διηυθύνθη πρὸς τὸ γειτονικὸ δω-
μάτιο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαίνει ἡ
φωνή. Στὴν ὥρτα ἐσταμάτησε
ἀναποφάσιτος.

Ἡ Ζιλμπέρτ, γοῖσιστὴ στὴν
μέση τοῦ δωματίου, τακτοποιοῦσε σὲ μὴ βαλίτσα ἓνα σωρὸ
πράγματα τουαλέτας.

—Φεύγομε, ὅπως βλέπετε.

—Γιὰ ποῦ;

—Γιὰ τὴν Νορμανδία... στὸ Ζουμιέζ. Ἡ θεία μου ντὲ Φλο-
βέρτ πέθανε.

Καὶ μετὰ τὸ χεῖρ της ἔδειχνε τὰ μαῦρα ρούχα ποῦνταν ἀφημέ-
να ἐπάνω στὸ πολὺ χαμηλὸ κρεβάτι, ποὺ βρισκόταν πύ-
σω της.

—Ἦταν ἀρρωστή; ἐρώτησε εὐγενῶς ὁ νέος.

—Ἀρρωστή; ὄχι! δηλαδὴ ἦταν πάντοτε ἀδιάθετη γιὰτὶ
ἦταν πολὺ γρηῃ.

—Τότε ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν σᾶς ἐρχεται καὶ πολὺ ξα-
φνικὸς.

—Ὡ! ὄχι! Συλλογισθῆτε, ὅτι ἦταν 82 χρονῶν! Τὸν περι-
μέναμε.

—Καὶ σήμερον τὸ πρῶτὸ τὸ μάθατε;

—Ὁ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας της μᾶς ἐτηλεγράφησε. «Ξα-
φνικὰ ἔσβυσε κατὰ τὴν νύκτα», ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα.

—Ζοῦσε μόνη;

—Μάλιστα! στὸ βάθος ἐνὸς παλαιοῦ πύργου ἀγροτικοῦ ὁ ὁ-
ποῖος κρύβει μούχλα τὸν χειμῶνα καὶ ὑγρασία τὸ καλοκαίρι. Δὲν
ἤθελε νὰ τὸν ἐπιδορθώσῃ καὶ οἱ πυργίσκοι εἶναι ὅλοι ραγισμέ-
νοι. Παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ ἴδῃτε πόσον ἔχει μεγαλειώδες ὕψος. Τὸ
σπίτι θὰ τὸ κάνωμε μὴ βασιλικὴ διαμονή.

Ἐσταμάτησε καὶ γύρισε πρὸς τὴν θαλάμη πόλον, ἡ ὁποία τῆς
ἔτεινε διάφορες δαντέλλες καὶ ἄλλα μικροπράγματα χωρὶς νὰ
μιλῇ.

—Ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσώρρουχα. Δὲν θὰ
λείψωμε ἀπ' ἐδῶ παρὰ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πάμε καὶ νὰ γυ-
ρίσωμε. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μὴ παύση.

—Τώρα, Ὁρτανσία, τηλεφωνήστε στὴν κατελλοῦ. Δὲν ἐν-
νοῶ καθόλου τὴν βραδυτῆτά της.

Ἐπειτα προσεπάθησε ἐνῶ ἐδάγκωνε τὰ χεῖλῃ ἀπὸ τὴν προσ-
πάθεια, νὰ κλείσῃ τὴν παραγεμισμένη βαλίτσα.

—Δὲν μπορῶ! ἄνεγνωρίσε σὲ λίγο ρίχνοντας ἓνα παρακλητικὸ
βλέμμα στὸν Ροδόλφο.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξη καὶ τὰ νευρώδη του δά-
κτυλα δὲν ἐχρειασθῆσαν παρὰ νὰ ἐγγίσουν ἁπλῶς τὴν μικροσκοπι-
κὴν κλειδαριὰ τοῦ σάκκου γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ λειτουργήσῃ τὸ ἐ-
λατήριο.

Ὅταν ἐσηκώνετο αἰσθάνθη νὰ βαραίνῃ ἐπάνω του ἡ βαθεῖα
ματιὰ τῆς νέας.

ΠΑΝΘΕΟΝ

τῆς νέας.

—Δὲν με συγγαίρετε; τοῦ εἶπε με ἓνα μυστηριώδες μει-
δίωμα.

—Γιὰ ποῖον λόγον, λοιπόν;

—Ἄ!

Παρὰ τὴν θέλησιν του τὸ μέτωπόν του συνωφρυνόθη.

—Πράγματι, τὰ συγχαρητήριά μου δεσποινίς, εἶπε με κάποια
προσπάθεια.

Ἐνοιώθη μὴ βαθεῖα λύπη γιὰ τὴν νέαν κληρονομίαν αὐτὴν
ποὺ ἐμεγάλωνε τὴν περιουσίαν τῆς μνηστῆς του.

Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐτυχής, δὲν χρειάζεται τόσο χρυσάφι
καὶ αὐτὸς ποὺ θὰ προτιμοῦσε τὴν ἁπλὴν εὐτυχίαν παρὰ τὰ μεγάλα
κεφάλαια, φαινόταν ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀποκτᾷ μόνον τὰ
τελευταῖα αὐτά.

Ἐπεκράτησε σιγὴ μεταξύ των. Ἡ Ζιλμπέρτ ἐξέταζε τὸν
μνηστῆρά της κρυφὰ καὶ αὐτὸς φαινόταν ν' ἀποθαρσύνῃ σοβαρὰ
τὰ πολυτίμητα σκαλισμάτα μὴς ἀσημένιας κοσμηματοθήκης.

Ἡ νέα παρεξήγησε τὴν ἀφορμὴ τῆς μελοχολίας τοῦ συν-
τρόφου της.

—Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε Ντὲ Φραγκόν, ὅτι ὁ θάνατος
τῆς θείας μου δὲν θὰ ἀλλάξῃ τίποτα ἀπ' ὅτι ἔκανονίσθη γιὰ
τὸν γάμον μας;

Ἐκανε κάποια ἀόριστη κίνησι ἀδιαφορίας.

—Ἡ ἡμερομηνία δὲν θ' ἀλλάξῃ, ἐπέμεινε ἐκείνη ἐκ-
πληκτῇ. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ πένθος θὰ κερδίσωμε μόνον ὅτι θὰ παντρευ-
θούμε σὲ πολὺ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο... μόνον με τοὺς μά-
τυράς μας.

—Τόσον τὸ καλλίτερον!

—Ὡ! ναί! Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἡ σκέψιν ὅτι ἀποφύγαμε αὐτὲς
τὶς διατυπώσεις ἐγλύκανε ὑπεροβικὰ τὸν πόνον ποὺ μοῦ προξενεῖ
ὁ θάνατος τῆς γρηῃς συγγενοῦς μου.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε μᾶλλον ἀπὸ εὐγένεια παρὰ ἀπὸ
διάθεσι.

—Σᾶς ἐφοβίξαν, λοιπόν, τόσο πολὺ ὅλες οἱ συνηθισμένες αὐτὲς
τελετὲς τοῦ γάμου;

—Ὡ, ναί! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐρχονται ὁ ἓνας μετὰ
τὸν ἄλλον νὰ σᾶς εἰποῦν πράγματα ποὺ δὲν σκέπτονται αὐτοὶ οἱ
ἄνθρωποι ποὺ γελοῦν μπρὸς στὸ κατὰ τὸ μᾶλλον
καὶ ἤττον ἡλίθιον ὕψος τῆς μνηστῆς καὶ τὴν συ-
νήθειά ἐκνευρισμένην καὶ ἐνίοτε στενοχώρη στάσι
τοῦ μέλλοντος συζύγου! αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ
σκολιάζουν τὶς τουαλέτες, τὸ πρόσωπον,
τὰ προικία καὶ τὰ δῶρα καὶ αὐτὲς οἱ νέ-
ες τῶν ὁποίων τὰ ἀθῶα χεῖλη ξεσχοῦν
χωρὶς οἶκτο τοὺς κακόμοιρους τοὺς ἀρρα-
βωνιασμένους, σὺν νὰ ἤθελαν νὰ ἐκδική-
σῃ τὸν ἐναντίον των ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκονται
ἀκόμη στὴν θέσιν των. Ἄ! βεβαίως εἶμαι
εὐχαριστημένη ποὺ θὰ ἀποφύγωμε ὅλα
αὐτά. Καὶ τοῦτο θάβειναι πειδὲ εὐχάριστο ἐ-
πὶ τοῦ παρόντος.

Μάλιστα, ἔκανε ἐκεῖνος σκεπτικὸς.
Ὁ γάμος μας θὰ μοιάσῃ μετὰ τὴν ἐνωσιν δυὸ
ἐρωτευμένων ποὺ ἔχουν ὡς μόνον εἰσφορὰ
μὴ καρδιά καὶ μὴ καλὺβαν.

Ἐσιώπησαν πάλι καὶ ἔγιναν σοβαροί,
στὴ σκέψιν τῶν θλιβερῶν ἀρραβῶ-
νων των καὶ μετὰ τὴν καρδιά σιγῇ.
μὲν ἔμπρὸς στὴν ὀπτισσία ἐνὸς μέλ-
λοντος χωρὶς ἐρωτα.

—Θὰ μπορούσατε νὰ με συνω-
δεύσετε ἐκεῖ πέρα; ἐρώτησε ξαφνικὰ
ἡ Ζιλμπέρτ, τὴν ὁποίαν στενοχωροῦ
σε ἡ σιωπὴ τοῦ νέου.

—Ἄν τὸ εὐθυμῆτε δεσποινίς,
ἀπῆντησε χωρὶς προθυμίαν.

—Ὁ θεῖός μου ἔφυγε σήμερον
τὸ πρῶτὸ, μὴλὶς ἐλάβαμε τὸ τηλεγρά-
φημα. Μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὸ τραῖνο
τῶν 6 μαζὶ σας καὶ μετὰ τὴν Ὁρταν-
σία. Ἄν δὲν ἐρχόσαστε τώρα, θὰ ἔ-
στελνα τὸ ἀπόγευμα τὸν Κλεμάν μετὰ
τὸ αὐτοκίνητο νὰ σᾶς ζητήσῃ.

—Εἶμαι στὴν διάθεσίν σας, ἔβε-
βαίως ἐκεῖνος εὐγενικῶς.

Ἡ ἀφέλεια τοῦ Ντὲ λά Σαπο-
νάιρ ποὺ τὸν ἄφηνε νὰ ταξειδεύσῃ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μόνος μετὰ τὴν νέα προσέκρουε λιγὰν στίς κάπως ἀπρηχαιωμένες
πεποιθήσεις του. Ἀίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου δὲν ἀνήκει πλέον
στὶς μοντέρνες συνήθειές μας τὸ νὰ συνοδεύουν τοὺς ἀρραβωνια-
σμένους. Ἀλλὰ ὁ Ροδόλφος ντὲ Φραγκόν δὲν καθόρθωνε νὰ πάρῃ
τὸν ῥόλον τοῦ στὰ σοβαρὰ καὶ μ' ὅλον ὅτι βρισκόταν τόσο κοντὰ
στὸ τέλος, ἡ Ζιλμπέρτ τοῦ φαινόταν πάντοτε ἡ ἑξὴν μετὰ τὴν ὁποι-
αν καμμὴ οἰκειότης δὲν ἦτο δυνατὴ.

—Πόσο καιρὸ θὰ μείνωμε ἐκεῖ;

—Τρεῖς ἡμέρες, τὸ πολὺ—πολύ. Ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν
κηδεῖα καὶ γιὰ νὰ γίνουν οἱ ἄλλοι τύποι. Δὲν θὰ ὑπάρξουν περι-
πλοκαὶ στίς υποθέσεις. Εἶμαι ἡ μοναδικὴ κληρονόμος τῆς θείας
μου, ἀδελφῆς τῆς ἐκ μητρὸς μάμης μου, ποὺ ἐπέθνε κι' σὺτὴ
πρὸ 4 μηνῶν.

—Γνωρίζω... Καὶ σὲ ποῖο ποσὸν ἀνέρχεται ἡ κλη-
ρονομία;

Ἐκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ἡσυχὰ καὶ σὺν νὰ ἀπέδιδε μηδα-
μινὴ σπουδαιότητα. Καὶ ὅμως οἱ βλεφαρίδες τῆς Ζιλμπέρτ ἔπαψαν
νὰ κινουμένην δταν τὸν ἀκουσαν καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινε ἀκίνητο
σὺν στὴν ἀναμονὴν κάποιου πράγματος ποῦνευξε συμβῇ.

—Ἐνὰ ἑκατομμύριο περίπου, ἴσως περισσότερα. Δὲν γνωρί-
ζω ἀκριβῶς.

—Ἐνὰ ἑκατομμύριο! εἶπε με πνιγμένη φωνή.

—Μάλιστα. Φανταζόσαστε κάποιο μεγαλιέτερο ἀριθμὸ;

—Αὐτὸς ποὺ μοῦ λέτε μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλος...

Τόσον υπερβολικὸς, ὥστε νὰ θεωρῶ καθήκον μου νὰ σᾶς
προτείνω...

Ἐσταμάτησε ἐκπληκτικὸς γιὰτὶ τὰ τόσο ἀπλᾶ λόγια ποὺ
ἤθελε νὰ εἰπῇ, τοῦ κόστιζαν τόσο πολὺ νὰ τὰ προ-
φέρῃ.

—Νὰ μοῦ προτείνετε τί; ἐρώτησε ἡ Ζιλμπέρτ τῆς ὁποίας ἡ
ματιὰ δὲν ἄφηνε τὸν σύντροφόν της.

—Τὴν ἐλευθερίαν σας! ἐτέλειωσε ὁ Ντὲ Φραγκόν.

Ἡ λέξις αὐτὴ, ἡ τόσο μικρὴ κατ' ἐαυτήν, ἐφάνη νὰ παίζῃ
ἐνὰ δολόκληρο δράμα μεταξύ των. Ὁ νέος παρέμεινε σκυθρωπός.

Ἡ Ζιλμπέρτ, ποὺ δὲν ἐπερίμενε μὴ τέτοια πρότασι, εἶχε γίνει
πολύ ὠχρὰ καὶ καθένας των τώρα ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ τὸν ἄλ-
λον καὶ ἀκολουθοῦσε τὶς σκέψεις του.

—Με βρίσκεται πάρα πολὺ πλουσίαν; ἐρώτησε με μὴ ἀχρω-
μάτιστη φωνὴ ἡ νέα τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔτρεμαν.

—Μάλιστα. Πάρα πολὺ πλουσίαν! Καὶ διστάζω νὰ ἐνώ-
σω τὴν ζωὴν μου μετὰ τὴν δικήν σας.

—Γιὰτὶ εἶσθε χωρὶς περιουσίαν;

—Γιὰτὶ ἡ κατάστασις σας σᾶς ἐπιτρέπει νὰ παντρευ-
θῆτε ἐναντὶ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἀρέσῃ, ὁ ὁποῖος θὰ
σᾶς ἀγαπήσῃ καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἀγαπήσετε.

Ξαφνικὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς ὁρ-
φανῆς.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ πῆγε νὰ κολλή-
σῃ τὸ πρόσωπό της στὰ τεῖμα τοῦ παρα-
θύρου γιὰ νὰ μὴν ἴδῃ ὁ σύντροφός της τὴν
αἰφνιδίαν ἀγωνίαν της.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὁ Ρο-
δόλφος ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε μὴ ἀπάντησι,
ἐπλησίασε τὴν ἀκίνητον Ζιλμπέρτ.

—Δὲν μοῦ ἀπαντῆσατε, δεσποινίς.

—Χω τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁ-
ποῖον θὰ θέλατε νὰ παντρευθῆτε... Καὶ φο-
βοῦμαι...

Ἐσταμάτησε ἀνιζητώντας τὶς λέξεις
ποὺ ταῖριαζαν.

—Φοβεῖσθε τί;

—Ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε γιὰ σᾶς ὁ ἀ-
ξιοματικὸς, ὁ χωρὶς περιουσίαν ὁ ὁποῖος
ἐδέχθη ἓνα πολὺ πλούσιον γάμον.

Ἐκείνη ἐσώκωσε τοὺς ὤμους.

—Κι' ἐγὼ; Δὲν θὰ εἶμαι ἐπίσης ἐκεῖ-
νη ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ σᾶς παντρευθῇ;

—Ἡ ὁποία ὦ φ ε ἰ λ ε; ἐπανάλαβε
ἀργά.

—Προφανῶς! Ὅπως σεῖς ὁ ἰ-
διος, ὁ ὁποῖος ὑποχρεώθηκε βε-
βαίως νὰ ὑποκύνητε στίς ἐπιθυμίες
τῆς θείας Σοφίας.

Ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴν,
εἰπῇ κάποιο ἀπρεπολόγιο.

—Σᾶς προσέφερα τὴν ἐλευθερίαν, σας
Ζιλμπέρτ! παρετήρησε ἐκεῖνος ψυχρὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ζιλμπέρτ προσήχετο ἀπὸ θύρας πολλῆς.

2193

ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ

‘Η ‘Ιερά ‘Εξέτασις.—‘Ο Τορκουεμάδα.—‘Αούτο ντὰ φέ, ἀνασκολοπισμοί, ἀκρωτηριασμοί.—Βασανιστήρια πὺ φέρει ἴλιγγον κι’ ἡ σκέψις τους.

Στὰ ἀρχεῖα ἐνὸς πορτογαλικοῦ μοναστηριοῦ ἀνευρέθη, τελευταίως, κάποιο παλαιὸ χειρόγραφο, στὸ ὁποῖον ἐκείνη ἡ γυναικίνα μιλά γιὰ τὴν ‘Ιερά ‘Εξέτασι στὰ χρόνια τῆς ἀποίας ἔζησε.

Τὴν εξέταση τῶν χειρογράφων αὐτῶν τὴν ἔκανε ὁ εἰδικὸς ‘Αγγλὸς ιστοριοδίφης Σάιγερ, ὁ ὁποῖος σ’ ἓνα ἀρθρο του, δίνει ἐξαιρετικὰ ἐνδιάφερονες πληροφορίες γιὰ τὴν αἰματοβαμμένη αὐτὴν ὁργάνωση πὺ ἐσκόρπισε ἐπὶ ὁλοκληροῦς αἰῶνας τὴν πὺ ἀγρία τρομοκρατία στὴν ‘Ισπανία καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες εὐρωπαϊκὰς χώρες.

‘Ο Τορκουεμάδα

Πρὶν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τῆς ‘Ιεράς ‘Εξέτασεως ὁ Τορκουεμάδα, δὲν ἐπεδεικνύετο πρὸς τὰ θύματα τῆς σκληρῆς τέτοια πὺ νὰ φθάσῃ μὲχρις ἀπανθρωπίας. ‘Αφ’ ὅτου ὁμως ἀνέλαβε ὁ Τορκουεμάδα οἱ πὺ φρικτοὶ τρόποι βασανισμοῦ ἐπενόηθησαν κι’ οἱ φυλακὲς τῆς ‘Ιεράς ‘Εξέτασεως ἐγένισαν ἀπὸ ἀθάνα.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη πὺ νὰ ὑπάρχῃ μιὰ συγκεκριμένη κατηγορία ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου γιὰ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ δημευθῇ ἡ περιουσία του. ‘Εφθανε κι’ ἡ παραμικρὴ ὑπόνοια κι’ ἡ ὁποιαδήποτε συκοφαντία, γιὰ νὰ ὁδηγήσουν ἐναντὶ αὐτοῦ στὸν θάνατο.

‘Ο Τορκουεμάδα ὑπολογίζεται ὅτι ἔχει ἐκτελέσει περισσότερους ἀπὸ 20 χιλιάδες ἀνθρώπους. Οὐτὲ ὁ Καλιούλας οὐτὲ ὁ Νέρων, μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μ’ αὐτὸν τῆτα. ‘Ο Τορκουεμάδα εἶχε μορφὴ ἐξαιρετικὰ ἀσχημη, δὲ εἶχε καὶ σαδιστικὰς τάσεις γιὰτὶ εὐχαριστιότανε, καὶ ἡγάλλετο ὅταν ἐβασάνιζαν μπροστὰ του τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πὺ σύνθημα βασανιστήριον στὸ ὁποῖον ὑπέβαλλε τὰ θύματά του ἦταν τὸ αὐτοῦ ντὰ φέ. Κατ’ αὐτό, ἔδεναν τὸ θῦμα σ’ ἓναν πάσσαλο, καὶ τὸ ἔκαιαν ζωντανό. ‘Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξετελοῦντο περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι μαζὶ κι’ οἱ μακάβριες αὐτὲς λαμπάδες σκορποῦσαν γύρω τους ἓνα ἀλλόκοτο φῶς καὶ μιὰ φρικαλέα ὁσμὴ.

‘Αλλὰ βασανιστήρια ἦσαν ὁ ἀνασκολοπισμὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὑπεκρέωναν τὸ θῦμα νὰ καθίσῃ σ’ ἓναν πάσσαλο, ὁ ὁποῖος τὸ διαπερνοῦσε ὁλόκληρο· ὁ ἀκρωτηριασμὸς, τὸ γδάρισμα, τὸ ζεστό λάδι στ’ αὐτιά, ἡ ἐξόρυξις τῶν ματιῶν, τῶν δοντιῶν κι’ ἄλλα, πὺ δὲν τὰ χωρεῖ ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία.

‘Αλλὰ τὸ πὺ φρικτὸ βασανιστήριον, ὅπως ἀναφέρει τὸ χειρόγραφο τοῦ ἡγουμένου, ἦταν τὸ ἑξῆς. Κάφωφαν τὸ θῦμα στὸν τοῖχο καὶ τοῦ ἔκοβαν ἀργὰ καὶ μὲ μεθοδικότητα κομμάτια ἀπὸ σάρκες. Πρὸσεχαν ὁμως νὰ μὴν κόψουν κανένα κομμάτι πὺ θὰ ἔφερνε ἄμεσο θάνατο, γιὰ νὰ βασανίζονται ἔτσι γιὰ πολλὰ ὥρα.

‘Ὅταν ἀπογυμνωνότανε πὺ, ὅσες σάρκες εἶχαν μείνει τὲς ἔκαιαν, ὅχι ἀπότομα, ἀλλὰ ὅσο μποροῦσαν περισσότερο ἀργὰ, σὲ σιγανὴ φωτιά.

Γιὰ τὴν ἐκτέλεση αὐτῶν τῶν μαρτυρίων, ὑπῆρχαν εἰδικὲς δέμοι, πὺ ἐπαίρναν κολοσσιαίους ἀμοιβές. Γιατὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ‘Ιερά ‘Εξέτασις συνετελεῖται τῶν ἀπειρῶν δημεύσεων καὶ ἀπαγῶν πὺ εἶχε κάνει, ἦταν ἓνας ὁργανισμὸς μὲ ἀμύθητα πλοῦτη.

‘Εργα καὶ ἡμέραι.

Τὸ χειρόγραφο τοῦ ἡγουμένου μιλά καὶ γιὰ πολλὰ φρικταστικά ἐγγλήματα, πὺ ἔκανε ἡ ‘Ιερά ‘Εξέτασις. ‘Αναφέρουμε μερικά.

Στὸ Τολέδο ζοῦσε μὲ τὲς δυὸ κόρες του ἓνας πλουσιώ

τατος ἔμπορος, ὁ Γκρενεβά Φορτές, χήρος ἀπὸ χρόνια. Κάποιος Πάολο, πὺ ἀγαποῦσε τὸ ἓνα κορίτσι τοῦ Φορτές, ἐπειδὴ ἀπεκρούσθη ἀπ’ αὐτόν, τὸν κατήγγειλε στὴν ‘Ιερά ‘Εξέτασι ὡς αἰρετικὸ καὶ οἱ ἐροεξετασταί, πὺ ἐπωφθαλμοῦσαν ἀπὸ καιρὸ τὴν περιουσία τοῦ ἔμπορου, δὲν ἔχασαν στιγμή, ἀλλὰ ἐσπευσαν νὰ τοῦ ἀπαγγείλουν κατηγορία καὶ νὰ τὸν δικάσουν.

Μάταια ὁ δυστυχὴς ἐκείνος προσπαθοῦσε ν’ ἀποδείξῃ, κλαίγοντας, ὅτι ἦταν ἀθῶος. Καταδικάστηκε καὶ αὐτὸς καὶ τὰ κορίτσια του σὲ θάνατο.

Τοὺς ἔβαλαν καὶ τοὺς τρεῖς σ’ ἓνα σκοτεινὸ κελλὶ καὶ τοὺς μασίγωναν ὡς ὅτου ἔτρεξε ἀπ’ τὸ κομὶ τους αἷμα. ‘Υστερὰ τοὺς ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ τὲς φτέρνες.

Τὸ ἓνα ἀπ’ τὰ κορίτσια, εἶχε τὴν τύχῃ νὰ πεθάνῃ ἀμέσως κι’ ἔτσι ἀπέφυγε τὰ ὑπόλοιπα μαρτύρια.

Οἱ δέμοι συνέχισαν τὸ ἔργο τους. ‘Εδεναν τὸ ἓνα πόδι τοῦ Φορτές καὶ τῆς κόρης του ἐπάνω σὲ μιὰ τροχαλία καὶ τὸ ἄλλο σὲ ἄλλη, μὲ ἀντίθετη στροφή, ἀπὸ τὴν πρώτη.

Τὸ βασανιστήριον ἦταν φρικτό! Τὰ χοντρά σχοινὶ τραβοῦσαν τὰ πόδια καὶ τὰ κορμιά σιγὰ σιγὰ ἀρχίσαν νὰ ξεσχίζονται καὶ ὁ Φορτές κι’ ἡ κόρη του πέθαναν μὲ τοὺς πὺ φοβεροὺς πόνους, ἐνὼ ἀντηχοῦσαν στ’ αὐτιά τους τὰ γέλια τῶν δαιμόνων τους.

‘Αλλο φρικταστικὸ κακούργημα ἦταν τὸ ἑξῆς.

Στὴν Μαδρίτη ἔξοις ὁ γιατρός ‘Ιππόλυτο Τιέρνο, πὺ εἶχε σχηματίσει μεγάλη περιουσία ἀπ’ τὴν ἐργασία του. Οἱ ἀσθενεῖς τοὺς ὁποῖους θὰ ἔθεράπευε ἦσαν σχεδὸν ἀδύνατοι νὰ μὴ γίνουν καλά καὶ γι’ αὐτὸ ἦταν περιζήτητος. Αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ κατηγορηθῇ ὡς μάγος καὶ νὰ συλληφθῇ χωρὶς καμμιὰ ἄλλη δ.α.π.

Στὴν δίκη του παρουσιάσθη ὁ περίφημος Τορκουεμάδα, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ὡς μάρτυς κατηγορίας, χωρὶς νὰ ἔξερῃ καν προσωπικῶς τὸν Τιέρνο.

Φυσικὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταδικασθῇ ὁ Τιέρνο σὲ θάνατο καὶ νὰ δημευθῇ ἡ περιουσία του.

Τὰ μαρτύρια πὺ ἐπεβλήθησαν στὸν Τιέρνο, δὲν μπορεῖ νὰ ταυλῶνται ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία. Τὸν ἔβαλαν, πρῶτα πρῶτα μὲσα σὲ μιὰ δεξαμενὴ γεμάτῃ ζεματιστὸ λάδι. ‘Ισως ἂν ἦταν ἄλλος ἀνθρώπος, μὲ πὺ ἀσθενὴ κρῆση, νὰ πέθαινε. ‘Αλλὰ ὁ Τιέρνο δυστυχῶς ἀνθεξε.

Μετὰ τὸ ζεστὸ λάδι ἐτοποθέτησαν τὸ θῦμα σ’ ἓνα μεταλλικὸν τραπέζι καὶ τοῦ πέρασαν χαλκάδες στὸ χέρι καὶ τὰ πόδια. Τὸ τραπέζι ἦταν χωρισμένο στὸ κέντρον κι’ ἦταν ἔτσι κατασκευασμένο, ὥστε ὅταν ἐτιέζετο ἓνα ἐλατήριο, νὰ ἀνοίγῃ σιγὰ σιγὰ καὶ νὰ γίνετα διπλάσιο σὲ μήκος.

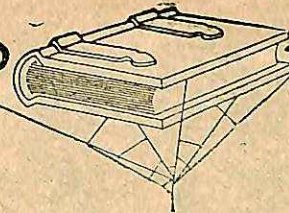
‘Ο Τιέρνο ἔγινε ὁ νεώτερος Προκοφύτης. Τὸ τραπέζι ἀνοίγε βαθυμῶν κι’ οἱ σάρκες καὶ τὰ κόκαλα τοῦ γιατροῦ ἐσχίζοντο καὶ ἀπεχωρίζοντο, κατὰ τρόπον οἰκτρό.

‘Ο ἡγούμενος ἀναφέρει ἀκόμη καὶ τὰ μαρτύρια πὺ ἔπαθε ὁ ἀδελφὸς του, καλόγηρος ἐπίσης, ὁ ὁποῖος συνελήφθη γιὰτὶ διατὶ ἐξέβρισε τὸν ἱεροεξεταστὴ ‘Αντόνιο Καπάλλο. Δὲν ἔγινε καν δίκη γιὰ τὸν μοναχό. Τὸν συνέλαβαν μυστικὰ μιὰ νύκτα στὴ μονή, χωρὶς νὰ δόσουν καμμιὰ ἐξήγηση.

‘Επὶ δέκα μέρες τὸν εἶχαν φυλακισμένο, δίνοντάς του ἄφθονη τροφὴ γιὰ νὰ ἀνθῇ στὰ μαρτύρια.

Τέλος τὸν πήραν σιγὴν αἰθούσα τῶν βασανιστηρίων, κι’ ἀφοῦ τοῦ ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν μ’ ἓνα πριόνι τὸν ἔβαλαν νὰ ξαπλώσῃ σ’ ἓνα τραπέζι μὲ καρφιά. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτὰν, ὁ Καπάλλο γελοῦσε θυρωδῶς. μὰ ὁ μοναχὸς δὲν διαμαρτυροῦταν καθόλου. Τέλος τὸν ἔβαλαν στὸν περιφραγμένον «κινητὸ τοῖχο» καὶ πάτησαν ἓνα τοῦ μοναχοῦ ἐπολτοποίηθῃ.

Τὸ περιδῶριον τῆς ‘Ιστορίας ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

‘Ο Σιλβέστρο ‘Ονὰν στεκόταν μόνος του στὸν δρόμο. Εἶχε τὰ χέρια στὲς τσέπες καὶ ἐμβαζε, χωρὶς τίποτα ν’ ἀπασχολῇ τὸ μυαλό του.

‘Εξάνα φάνηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου μιὰ ἄμαξα, πὺ προχωροῦσε πρὸς αὐτόν. ‘Ο Σιλβέστρο ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ προσπάθησε νὰ δῇ ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπιβάτες. ‘Η ἄμαξα στάθηκε σχεδὸν κοντὰ του. Μιὰ κυρία κατέβηκε καὶ χῶθηκε σ’ ἓνα σπῖτι.

‘Η καρδιά τοῦ Σιλβέστρο κτύπησε δυνατὰ καὶ τὰ μύτια του ἔλαμψαν. ‘Η γυναίκα ἐκείνη ἦταν ἡ γυναίκα πὺ ὁ ἄσχημος αὐτὸς ἀγαποῦσε μυστικὰ. Δὲν ἔκανε λάθος. ‘Ηταν ἡ ὁμορφὴ Ζερμαῖν, ἡ γνωστὴ ἀριστοκράτις, ἡ εὐνοουμένη τῆς Μαρίας ‘Αντουανέττας. ‘Εκανε λίγα βήματα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν ἄμαξα.

Δὲν ἐπερίμενε πολὺ. Σὲ λίγο ἡ Ζερμαῖν βγήκε ἀπ’ τὸ σπῖτι καὶ μ’ ἓνα ἡγεμονικὸ βάδισμα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἄμαξα.

‘Ο Σιλβέστρο ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἔκσταση.

‘Εκείνη ἀνέβηκε στὴν ἄμαξά της, μὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τῆς ἔπεσε τὸ μαντῆλι της.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Σιλβέστρο ἔτρεξε καὶ τὸ πήρε, ἔσκυψε μὲσα στὴν ἄμαξα καὶ τῆς τῶσε.

—Δὲν προσέχετε τὸ μαντῆλί σας, ὅπως δὲν προσέξατε ποτὲ οὐτ’ ἐμένα, εἶπε μὲ συστολή.

‘Η Ζερμαῖν γέλασε δυνατὰ.

—‘Η δουλειά σου, τοῦ ἀπάντησε εἶναι νὰ μοῦ δίνῃς μόνον τὸ μαντῆλι μου, κάθε φορὰ πὺ θὰ μοῦ πέσῃ. Καὶ τίποτ’ ἄλλο.

Κι’ ἐνὼ τὸ ἄμαξι ἐφευγε τὰ λόγια της βοῦζαν ἀκόμα στ’ αὐτιά τοῦ Σιλβέστρο.

—Πόσο σκληρὰ μοῦ μίλησε, ἐψιθύρισε. Πόσο εἶναι ἀκατάδεκτη καὶ ὑπερήφανη.

Σ’ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Παρισιοῦ ἦσαν συγκεντρωμένοι πυκνοὶ ὄμιλοι ἀβραμωδῶν, πὺ συζητοῦσαν θεωρητικῶς.

—Κάτω ὁ Λουδοβίκος! φώναζαν.

—Κάτω ὁ Δελφίνος, ὁ Καπέτος.

‘Ηταν ἐξαγριωμένοι. Τὸ αἷμα κόχλαζε στὲς φλέβες τους κι’ ἡ ψυχὴ τους ἐμοίσε μὲ ἡφαιστειο, πὺ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ ἐκραγῇ.

‘Αρχηγὸς ἐνὸς ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς ὀμίλους ἦταν ὁ Σιλβέστρο. Κατάρθωσε νὰ γίνῃ ἓνας ἀπ’ τοὺς ἀγαπημένους τοῦ λαοῦ καὶ σὲ κάθε γωνία τοῦ Παρισιοῦ, μάζευε τριγύρω του ὅσο πὺ πολλοὺς μποροῦσε καὶ τοὺς ἔβγαζε πύρινους λόγους.

‘Εμφανικὰ πῆδησε ἐπάνω σ’ ἓνα σκαλοπάτι κι’ ἀρχισε νὰ μιλᾷ στὰ πλήθη.

‘Ηλεκτρισμένοι ἐκείνοι ἀπὸ τὰ λόγια του ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, φωνάζοντας:

—Κάτω ὁ Λουδοβίκος!

—Κάτω ὁ Δελφίνος!

—Κάτω ὁ Δελφίνος!

‘Η ἐπαναστάσις ἐπεκράτησε καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε. Μανιώδης ὁ ὄχλος λεηλατοῦσε τὰ πάντα καὶ διψοῦσε γιὰ θανατικὰς ἐκτελέσεις. ‘Η γυλιτῖνα λειτουργοῦσε ἀδιάκοπα κι’ ἔπεφταν κοντὰ σωροὺς τὰ κεφάλια τῶν ἀριστοκρατῶν.

‘Ο δῆμιος ἄρπαξε ἀπ’ τὴν σακκούλα τὰ κομμένα κεφάλια, τὰ ἔδειχνε θριαμβευτικὰ στὸ πλῆθος κι’ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τότε, ἐσχημάτιζαν, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἓνα ἡμικύκλιον καὶ χόρευαν

σὰν ἄγριοι τραγουδώντας ὅτι τοὺς ἔφερνε στὸ στόμα τὸ παραλήρημα τῆς θηριωδίας τῶν.

‘Ο Σιλβέστρο ἐξακολουθοῦσε νὰ φανατίζῃ τὸν ὄχλο καὶ διψοῦσε κι’ αὐτὸς ἀπὸ αἷμα.

—Δὲν πρέπει νὰ γλυτώσῃ οὐτε ἓνας ἀπ’ τοὺς εὐγενεῖς! ἐφώναζε.

Κι’ οἱ σύντροφοί του ἀπαντοῦσαν μὲ ἀλλαλαγμοὺς κι’ ἔτρεχαν δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ σ’ ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, σὰν ἐξαγριωμένη καὶ πεινασμένη ἀγέλη θηρίων...

‘Εφθασαν καὶ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ζερμαῖν. ‘Εκεῖ ὁ Σιλβέστρο συνήλθε. ‘Επροχώρησε βγήκε ἐπάνω στὰ σκαλοπάτια καὶ φώναξε.

—Σταθῆτε ἐσεῖς! ‘Εδῶ θέλω ν’ ἀνεβῶ μόνος μου. ‘Εχω κατὰ πηλοὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς οἰκοδεσπότες καὶ θὰ τοὺς ἐξωφίλω μόνάχος μου!

Τὰ μαινόμενα πλήθη ἐγέλασαν κι’ ἀρχίσαν καὶ πάλι τὰ τραγοῦδια τους, ἐνὼ ὁ Σιλβέστρο ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μίπηκε.

‘Ανέβηκε γρήγορα τὲς σκάλες, γύρισε ὅλα τὰ δωμάτια καὶ τέλος βρῆκε τὴν Ζερμαῖν, μαζὶ μὲ δυὸ ἐντρομέες ὑπηρέτριες της.

‘Εκείνη, ὅταν τὸν ἀντίκρισε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ λιποθύμησε.

Αὐτὸς ἔτρεξε κοντὰ της καὶ τὴν συνέφερε, ἐνὼ ἔνοιωθε τοὺς χροτάφους του νὰ φλογίζονται.

—Τὸ περίμενα, ψιθύρισε ἡ νέα.

‘Ὅσο εἶμαι στὴν διάθεσή σου. Σκότωσέ με.

‘Ο Σιλβέστρο τὴν ἐκύτταξε ἐπιμονὰ στὰ μάτια, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

—‘Ελα! ἐψιθύρισε πάλι ἐκείνη. Μὴν παρατείνῃς τὴν ἀγωνία μου. Βλέπω πὺ δὲν εἶσαι ὁ ἀνθρώπος, πὺ θὰ μοῦ δίνῃ, ὅταν μοῦ πέφτῃ, τὸ μαντῆλί μου! Κι’ ἀρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ, σὰν μαρὸ παιδί.

‘Απὸ μέρους τῶρα ἡ Ζερμαῖν ἔμενε στὸ μικρὸ σπῖτι τοῦ Σιλβέστρο. ‘Ο ἀγένης ἐκείνος, ὁ ἀνθρώπος πὺ θέλησε νὰ ὦν προσέξῃ ποτὲ, τῆς φερόταν μὲ τὴν πὺ μεγάλη ἀβρότητα, μὲ τοὺς πὺ λεπτοὺς τρόπους.

Καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι δὲν τῆς μίλησε καθόλου γιὰ τὸ αἶσθημά του. ‘Αρκετοῦ μόνον νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ νὰ τὴν περιποιεῖται ὅσο μποροῦσε καλλιτέρα, πρᾶγμα πὺ ἔκανε τὴ νέα ν’ ἀπορῇ.

‘Ηξερε πὺς, ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ τὴν κἀνῃ ἐρωμένη του. Κι’ ὁμως δὲν ἐξεδήλωσε ποτὲ μιὰ τέτοια διάθεση. ‘Ὡ! αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐγενὲς ἀπὸ μέρους τοῦ, κι’ ἡ Ζερμαῖν ἐνοιωθε ὅτι ἀρχίζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. ‘Ὅταν ἦταν κοντὰ της ὅλα τῆς φαινόταν εὐχάριστα καὶ ὀρατὰ. Κι’ ὅταν ἔφευγε, δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τὸ μικρὸ σπῖτάκι τῆς φαινόταν καταθλιπτικὸ κι’ ἓνας μεγάλος ὄγκος πίεζε τὴν ψυχὴ της. ‘Ὅταν ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ, ἔκανε σὺν τρελλῇ. Νόμιζε ὅτι ἔπαθε κανένα κακὸ κι’ ἔπιανε τὸ κλάμα.

Δὲν μιλοῦσε ἐν τούτοις γιὰτὶ δὲν ἤξερε ἂν τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα αὐτὸς. Πὺς θὰ ὑποδεχότανε μιὰ ἐρωτικὴ τῆς ἐξομολόγησις;

Μιὰ μέρα, ὁ Σιλβέστρο τὴν ρώτησε ἑμφανικὰ ἂν ἦταν εὐχαριστήμην πούμενε κοντὰ του κι’ ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε πὺς ποτὲ δὲν ἦταν πὺ εὐτυχισμένη.

—Πὺς; Γιατὶ λοιπὸν; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Σιλβέστρο.

‘Εκείνη δὲν μπόρεσε πὺ νὰ κρατηθῇ.

—Γιατὶ σ’ ἀγαπῶ, φώναξε.

Κι’ ἔφθρε στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλεισμένα τὰ μάτια.

Σὰν πεινασμένη ἀγέλη θηρίων...

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ

Ο γνωστός Άγγλος δημοσιογράφος Γουέν Πάουελ, δημοσίευσε ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρον για την σημερινή Ισπανία, όπως την γνώρισε σε κάποιο ταξίδι του, που έκανε εκεί πριν λίγες εβδομάδες.

Στην Άνδαλουσία.

Η πιο όμορφη επαρχία της Ισπανίας, είναι, όρισμένως η Άνδαλουσία. Έχει τα πιο γοητευτικά τοπεία και τις πιο όμορφες γυναίκες.

Οι γυναίκες της Άνδαλουσίας φορούν όλες τις χαρακτηριστικές πολύχρωμες μαντήλιες στο κεφάλι, που τις στερεώνουν με υπερμεγέθεις κτένες, τα παπούτσια τους έχουν πολύ μεγάλα τακούνια κι' αγαπούν πολύ τα κοσμήματα.

Οι Άνδαλουσιανές αγαπούν με πάθος. Είναι οι πιο θερμάιμες γυναίκες της Ισπανίας. Τον νέο που θα εκλέξουν στις άρσενες, ή το βράδυ στον περίπατο, πρέπει όπωσδήποτε να τον αποκτήσουν.

Αναφέρονται πολλά σχετικά ανέκδοτα, ένδεικτικά του πάθους, με το οποίο αγαπούν οι Άνδαλουσιανές. Πρό δέκα, περίπου ετών ή ντόνα Σιλβέστρα αγάπησε τον Γκρεγκόριο Τιάνο, ένα πολύ συμπαθητικό παλληκάρι. Αλλά ο Γκρεγκόριο παντρεύθηκε μιά εξαιρετικά πλούσια κόρη, που τον αγαπούσε κι' αυτή. Χωρίς να χάση καιρό ή ντόνα Σιλβέστρα πήγε και συνήντησε την αντεράστριά της και της κάρφωσε ένα στιλέτο στην καρδιά. Δεν περιορίσθηκε όμως ως εδώ. Κατόρθωσε να σκοτώσει και τον Γκρεγκόριο, γιατί δεν ήθελε, όπως είχε, να ζή αυτός και να γλεντά με άλλες γυναίκες, ενώ αυτή θα ήταν μακριά του, στην φυλακή. Τέλος ή Σιλβέστρα ητύπησε με ένα τραγικό τρόπο, κόβοντας τις φλέβες των χεριών της.

Και τέτοια τραγικά έρωτικά δράματα γίνονται πολλά στην Άνδαλουσία, με γυναίκες, ως επί το πλείστον, για πρωταγωνιστές.

Τραγούδια, χοροί, καστανιέττες.

Ο Ισπανικός λαός αρέσκεται πολύ στις διασκέδασεις. Οι περισσότεροι Ισπανοί είναι καλλίφωνοι κι' οι περισσότερες Ισπανίδες άριστες χορεύτριες. Πρό παντός χειρίζονται περίφημα τις καστανιέττες. Κι' είναι γνωστόν ότι ή περιώνυμη Ρακέλ Μέλλερ, που έχορσε Ισπανικούς χορούς σ' ένα Παριζιάνικο Μούζικ Χώλ, κατόρθωσε να παντρευθή ένα βαθύπλουτο Άγγλο ευπατρίδη, ο οποίος τώρα παίζει σημαντικό ρόλο στην πολιτική κονίστρα της πατρίδος του.

Οι Ισπανοί μαθαίνουν τον χορό και το τραγούδι από πολύ μικροί. Και ή θα εξελιχθούν σε τορσαντόρες ή μαντατόρες, ή θα γίνουν τραγουδιστάι και χορευτάι.

Φιλοδοξίες—προλήψεις.

Πολύ μεγάλη υπόλειψη έτρεφε ο λαός στους ιερείς, που τους θεωρούσε ανωτέρους ανθρώπους. Η γνώμη ενός κληρικού ήταν πάντα σεβαστή και όλους θα τους εύρισκε υπάκουους.

Υστερα από τους ιερείς έξετιμούντο οι διάφοροι «δόν», οι ευγενείς εκ κληρονομικότητας. Οι ιδαλγοί.

Ο ιδαλγός είναι ό,τι και ο Άγγλος τζέντλεμαν, ή ο Γάλλος τζεντιλόν. Ένας δόν αποφεύγει να παντρευθή μιά μη ευγενούς καταγωγής γυναίκα και φροντίζει πολύ να διατηρή ψηλά στά μάτια του κόσμου το οικόσημό του.

Μίλησα, σ' ένα ταξίδι μου στην επαρχία της Ναβάρρας, μ' ένα συνταξιδιώτη μου «δόν», Μοϋ προξένησαν μεγάλη έντύπωση οι άντιλήψεις του. Δυσόταν που κατηγορήθησαν τα φέουδα, γιατί κά-

ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

Στην Άνδαλουσία. — Άγρια έρωτικά δράματα. — Τραγούδι, χοροί, καστανιέττες. — Οι θερμάιμοι Ισπανοί.

Γυναίκα της Άνδαλουσίας με τη χαρακτηριστική μαντήλια.

ποιος από τους πάππους του ήταν φεουδάρχης. Δεν τον ενδιαφέρει καθόλου τα χρήματα, παρά μόνο ο άνθρωπος που τα κατείχε!

Το όνειρο κάθε Ισπανού είναι να μπορέσει το παιδί του να διακοινηθεί και να πάρη μιά θέση στα Κορτές, στην Βουλή, δηλαδή.

—Κι' ίσως σου λείπει, να γίνη κάποτε και μέλος της Χούντα, της Κυβερνήσεως.

Για τους Ινφάντες, τα παιδιά του εκπτώτου Άλφόνσου, τρέφουν παντού μιά περίεργη αντίπαθεια. Αυτό δεν κατόρθωσα να το εξηγήσω. Έξαιρεση αποτελεί μόνο ο Ινφάντες δόν Χουάν, ο οποίος είναι πάντα πολύ δημοφιλής.

Στην Μαδρίτη.

Η Μαδρίτη είναι μιά παράξενη πόλις. Το κέντρο της είναι ένα θαύμα καλαισθησίας, με πλατείες λεωφόρους και όμορφα κτίρια. Οι άλλες συνοικίες της όμως, ιδίως οι ανατολικές, αμφιβαλλει κανείς αν ανήκουν σε μιά συγχρονισμένη πόλη—και μάλιστα σε μιά πρωτεύουσα—ή σε κανένα εγκαταλελειμμένο χωριό.

Η Μαδρίτη είναι μιά πόλις γλεντέδων. Ο Μαδριτινός ξενυχτά στα καμπαρέ κι' έχει χαλά όλες του τις οικονομίες. Είναι όμως και εξαιρετικά φίλερις.

Κύποιο βράδυ παρηκολούθησα την έξης σκηνή. Σ' ένα καμπαρέ κάποιος κομψός νέος έρωτοτροπούσε με μιά πολύ γοητευτική χορεύτρια. Εκείνη του έρχογε φλογερές ματιές, καθώς έπαιζε τις καστανιέττες της και τραγουδούσε.

Κατά κακή τύχη με την ίδια χορεύτρια έρωτοτροπούσε και κάποιος άλλος νέος. Οι δυο άντερας ται δεν άργησαν να έρθουν στα χέρια και να βγάλουν άμείσως τα στιλέττα τους.

Χωρίς υπερβολή, είχαν άναμικθή στον καυγά όλοι οι θαμώνες του κέντρου, άλλοι παίρνοντας το μέρος του ενός κι' άλλοι του άλλου.

Το τί έπηκολούθησε δεν περιγράφεται. Περισσότεροι από 200 άνδρες συνεπλάκησαν, πετώντας καρέκλες, τραπέζια, ποτήρια. Και δεν έφθανε μόνο αυτό. Στον καυγά έλαβαν μέρος κι' οι χορεύτριες του κέντρου, που επάλαιναν κι' αυτές με λύσσα, πείσμα και όρμη.

Το αποτέλεσμα αυτής της φονικής συρράξεως ήταν να σκοτωθούν είκοσι άνδρες και μιά γυναίκα! Εκείνη, άκριβώς, που είχε προκαλέσει την συμπλοκή! Σκοτώθηκε, καθώς προσπαθούσε να χωρίση δυο συμπλεκόμενους!

Η Μαδρίτη είναι ακόμη κι' ή καθαυτό πόλις του έρωτος. Αυτό δεν είναι καθόλου υπερβολή κι' ούτε το αναφέρω προς δημόσυργιαν έντυπωση.

Σ' όλους τους κήπους, τα πάρκα, τα βουλεβάρτα και τις άπομμερες άλλες, θα συναντήση κανείς έρωτικά ζευγάρια. Κι' οι έρωτευμένοι αυτοί είναι πολύ τολμηροί και δεν τηρούν σχεδόν κανένα πρόσχημα.

Δεν αποκλείεται καθόλου να τους δη κανείς να φιλιούνται, να άγκαλιάζονται και να χαϊδολογούνται μπροστά του.

Οι στατιστικοί άναφέρουν ότι στην Μαδρίτη γίνονται καθημερινώς οι πιο πολλοί γάμοι, από οιαδήποτε άλλη πόλη του κόσμου. Τα διαζύγια είναι κάτι το «σπάνιο κι' οι Ισπανοί τα θεωρούν ως προσβολή του άνδρισμού» των.

Ο άγοραίος έρωας έχει κι' αυτός «μεγάλη εξάπλωση στην Μαδρίτη.

Σε κάθε πεζοδρόμιο θα σάς πλησιάσουν περισσότερες από 5-10 γυναίκες και θα ζητήσουν να σάς πουλήσουν έρωτα—είνε ή φράσις τους—άγχι δύο ή τριών πεσετών!

Φωτογραφίες Μέτρο—Γκόλντουϊν

ΜΩΡΕΝ Ο ΣΙΛΛΙΒΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

2198

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΣΤΕΒΑΡΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΙΚΙΑΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

2199

MIMI ZOPNTAN

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΣΑΡΛΩ

(Ένα άρθρον του)

Είμαι απ' την 'Αγγλία κι' είμαι υπερήφανος γι' αυτό. Όλοι ξέρουν την ιστορία μου. Έμουν άσημος κλόουν

σ' ένα ιπποδρόμιο, που έκανε περιοδεία στην 'Αμερική. Ο Στάν Λώρελ—ο περίφημος Λιγνός—κι' ο αδελφός μου Σίδνεϋ, με συνεβούλεψαν να παίξω στὸν κινηματογράφο και από τότε δεν γνωρίζω παρά μόνο δόξες και θριάμβους.

Τὰ έργα μου δεν είναι ὀπλῶς και μόνο κωμωδίες. 'Επιδιώκω τὸν συγκεκρισμὸ με τὸ δραματικὸ στοιχείο και σ' αὐτὸ, νομίζω, ὅτι χρωστῶ τὴν ἐπιτυχία μου. 'Απλὲς κωμωδίες «ἐγύρισα» μόνο με τὸν Φάττυ, τὸν χοντρὸ κωμικὸ, που ἐγκατέλειψε ὑπὸ τόσο τραγικὲς συνθήκες τὸν κινηματογράφο. 'Υστερα ἀκολούθησε ὁ «Χρυσὸς σὸς θήρας» και τὸ «Φῶτα τῆς πόλεως». Καί στίς δυὸ αὐτὲς ταινίες ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατά. 'Εγραψα και τὸ σενάριό τους, τίς σκηνοθέτησα και στὴν δεύτερη ἔγραψα και εἰδικὴ μουσικὴ ὑπὸ κρουση.

Ἡ ἐπιτυχία τους ἦ. ἀν πολὺ μεγάλη. Παρουσιάζονται ἐκεῖ σὰν ὁ αἰώνιος ἀλήτης, τὸ ξρμαίο τῆς ζωῆς, ὁ ἀνθρωπος, που ἡ ὑπαρξίς του δεν ἔχει καμμιά σημασία.

Ἡ τελευταία μου ταινία εἶναι οἱ «Μοντέρνοι καιροί». Σ' αὐτὴν διακωμῶδῶ τὴν βιομηχανοποίηση τῶν πάντων, με τὸν δικὸ μου τρόπο. Εἶναι πάλι ὁ ἀλήτης, ὁ ἄστεγος και πεινασμένος, που βρίσκει σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἐργασία, γιὰ νὰ τὴν χάση πολὺ γρήγορα.

Κι' αὐτὴ ἡ νέα ταινία μου εἶναι ἡχητικὴ. Εἶμαι κατὰ τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου και μοῦ φαίνεται πὼς δεν θὰ γυρίσω ποτὲ ταινίες παρλάν. Αὐτὸ τὸ κονσερβάρισμα τοῦ ἡχου με δαιμονίζει. Ἡ φωνὴ δεν ἀποδίδεται με ὅση πρέπει φυσικότητα και τὰ τραγούδια ἀκούονται βραχνά και συγκεχυμένα.

Θά μοῦ πῆτε: Εἰστε κατὰ τῆς προόδου; κατὰ τῆς ἐξελίξεως; 'Όχι, ἀπαντῶ. 'Αλλὰ νομίζω πὼς ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος δεν ἀποτελεῖ καμμιά πρόοδο!

Ανάφερα προηγουμένως τὸν Στάν Λώρελ, τὸν Λιγνὸ. Αὐτὸν τὸν ἡθοποιὸ τὸν ἐκτιμῶ ἰδιαίτερος. Ξέρει νὰ μορφάξη με τέχνη κι' οἱ χειρονομίες του εἶναι πολὺ μετρημένες. Μαζὶ με τὸν 'Ολιβερ Χάρντυ—τὸν Χοντρὸ—ἀποτελεῖ ἕνα ἰδεῶδες ζευγάρι. Νέοι Πάτ και Πατσόν, ἀν και οἱ κωμικοὶ ἐκείνοι δεν ἦσαν οὔτε καν μετριοί.

Ὁ Χάρολδ Λούδ εἶναι ἕνας καλὸς χαρακτήριστας, ἐνῶ ὁ Μπάντερ Κῆτον εἶναι πάντα μονότονος. Ὁ Τζίμυ Ντιούραντ, με τὸν ὁποῖον παίζει πάντα μαζί, εἶναι περισσότερο ἄξιος προσοχῆς κι' ἐνδιαφέροντος.

Καλὸς κωμικὸς εἶναι, κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Γάλλος Τζῶρτζ Μιλτόν, ὁ Μπουμπούλ. Παρεξήγησε τὴν κωμωδία κι' ἐπιδιώκει νὰ προκαλῇ τὸ γέλιο με χοντροκοπιές. Ὁ συμπατριώτης του Μάξ Λίντεν ποτὲ δεν θὰ τὸν συγχωροῦσε.

Μιά σκηνή, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὰ γέλια τοῦ θεατοῦ, δεν πρέπει νὰ ἔχῃ χονδροειδεῖς κωμικότητες. Κι' ἕνας μορφασμὸς, ὅταν γίνεται με τέχνη, εἶναι ἱκανὸς νὰ προκαλέσῃ εὐθυμία.

Ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο παίζει ἡ ἐμφάνισις τοῦ κωμικοῦ. Τὰ χοντρά μου τὰ παπούτσια, τὸ πομπέ μου, τὸ μπαστούνάκι μου, νομίζω πὼς εἶναι σημαντικοὶ συντελεσταὶ στὴν ἐπιτυχία μου.

Κι' ἀφοῦ μιλῶ γιὰ τὴν ἀμφίεσή μου, πρέπει ν' ἀναφέρω ὅτι με συνεκίνησε πολὺ ἡ πληροφορία, ὅτι κάποια θαυμάστριά μου ἀγόρασε τὰ πρῶτά μου χοντρά παπούτσια, ἀντὶ ἀδριανότητος ἁμοιβῆς και τὰ ἐκθέτει στὸ σαλόνι τῆς!

Δεν μοῦ ἀρέσουν καθόλου οἱ κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ποτὲ δεν θὰ με δῇ κανεὶς ἔξω ἀπ' τὸ στούντιο και τὸ σπίτι μου.

Γιὰ νὰ «γυρίσω» μιὰ σκηνή, τὴν μελετῶ ἐπὶ ἕνα περίπου μήνα. Καί τὴν «γυρίζω» κάποτε και δέκα φορές. Φαντασθῆτε ἀν τὸκανε αὐτὸ κάθε σκηνοθέτης!

Πῆρα διαζύγιο ἀπ' τὴν γυναίκα μου, γιατί δεν συμφωνοῦσαν οἱ χαρακτῆρές μας. Ἐκείνη ἦταν τύπος κοσμικῆς κυρίας, τῆς ἄρεσαν τὸ σπόρ, ἀκόμα και τὸ κόρτε! Φυσικὰ δεν μπορούσα ν' ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴν κατάστασις,

Μιὰ μέρα τὴν συνέλαβα ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ ἐρωτοτροπῇ με τὸν 'Αντόλφ Μεντζοῦ, μέσα στὸ σπίτι μου!

Ἀπορῶ πὼς συγκρατήθηκα και δεν ἔσπασα στὸ ξύλο τὸν κομπὸ γόη. Τοῦ ἐριζα μόνο μιὰ περιφρονητικὴ ματιά και τοῦ ἔδειξα τὴν πόρτα.

Τὴν Μάρλεν Νήτριχ ἐνῶ τὴν ἐκτιμῶ ὡς ἡθοποιὸ, τὴν συχαίνομαι ὡς ἀνθρωπο. Τῆς ἀρέσει πολὺ ἡ ἐπίδειξις κι' ὁ θόρυβος γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά της.

Αὐτὲς οἱ ἀδυναμίες τῆς τὴν κάνουν συχνὰ κωμικὴ, ἀφοῦ τὴν ἀνάγκασαν νὰ φορέσῃ ἀκόμη κι' ἀνδρικό φράκο!

Μεγάλῃ καλλιτέχνις εἶναι, ὁμολογουμένως, ἡ Γκάμπρο. Τὴν θαυμάζω και τὴν θεωρῶ ἀνώτερη κι' ἀπ' τὴν Σάρρα Μπερνάρ κι' ἀπ' τὴν Ἐλεονώρα Ντούζε. Κι' ἄς σημειωθῇ ὅτι εἶδα και τίς δυὸ αὐτὲς μεγάλες τραγουδοῦς στὰ θεάτρὰ τους, ὡς ἄσημος, τότε, θεατῆς και τοὺς πρόσφερα, παρ' ὅλες τίς ἀπειτηνίες μου, πολυτελεῖς ἀνθοδέσμες!

Οἱ ἀδελφεὶ Μπάρενμιορ, ὁ Τζῶν κι' ὁ Λάιονελ, εἶναι δυὸ ἄριστοι ἡθοπιοί. Ἰδίως ὁ δεύτερος. Δεν διστάζω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸν θεωρῶ ὡς τὸν μεγαλειότερο σύγχρονο δραματικὸ ἡθοποιὸ. Κι' αὐτὸ γιατί οἱ ἐμφάνισεις τοῦ Κόνραντ Φάιτ και τοῦ Γιάννιγκς στὸν ὁμιλοῦντα με ἀπεγοήτευσαν.

Δεν χωνεύω τίς «γυναῖκες κοῦκλες». Τὴν Τζίν Χάρλοου, λ. χ., τὴν Καρόλ Λομπάρ, τὴν Πάτ Πάτερσον, τὴν Καϊὺ Φράνσις. Αὐτὲς ὅλες τίς θεωρῶ αὐτόματα, που ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν τέχνη.

Ἄν ἦμουν δικτάτωρ τοῦ κινηματογράφου, δεν θὰ ἐδίωτσα νὰ τοὺς ἐπιβάλλω τὴν ποινὴ τῆς ὀριστικῆς ἀπομακρύνσεως, πρὸς παραδειγματισμὸ!

Ἡ βίλλα μου εἶναι μιὰ ἰδεῶδες κατοικία. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ὀρόφους κι' ἔχει ἕνα ἀπέραντο κῆπο. Περνῶ ἐδῶ με τὰ δυὸ παιδιά μου, μιὰ ὀνειρώδη ζωή.

Τὸν κῆπο μας τὸν καλλιεργοῦμε μόνοι μας και φροντίζουμε νὰ φυτεύουμε τὰ πιδ σπάνια λουλούδια.

Τὸ γιῶτ μου, ὁ «Μπούκαναν» τὸ καινούργιοσα τελευταίως. Τὸ ἔβαψα γαλάζιο κι' ἐπίπλωσα με νέα μοντέρνα ἐπιπλα τίς καμπίνες του.

Κι' αὐτὸς ὁ φίλος μου ὁ Φόρντ, ὁ γνωστὸς μεγαλοβιομήχανος, ἔμεινε κατὰπληκτος μπροστὰ στὴν πολυτέλεια τῆς θαλαμηγοῦ μου.

Τὸν κινηματογράφο θὰ τὸν ὑπηρετῶ ὡς ὅπου νὰ πεθάνω. Δεν θὰ τὸν ἐγκαταλείψω, οὔτε κάνω παρόμοιες δηλώσεις, χάριν διαφημίσεως.

Ἀλήθεια, πὼς συχαίνομαι τὴν αὐτοδιαφήμιση! Ἴσως αὐτὸ νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολή, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Κι' ὅμως, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου—και ἰδίως τοῦ Χόλλυγουντ—δεν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ σκέπτονται πὼς θὰ διαφημισθοῦν. Δεν μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσο τοὺς ζημιώνει αὐτὸ στὴν ἀντίληψη τοῦ μορφωμένου κοινοῦ, τοῦ ὁποῖου, κυρίως, τὴν ἐκτίμησις πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ ἕνας καλλιτέχνης. Ἡ ὑπερβολικὴ διαφήμισις μοιάζει με τὸ ἔξωφρενικὸ μακιγιάζ, που κάνουν οἱ ἄσχημες γυναῖκες γιὰ νὰ κρύψουν τὴν δυσμορφία τους. Ὅπως αὐτὲς ἔτσι κι' ὁ χωρὶς ἀξία καλλιτέχνης, ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ στὸ κοινὸ μιὰ τεχνητὴ ἐντύπωση γιὰ τὸ ἀνύπαρκτο ταλέντο του.

Μιὰ μέρα ἔβγαλα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου με ἄγριο τρόπο, ἕνα δημοσιογράφο, που ἐτρούπωσε στὸ ἰδιαίτερό μου διαμέρισμα, γιὰ νὰ δῇ πὼς περνῶ τίς ὥρές μου, ὅταν εἶμαι μόνος. Ἴσως ἄλλοι συνάδελφοι νὰ ἔσφιγγαν τὸ χεῖρ τοῦ ἀδιάκριτου δημοσιογράφου και νὰ τὸν εὐχαριστοῦσαν!

Σκέπτομαι νὰ πραγματοποιήσω ἕνα ταξίδι στὴν Ἰαπωνία. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε πάντα τὸν διακαή μου πόθο.

Ἐπίσης τ' ὄνειρό μου εἶναι νὰ γυρίσω μιὰ ταινία ἀπ' τὴν ζωὴ τοῦ Ναπολέοντος και νὰ παίξω ἐγὼ τὸν Ναπολέοντα. Ἐτσι θὰ δώσω τὴν εὐκαιρία στοὺς θαυμαστάς μου νὰ δοῦν τί μπορῶ ν' ἀποδώσω και στὸ δράμα.

ΤΣΑΡΛΥ ΤΣΑΠΛΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποτε ο Μέγας Ναπολέων, θυμωμένος για ένα γράμμα που έλαβε από τον πεθερόν του αυτοκράτορα της Αυστρίας, είπε εις την γυναίκα του Μαρία Λουίζαν, κόρην του αυτοκράτορος.

—Ο πατέρας σας είναι μία γκα-ν-ά-ς (λέξεις του λαού που σημαίνει «βλάκας»).

Η Μαρία Λουίζα που τότε μόλις έμαθαινε τα Γαλλικά, ρώτησε κατόπιν ένα σύμβουλον της Έπικρατείας τί εσήμαινε ή λέξις αυτή, άφου προηγουμένος του διηγήθη υπό ποίας περιστάσεις την είχε ακούσει από τον ύψηλόν σύζυγόν της.

Εις την άπροσδόκητον εκείνην ερώτησιν ο αυλικός βρέθηκε σέ δύσκολη θέση και τέλος απήντησε ότι «γκανάς» εσήμαινε έναν άνθρωπον πολύ φρόνιμον, του οποίου ή γνώμη είχε αξίαν.

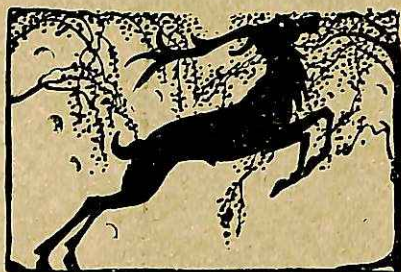
Επειτα από λίγες ημέρες ή Μαρία Θηρεσία που προήδρευε εν άπουσία του Ναπολέοντος του συμβουλίου της Έπικρατείας, όταν είδε ότι ή συζήτησις παρετί-νετο επ' άπειρον ένακα της διαφωνίας των συμβούλων γύρισε προς τον Ύπου-ρόν των έξωτερικών Καμβασαρές, ο οποί-ος καθότανε κοντά της και του είπε ά-φελώς.

—Εσείς, κύριε Καμβασαρές, πρέπει να λύσετε με τη γνώμη σας το άκανθώδες ζήτημα αυτό. Δεχθήτε να γίνετε ή Πυθία μας—είσαστε μια «γκανάς» πρώτης τά-ξεως!

ταίν. Κάποτε έπηγε στην κηδεία ενός φί-λου του. Και σέ λίγες μέρες πήγε σπíti του να του κάνη έπίσκεψη!

Όταν πρό δύο αιώνων πήγε στην Περου-πολι ένας Γάλλος, περιέγραψε τους Ρώσ-σους ως εξής.

«Ο Ρώσος είναι ακριβώς ο άνθρω-πος του Πλάτωνος, όπως τον περιγράφει φη στον Διογένην Λαέρτιον» δηλαδή ζών με δυο πόδια, χωρίς πτερά, από το οποίον τίποτε άλλο δεν λείπει για να γίνη άνθρω-πος παρά μόνον το μυαλό και ή καθα-ριότης.

Ο Γάλλος χιουμοριστής Τριστάν Μπερνάρ κρατώντας κάποτε δυο άφρατα τσουρέκια συνηντήθη με έναν φί-λον του.

—Δυο τσουρέκια, αγαπητέ μου Μπερ-νάρ, του είπε ο φίλος του. Δεν σέ ήξερα τόσο λιχουδίη.

—Απατάσαι, αγαπητέ μου! του απήν-τησε εκείνος. Αυτά τα δυο τσουρέκια δεν είναι για μένα. Να τί συμβαίνει. Τις προάλ-λες ή πεθερά μου, περνώντας μαζί μου από το ζαχαροπλαστείο Κοκλέν, είδε στην βιτρίνα μερικά θαυμάσια τσουρέκια κι' έ-φώναξε.

—Θά έδινα την μισή ζωή μου για να φάω ένα απ' αυτά τα τσουρέκια.

Και ο Τριστάν Μπερνάρ έπρόσθεσε ύστερα από ολιγοστιγμη σιωπή.

—Καταλαβαίνεις, λοιπόν, της άγόρασα δυο.

Ο Λουδοβίκος ΙΗ' εδιάβαζε στον Τελλεφράνδον, τον αρχηγόν της προσωρι-νής Κυβερνήσεώς του, τον συνταγματικόν χάρτην, που έπρόκειτο να δόση στην Γαλ-λίαν.

—Αλλ' ύπάρχει ένα κενόν, Μεγαλειό-τατε, είπε ο εύφηος πολιτικός.

—Ποίον;

—Το ζήτημα της άποξημώσεως των βουλευτών.

—Εννοώ, οί βουλευται να προσφέ-ρουν τίς δηηρεσίες των δωρεάν, έτσι θα είχαν μεγαλειότεραν αξίαν.

—Ναί, Μεγαλειότατε, ναί, αλλά δωρε-άν αί ύπηρεσίαι των βουλευτών... δωρεάν... δεν νομίζετε ότι θα στοιχι-σουν πολύ;

Ο αυλικός Ρωκε-λέρ δεν ήταν ώραί-ος Κάθε άλλο. Μιά μέρα συνήντησε ένα χωρικόν από την

Ωβέρνην, πολύ άσχημον, που είχε κάποια δουλειά στα άνάκτορα των Βερσαλ-λιών. Τόν παρουσίασε ο ίδιος στον βασιλέα και του είπε ότι είχε μεγάλες υποχρεώσεις σ' εκείνον τον άνθρωπο. Ο Λουδοβίκος έκανε την χάρη που του ζήτησε ο χωρικός και ρώτησε κατόπιν τον Ρωκελέρ τί είδους υποχρεώσεις είχε σ' αυτόν.

—Α, Μεγαλειότατε, απήντησε ο αυλι-κός, αν δεν έξουσε αυτός θα ήμουν ο άσχημότερος άνθρωπος του κόσμου.

Έλεγε κάποιος στον Μεγάλον Ναπο-λέοντα, ότι ή Ρώμη ήταν ή έδρα της πί-στεως.

—Αυτό είναι αλήθεια, απήντησε ο Μέγας Ναπολέων. Μόνον που ή πίστις αυ-τή μοιάζει με μερικούς ανθρώπους που δεν τους βρίσκει ποτέ κανείς σπíti τους.

Ένα χρόνο μετά το γάμο.

—Ο πατέρας σου δεν βιάζεται να μās δώση την προίκαν.

—Μās την δίνει λίγο—λίγο.

—Ναί, αλλά εγώ σέ πήρα μονο-μιάς.

Ο Άγγλος συγγραφεύς Πόπ έ-λεγε.

—Συμβαίνει με τίς γνώμες, που έχωμε, ότι και με τα ρωλόγια. Κανένα δεν πάει σύμφωνα με τα άλλα και όλοι βασίζονται στο δικό τους.

Η μαρκησία Μονταβάν ίκέτευε τον καρδινάλιον Ντυβοά να βοηθήση έναν από τους συγγενείς της να πάρη μία θέση που φιλοδοξούσε. Ο καρδινάλιος ήρνεϊτο, ή μαρκησία επέμενε ένοχλητικώς και ο άγιος άνθρωπος πούχασε την ύπομονήν του της ελπε.

—Πηγαίνετε, επί τέλους, στο διά-βολο!

Η μαρκησία έτρεξε ταραγμένη στον Άντιβασιλέα Φίλιππον και του παρεπονέ-θη για την κτηνώδη συμπεριφοράν του ίε-ράρχου.

—Ο καρδινάλιος, της απήντησε ο Φίλιππος, είναι κάπως ζωηρός, αλλ' είναι άνθρωπος που δίνει πάντα καλές συμ-βουλές.

Οί βουλευται της Μασσαλίας, όταν κάποτε προσφωνούσαν τον Έρρίκον Δ' θέ-λησαν να δείξουν πολυμάθεια κι' άρχισαν το λόγο τους με τίς λέξεις.

—Ο Άννίβας, ώρηθεύς εκ Καρχη-δόνας...

—Ο Άννίβας ώρηθεύς εκ Καρχηδόνας διέκοψε ο βασιλεύς, είχε φάει κι' έννοώ να κάνω κι' εγώ το ίδιο...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ

Ανοίγοντας την πόρτα του χρυσοχοείου, ο Τάν-νερ έκανε κάποιο θόρυβο.

Το αίμα, προς στιγμήν, πάγωσε μέσα στις φλέβες του. Είχε ιδη άπ' έξω, τον

χρυσόχοο Μπαροντίν, έχοντα γυρισμέ-νην ή ράχη προς την πόρτα, να κατεργάζεται μια έπισκοπική κορώ-να και ήλπιζε ότι θα μπορούσε να τον κτυπήση από πίσω, χωρίς καμμία δυσκολία.

Στο άνοιγμα όμως της πόρτας ο Μπαροντίν είχε γυρίσει στο κεφάλι. Ο Τάννερ ξαναβρήκε μολταταύτα γρήγορα την ψυχραιμία του. Με δυο πηδήματα βρέθηκε μπροστά στον πάγκο και του κατέβασε δυο φοβερά κτυπήματα στο κεφάλι του χρυσοχοού. Το σωμα του Μπαροντίν σωριάσθηκε άναίσθητο πί-σω από τον πάγκο.

Μόλις όμως ο Τάννερ σηκώθηκε, άκουσε βήματα έξω από το κατάστημα. Αυτό ήταν κάτι άπρόβλεπτο. Ήταν ή ώρα ένδεκα το βράδυ και ο δρόμος στον οποίο βρισκόταν το χρυσοχοείο δεν είχε καμμία κίνηση. Ο Τάννερ γύ-ρισε το κεφάλι. Σβέλτη, χαριτωμένη, μια νέα έμπαινε στο κατάστημα, λέγον-τας:

—Ω! έδώ είστε, κύριε Μπαροντίν!

Ίσως οί σκιές των φώτων του μι-κρού καταστήματος νάκαναν την νέα να φαίνεται σαν το ωραιότερο πλά-σμα που ο Τάννερ είχε ιδη ποτέ του. Ήταν γλυκειά σαν το μέλι, με όλο χρυσά μαλλιά και μώβ,—ναί μώβ μά-τια, γεμάτα άθωότητα, που κύτταζαν τον κακοποιό.

Ο Τάννερ απήντησε:

—Ναί, είμαι ο κύριος Μπαροντίν.

—Το κατάλαβα άμέσως, απήντησε γελώντας το χαριτωμένο κορίτσι. Όλος ο κόσμος έχει να λήη για την όμορφοιά των μαλ-λιών σας.

Ο Τάννερ σκέφθηκε τί ώραία που θα ήσαν αυτήν την στιγ-μή τα μαλλιά του Μπαροντίν, ματωμένα από τα τρομε-ρά κτυπήματα που του είχε καταφέρει με την άναπόδη του πε-ριστροφού του.

Η νέα άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε μια άσημένια μαρρέτα.

—Δεν έχει μεγάλη αξία, είπε, αλλά είναι ένθύμιο της μητέρας μου... Θέλει επιδιόρθωση.

—Ναί, θα το διορθώσω... έδώ θέλει κόλλημα κι' αυτή ή πέ-τρα στερέωμα.

Η νέα έσκυψε ξαφνικά και σήκωσε ένα καπέλλο.

—Δικό σας είναι, κύριε Μπαροντίν; ρώτησε.

Ο Τάννερ το πήρε και το φόρεσε.

—Ναί. Πώς διάβολο μούπιασε;

Ήταν πράγματι δικό του. Και ήξερε θαυμάσια ότι του είχε πέσει την ώρα που ώρμούσε προς τον Μπαροντίν.

Μιά λάμψις πέρασε για μια στιγμή άπ' τα μάτια της νέας. Για μια στιγμή όμως μονάχα.

Υστερα ρώτησε με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου.

—Πότε να περάσω για την μαρρέτα μου, κύριε Μπαροντίν;

Ο Τάννερ κυριεύθηκε μια στιγμή από πανικό. Φοβόταν από τον ίδιο τον έαυτό του.

Το κορίτσι εκείνο ήταν τόσο όμορφο, ώστε δεν μπορούσε να μείνη άσυγκίνητος. Και όμως! Αν στην θέση της, είχε έλθει καμμία άσχημομούρα ή κανέναν άνδρα, ο Τάννερ δεν θα έδιστα-ζε να τον ξεκάνη κι' αυτόν, με τα τρομακτικά εκείνα κτυπήματα στο κεφάλι, στα οποία είχε ειδικευθή και των οποίων ή αποτελε-σματικότητα απέδεικνύετο από το άκίνητο σωμα που βρισκόταν πίσω από τον πάγκο.

Άκούστηκαν βήματα έξω από κατάστημα, πούκναν τον Τάν-νερ να συγκεντρώση τίς σκέψεις του.

Η στολή ενός άστφυλάκος φάνηκε μέσα στο άμυδρο φώς του δρόμου. Η καρδιά του Τάννερ έπαυσε να κτυπά. Άλλά ή σιλου-

έττα του άστφυλάκος δεν σταμάτησε και ο Τάννερ, άναπνέοντας ξανά άπλητη σε στή νέα,

—Περάστε μεθάριο το άπόγευμα.

Η νέα όμως δεν φαινόταν να βιά-ζεται. Άρχισε να περιεργάζεται ένα ένα όλα τα άντικείμενα τέχνης που ή-σαν επάνω στο τραπέζι του Μπαροντίν.

—Α! τί ώραία καντηλέρια!.. Κι' αυτό έδώ το δακτυλίδι τί θαύμα...

Και εξακολουθούσε τα σχόλιά της, χωρίς να σταματά, ενώ ο Τάννερ συλ-λογιζόταν ότι, για να έπηραστεί, πο την όμορφοιά αυτού του κοριτσιού, άσφαλώς θα εύρισκε τον μπελά του. Άν ο άστφυλάξ ξαναπερνούσε και έμπαινε μέσα!..

Ξαφνικά ή νέα άφησε ένα έπιφώ-νημα θυμασμού και χαράς.

—Ω! τί ώραίες χειροπέδες!.. Ά-σημένιες! Που άκούστηκε άσημέν-χειροπέδες!

Κρατούσε πράγματι στα χέρια τη-να ζεύγος χειροπέδες και τίς έδειχνε στον Τάννερ, με μια έκφραση κατα-πλήξεως μέσα στο μώβ μάτια της.

Ο Μπαροντίν είχε μιλήσει στον Τάννερ πρό δυο ήμερών για τίς χειρο-πέδες εκείνες. Γι' αυτό, όταν ή νέα τον ρώτησε: «Γιατί να είναι άσημένιες;» της απήντησε χωρίς δισταγμό.

—Η Φόξ Φίλμ γυρίζει ένα έργο, «Κράτα με, χρυσό μου», με τον Μάξ Χάμιλτον. Κάπου ύπάρχει ανάγκη έ-νός ζεύγους χειροπέδων και ο κύριος Ροζεμπεργκ, ο ύποδιευθυντής, τίς πα-ρήγγειλε άσημένιες για να φαίνονται καλλίτερα στην οθόνη.

—Τί θαύμα! φώναξε ή νέα. Ο Μάξ Χάμιλτον είναι ο άγα-πημένος μου άσθής. Άχ! κύριε Μπαροντίν, θα μου επιτρέψετε να φορέσω τίς χειροπέδες που θα χρησιμοποιήση ο Χάμιλτον (το έργο «Κράτα με, χρυσό μου».

Στο βλέμμα της υπήρχε τόση ίκεσία, ώστε ο Τάννερ δεν μπό-ρεσε να άρνηθή.

Η νέα φόρεσε τίς χειροπέδες. Και ξαφνικά άκούστηκε ένα «κλίς».

—Ω, ω! τίς κλείδωσα! φώναξε.

Τα χέρια της ήσαν πράγματι πιασμένα μέσα στις χειροπέδες.

—Τί βλακεία! εξακολούθησε. Και τώρα; Έχετε κλειδί;

Ο Τάννερ ήξερε τί έπρεπε να κάη. Το κορίτσι εκείνο ή-σέθι διάθεσή του. Ένα κτύπημα με την άναπόδη του περιστροφού.

Δεν μπόρεσε όμως να φαντασθή μια τέτοια πράξη του, ένοι-τιον μιάς τόσο ώραίας κοπέλλας.

Δεν θα την πείραζε αν δεν παρουσιαζόταν απόλυτος ανάγκη.

Έβγαξε επάνω στον πάγκο και βοήθη να κλειδί. Τα δάκτυλά του έτρεμαν κάπως, καθώς ξεκλείδωνε τον κρίκο του δεξιού χεριού.

Η άναπνοή του κοριτσιού έγινε λαχανιασμένη. Τα χέρια τίς ήσαν παγωμένα. Ο Τάννερ παραξενεύτηκε. Δεν πρόκανε όμως να κάνη άλλες σκέψεις για την άδικαιολόγητη και ξαφνική άγωνία της. Γιατί, μόλις ξεκλείδωσε και τον άριστερό κρίκο, συνέβη ένα πραγματικό θαύμα. Οί χειροπέδες, ταχυδακτυλουργικώς, βρέθη-καν περασμένες στα δικά του χέρια, ενώ ο μεταλλικός κρίκος πη-έκαναν κλείνοντας έδωσε στον Τάννερ να καταλάβη ότι ήταν άργ-ι.

—Τρελλαθήκατε; φώναξε. Ξεκλειδώσατε της γρήγορα.

Άλλ' εκείνη έτρεξε προς την πόρτα, φώναζε κι' ένας άστφυ-λάξ ήλθε τρέχοντας. Ο Τάννερ πήδησε επάνω του, λυσσομαμένος σηκώνοντας τα δεμένα χέρια του, πράγμα που του στοίχισε μια τρομακτική γροθιά στο στομάχι. Όταν συνήλθε από το κτύπημα, άκουσε τον άστφυλάκα να λήη με θαυμασμό.

—Καλά όλα τ' άλλα, αλλά πώς κατορθώσατε να του περάσε τίς χειροπέδες;

—Είμαι ή Σύλβια Λήλαντ, πούζω με τον Μάξ Χάμιλτον στο φίλμ «Κράτα με χρυσό μου» και έβριμάδες τώρα έξασκομαι στο να περάω κατά τον ίδιο τρόπο αυτές τίς χειροπέδες.

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΤ

2203

Η νέα δεν φαινόταν να βιάζεται

—Οι άνθρωποι του Σράντεν, εν τούτοις, δεν δικαιολογούν την τελευταίαν εχθρή σου.

—Οι χωρικοί μας είναι βάνουσοι, αλλά γι' αυτό δεν πρέπει να τα βάξω κανείς μ' αυτούς. Και εγώ θα προτιμούσα να μένω στο Βεσινστάιν κοντά στην θεία μου. Έδω είν' όλοι κτήνη, εξαίρεσει του Μέρκελ και του Εύτυχίου, φυσικά.

Εστέναξε βαθεία και πρόσθεσε.

—Ο Εύτυχιος δεν είναι σαν αυτούς. Τόσα χρόνια αξιοματικός...

Και σαν να θυμήθηκε τα γεγονότα της ημέρας είπε με τόνον πικρής επιπλήξεως.

—Ω! Βολέσλα! Βολέσλα...

—Τί θέλεις να πής, Έλένη;

—Βολέσλα πώς εφάνηκες τόσον κακός; Τον καυμένο τον Εύτυχιο! Δεν ήμουν εκεί αλλά τα έμαθα. Τον έχτυπησε στο κεφάλι και το αίμα του έτρεχε. Το αίμα του!

Και έφρικιασε ενώ συγκαταύσε λυγμούς. Κατόπιν άφησε το χέρι του Βολέσλα και απέμακρυνθη.

—Δεν σε θέλω πιά... Πήγαινε. Δεν θέλω να σ' αγαπώ πιά...

—Ήσουν πολύ κακός και σκληρός...

—Ήταν άνωτέρα ανάγκη, που δεν μπορείς να την έννοήσης εσύ!

—Ανάγκη! Ήταν ο παιδικός σου φίλος. Έπαιξε άλλοτε μαζί μου, στον κήπο. Αυτός επηδούσε την μάγνη για να σου πιάνη το τσάι σου. Αυτός άνεβαινε στα δένδρα για σένα. Έλυσμόνησες λοιπόν;

Χωρίς να θέλη έμειδιάσε.

—Ναι! τα έλυσμόνησα όλα.

—Ω! Βολέσλα! Γιατί γελάς με τις παρατηρήσεις μου;... Έφυλάκισες τον Εύτυχιον μέσα στην σκοτεινή έκκλησία. Ο πατέρας λέει ότι δεν έχεις το δικαίωμα, ότι θα σε καταγγείλουν στις αρχές και θα σε βλάψουν.

—Πόσο λίγο μοιάζει με τον πατέρα της! Έσκέφθη. Τα θυμωμένα λόγια του και οι άπειλές του στο στόμα της μοιάζουν μ' ακίνδυνη φλυαρία... Και απ' αυτήν την «χήνα» έκρέμασα δλην την ύπαρξίν μου! Είς αυτήν είχα κρεμάσει όλες τις ελπίδες και τις σκέψεις μου!

Τόν πλησίασε πάλι και έπιασε το χέρι του.

—Όχι! Δεν είν' αλήθεια ότι αύριο θα τον στείλεις στο στρατόδι κείτο για να τον τουφεκίσουν! Δεν είσαι ίκανός για τέτοιο έγκλημα! Δεν είσαι τόσο κακός!

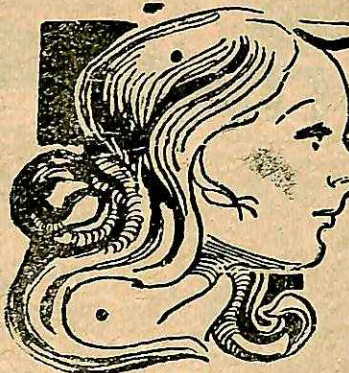
Τόν έκτύπησε με βλέμμα που έλαμπε, το όποιον εκείνος απέφυγε χωρίς ν' άπαντήση.

—Είναι λοιπόν, αλήθεια; ρώτησε, ενώ ένα δάκρυ φαινόταν στο μάτι της. —Αν σε παρακαλούσα, Βολέσλα για την αγάπη μου δεν θα του απέδιδες την έλευθερίαν;

Φαινόταν ότι ζητούσε χωρίς να το θέλει πολύ. —Αλλά ή φωνή της έτρεμε από μυστικόν φόβον και το βλέμμα της αν γυρισμένο προς αυτόν.

—Αγαπημένε μου Βολέσλα, εξακολούθησε περισσότερο απαιτητική, αν μ' αγαπάς ακόμη λιγάκι, μη μ' αφήσεις να φύγω χωρίς την υπόσχεσή σου. Θα σ' έχω πάντοτε στην καρδιά μου και αν ή τύχη μās χωρίσει σκληρά, θα εξακολουθώ πάντοτε να προσεύχωμαι για σένα και να σ' εύλογώ.

—Συγγνώμη! Έλένη! είπε ο Βολέσλας συγκινημένος. Θα με νομίσες σκληρό, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Η επιθυμία σου δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθή.

ΣΑΡΚΑ Κ

Ενόμιζε ότι τον είχε πείσει και δεν έπείρμενε μιὰ τέτοια άπάντηση. Τόν έκτύπησε μερικές στιγμές, με μάτια γεμάτα κακία. Έπειτα άρχισε να κλαίει κι έστηρίχθη επάνω σ' ένα δένδρο.

Έξαφνα πυροβολήσας άντήχησε και ή ήχώ επανέλαβε τον κρότο. Η Έλένη άφησε κραυγή.

—Τόν πυροβόλησαν! Σύ, βάρβαρε, διέταξες και παίζεις με μένα. Δεν έχεις λοιπόν, Βολέσλα, λίγη καρδιά;

Ο Βολέσλας, ό όποιος προσπαθούσε να καταλάβη από πού προήρχετο ό πυροβολισμός, προσεπάθησε να την καθησυχάση. Ο κρότος άκούσθη από το μέρος του πύργου του. Θάηταν κάποιος λαθοροκνηγός.

—Αλλά εκείνη έκλαιγε περισσότερο, —Μην τό άρνήσαι! Ήθελες να τον σκοτώσης. Είχες όρκισθή να τον έξοντώσης!

Ο Βολέσλας άρχισε ν' άνυπομονή για τα δάκρυα εκείνα και τās παρακλήσεις υπέρ του Μέρκελ.

—Υποχέθη, εν τούτοις, να κάνει ό,τι μπορούσε για να πετύχη την έπιείκειαν των δικαστών.

—Θα είπα, ότι ό Εύτυχιος ήταν μεθυσμένος. Για να σε εύχαριστήσω, θα λησμονήσω το μίσός μου, το δίκαιο θυμό μου, την τιμήν μου που πρι σέβαλλον.

Εκείνη όμως δεν ήσύχαζε. Έξαφνα έπεσε στα πόδια του.

—Λυήσου αυτόν και έμένα, Βολέσλα. Φανού γενναίος. Σώσε τον!

—Για όνομα του Θεού, Έλένη. Σήκω, —Οχι! Σ' έξορκίζω... Υποσχέσου μου Βολέσλα!

—Αλλά δεν καταλαβαίνεις ότι θυσιάζω την τιμή μου αν πώ ότι αυτός είναι άθώος;

—Δεν σημαίνει! Θα τον συγχωρήσης αν μ' αγαπάς.

Τότε, ό Βολέσλας έννόησε. Έκατάλαβε ότι δεν τον εκάλεσε από αγάπη, αλλά για να έκμεταλλευθή την δική του αγάπη προς ό φελοσ άλλου.

Αυτή λοιπόν, ήταν εκείνη την όποιαν επί τόσα χρόνια είχε για θεά του και νόμιζε πως δεν της άξιζε; Αυτό ήταν το άγνόν και υπέροχον πλάσμα, του όποιου φοβόταν να προσφέρη το όνομα μαζί με το όνομα της Ρεγγίνας, για να μην τό κηλιδώση.

Πόσο του φαινόταν τώρα άνώτερη από την σεμνούνη αυτή, ή έξευτελισμένη κόρη έκείνη! Έγέλασε με πικρία.

—Γιατί δεν μου έλεγες από μιάς άρχής, πως ό Εύτυχιος είναι έραστής σου;

—Εκείνη εινάχθη θυμωμένη. —Εραστήν εγώ! Η κόρη του έφημερίου. Είναι συκοφαντία.

—Τότε... άρραβωνιαστικός σου... Έσκυψε το κεφάλι της και άρχισε να κλαίει.

—Α, Βολέσλα, σύ φταις! Γιατί μ' άφησες να περιμένω τόσο; Γιατί έδωσες βάση στις κακολογίες του κόσμου; Δεν είσαι σύ περισσότερο ένοχος από μένα; Έπειτα, ό πατέρας δεν θα δεχόταν ποτέ... Τί θα μπορούσα να κάνω ένα αδύνατο κορίτσι;

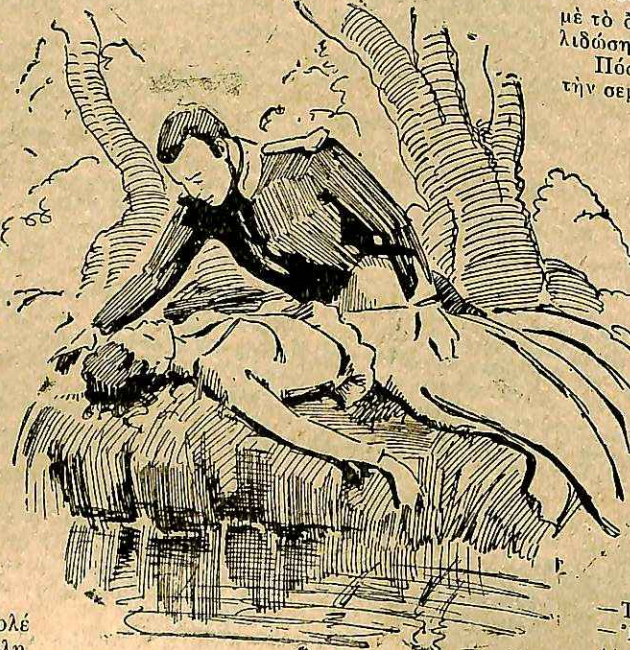
—Αλλά δεν σε κατηγορώ καθόλου. —Απ' έναντίας... της είπε σχεδόν ευθύμως.

—Τότε... δεν είσαι θυμωμέ ος μαζί μου; —Εγώ; Γιατί να θυμώσω;

Δεν εξακούσες τώρα καμιά έπιρροή επάνω του. Τόν επήγαινε προς το χωριό περπατώντας εις απόστασιν.

Της ύπεσχέθη να κάνει ό,τι μπορούσε για να σώση τόν μνηστήρά της, τόν ευχαρί.

Με το πρόσωπο πελιδνό και τα μάτια δλάνοικτα βρισκόταν εκεί ένα γυναικείο πτώμα.

ΚΑΡΔΙΑ

στησε και απέμακρυνθη προς το χωριό.

Και όταν ή σκιά της έξηφανίσθη πίσω από τα σπίτια, ή άνάμνησις της Ρεγγίνας έγέμισε την καρδιά και την ψυχή του.

Δεν ύπηρχαν πιά τύψεις. Ο δρόμος ήταν έλευθερος προς το άμάρτημα. Γιατί ν' άποφύγη; Όταν το άγαθόν φαινότανε άξιον περιφρονήσεως, τί σημασία είχε το κακό;

—Ρεγγίνα! Ρεγγίνα! εφώνασε. Και έννοιωσε ξαφνικά την επιθυμία να την ξαναϊδή. Άρχισε να τρέχη προς τόν πύργον. Θα την εύρισκε, βέβαια, να περιμένη στην γέφυρα.

—Ρεγγίνα! Ρεγγίνα εφώνασε μόλις έφθασε στον ποταμό. Καμιά άπάντησις. Σκοτάδι και ήσυχία έβασίλευε παντού. Έπροχώρησε γρήγορα προς την γέφυρα. Το στήριγμά της, που είχε πέσει, ήταν σπασμένο.

Έκκληκτος και άήσυχος κάπως έκτύπησε προς τόν ποταμόν. Κατά το ήμισυ χαμένος στο νερό, με το πρόσωπο πελιδνό και τα μάτια δλάνοικτα βρισκόταν εκεί ένα γυναικείο πτώμα.

XVIII

Έφυγαν από το πανδοχείον οι χωρικοί κι έτρεξαν στα σπίτια των για να όπλισθουν. Οι μισοί απ' αυτούς δεν έξαναγύρισαν. Οι άλλοι άκολούθησαν τόν ξυλουργόν που επήγαινε τρικλίζοντας προς την γέφυραν.

Έφθασαν έως εκεί και εκρύφθησαν όλοι πίσω από τους θάμνους, ξαπλωμένοι στην άμμο, για να πυροβολήσουν έναντίον του Βολέσλα, μόλις θα παρουσιάζετο.

Ο ξυλουργός όμως διέκρινε μιάν σκιά να προχωρή από την έπαυλη προς την γέφυραν. Στο φώς της σελήνης άνεγνώρισε την κόρη του.

Θα είχε ιδή βέβαια, τους κακούργους, έσκέφθη, και ήθελε νά είδοποιήση τόν Βολέσλα, κι έφοβήθη ότι ή λεία του θα του έφευγε.

—Φύγε, σκύλα! εφώνασε. Χωρίς ν' άπαντήση εκείνη έπροχώρησε επάνω στην γέφυρα.

—Φύγε, γιατί θα σε χτυπήσω. Θέλησε να περάση τρέχοντας. Άκούσθη ένας πυροβολισμός. Εκείνη έκλονίσθη και έτεσε επάνω στο στήριγμα της γεφύρας, το όποιον υπέκωρησε και έπεσε στον ποταμό.

Οι χωρικοί έβλεπαν τρομαγμένοι να τους κυττάξη το νεκρό έκείνο πρόσωπο, τους έπιασε πανικός κι άρχισαν να φεύγουν προς όλες τις διευθύνσεις. Και ό ξυλουργός τους άκολούθησε.

..

Ο Βολέσλας επί πολύ έστάθη άκίνητος, μη μπορώντας να πιστεύση σ' ό,τι έβλεπε. Το λογικόν του δεν τόν βοηθούσε πιά.

Έκτύπησε διαδοχικώς, το πτώμα και το σπασμένο ξύλο της γεφύρας, χωρίς να έννοι.

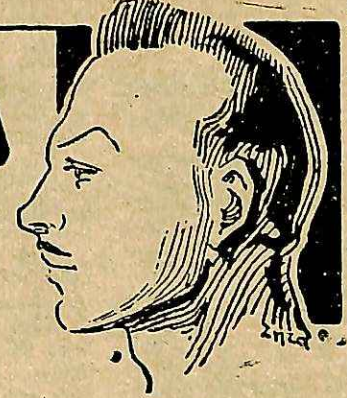
—Επρεπε να το διορθώσω! έλεγε σιγά, παρατηρώντας ήλιθίως το σπασμένο ξύλο.

Κατόπιν, σαν να ξύπνησε, έτρεξε προς την όχθην. Η τρομερή αλήθεια τόν εφώτιζε. Έπλησίασε και έσυρε το πτώμα.

Άχρότερος από την νεκρή, την έτοποθέτησε με προσοχή επάνω στην άμμο, ενώ το νερό έτρεχε από τα φορέματά της.

Χωρίς να ξέρη τί κάνει, ως έξ ένστικτου, έσχισε με το σπαθί του το φόρεμά της και έγύννωσε το στήθος. Μικρή πληγή έχαινε στο άρσενρό μέρος.

Τότε τα έκατάλαβε όλα. Τόν πυροβολισμόν, την σωλή της Ρεγγίνας, την ένέδρα από την όποιαν τόν έσωσε ή δυστυχισμένη κόρη. Τόν έπιασε λύσσα. Του ήλθε να τρέξη,

έκείνο. Τα χέρια της δεν είχαν πιά θωπείας γι' αυτόν και τα μάτια της δεν θα έλαμπαν πιά από άφοσίωση.

—Εσένα σκοτώσαν, δυστυχισμένη Ρεγγίνα! εφώνασε. Και εκάγχασε νευρικά.

Οι κρόταφοί του κυτούσαν. Νόμιζε ότι θα παραφρονούσε αν τα θολωμένα εκείνα μάτια εξακολουθούσαν να τόν κυττάζουν με βουβό παράπονο.

Κατέβαλε δλη του την θέληση και άνεσηκώθη. Ήθελε να έξασφαλίσθ το λείψανο της Ρεγγίνας από κάθε βεβήλωση των χωρικών του Σράντεν, που θα ζήτουσαν πιθανόν, να εξαλείψουν τα ίχνη του έγκλημάτός των.

Έσκέφθη να πάη στον έφημερίε, τόν μόνο άνθρωπο, στον όποιον μπορούσε ακόμη να έμπιστευθή. —Αν και την είχε καταραστή δεν θα άρνείτο να την θάψη. Απεφάσισε να πάη να τόν ζυτνήση, για να έχη, αργότερα ένα μάρτυρα του διαπραχθέντος έγκλήματος.

Κτυπούσε έδεκα ή ώρα, όταν έφθασε στο χωριό. —Αν σπίτι μόνον ήταν φωτισμένο. Το πανδοχείο. Φωνές και βρισιές άκούγοντο από μέσα.

Ο Βολέσλας είδε και το πράσινον φέρετρό του ξυλουργού και θυμήθηκε τους λόγους του μεθύσου.

—Ο άποισιος γέρος, έσκέφθη, θα ιδή να πραγματοποιήται ή εύχή του. Θα φτιάση το φέρετρό της κόρης του.

Από έκδίκηση, θέλησε να είδοποιήση τόν μεθύσον για τόν θάνατον της κόρης του. Μπήκε στο σκοτεινό διάδρομο του οικί-σκού και άκουσε άμέσως ούρλιασματα και κραυγές, που δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινον.

Τρέμοντας από φόβη ό Βολέσλας μπήκε στο δωμάτιο.

Ο γέρο ξυλουργός, με τα φορέματά του κουρελιασμένα και το σώμα καταφρτον από πληγές πηδούσε μέσα στο δωμάτιο. Έπεφτε και σηκωνότανε υπό το κράτος τρομερού παραληρήματος. Τα μέλη του έτρεμαν σπασμωδικά και άφρός έβγαине από το στόμα του.

Τα βλέμματά του ήταν θαρρά και τρομεροί σπασμοί του παρεμόρησαν το πρόσωπο. Κρατούσε μιάν πλάνη και κυτούσε δεξιά και άριστερά, πότε γελώντας και πότε ούρλιαζόντας.

—Τελείωσε! έλεγε... Άκόμη έα χτύπημα... Αυτές οι καταρρομένες οι νυκτερίδες... Θ' μ' άφήσουν να δουλέψω ήσυχά... Έμπρός... Πίσω σύ... Αν αγαπάς το τομάρι σου μην είπής σε κα νένα πώς με είδες να κρατώ τουφέκι... Θα φτιάσω την κάσα σου... Φύγε φειδί!

Και συνεκρούσθη με τόν Βολέσλαν, που βρέθη μπροστά του.

—Πίσω! Φύγε από το γεφύρι... Έκεί θα τόν διορθώσωμε τόν βαρβόνο... Πίσω ή άλλοιμόνό σου!

Και εκόκπευσε με την πλάνην σαν να ήταν τουφέκι.

—Έπειτα τόν έπιασε και πάλι το παραλήρημα.

—Πίσω... ή κόρη μου λέει ψέμμα... Φωτιά... Θα καήτε.

Ο Βολέσλας άρχισε να έννοι ήν αλήθεια.

Έφρε το πτώμα έως το μέρος όπου τόν συντριμμάτα του άγάλματος.

Δέν μπορούσε νά βλέπη πιά τόν ἀπαίσιον γέρο. Ἐφυγε τρέχοντας καί δέν ἐσταμάτησε παρά ὅταν ἐφθασε κοντά στό ἐρείπια τοῦ πύργου. Καί ἦταν μετάνυχτα ὅταν εὗρέθη κοντά στήν πεθαμένη Ρεγγίνα.

Τό φεγγάρι εἶχε κρυφθῇ πίσω ἀπό τά νέφη καί τὸ σκοτάδι περιέβαλλε τὸ πτώμα. Μόνον τά μάτια ἔλαμπαν, μέ βλέμματα ἱκετευτικά.

Ὁ Βολέσλας ἐγονάτισε καί εἶπε τὸ τελευταῖον «χαῖρε» στό μάτια ἐκείνα. Κατόπιν τῆς ἔκλεισε τὰ βλέφαρα.

Τώρα ἡ Ρεγγίνα φαινότανε σάν νά κοιμάται. Τὸ πτώμα δέν τὸν ἐτρόμαξε πιά. Αἰσθανότανε ὀδυνηρὴ γαλήνη νά βασιλεύη μέσα του, καί γιὰ πρώτη φορὰ ἐκαταλάβαινε τὴν μεγάλη ἀπώλεια τοῦ εἶε ὑποστή.

—Εἶσαι δική μου, Ρεγγίνα! εἶπε μεγαλοφώνως. Εἰς ἐμὲ μόνον ἀνήκεις. Κανείς δέν ἔχει δικαίωματα σέ σένα, ζωντανή ἢ νεκρή!

Ἀπεφάσισε νά ἐκτελέσῃ τὴν σκέψιν, πού τοῦ ἦλθε, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ξυλοουργοῦ. Τοῦ φαινότανε ὅτι ὁλόκληρο τὸ παρελθόν ἦταν σειρά σφαλμάτων, στό ὁποῖα περιεπλέχθη ὁ ἔξωτος του, ἔρως αἱμάτων καί αἰσχύς, ἀλλ' ἔρως συγχωρημένος, ὁ ὁποῖος χανότανε μαζί μέ τὸν θάνατο ἐκείνης καί θά ἐθάβετο μαζί της.

Ἐπρεπε νά ἐξαφανισθῇ διὰ νυκτός καί χωρίς θόρυβο ἐκεῖνο, ὃ διεπράχθη, νύκτα καί στή σιγή.

Τί μπορούσε νά κάνῃ στή θλιβερὴ ζωὴ του καί τὸν ἀπελπισμένο ἔρωτα, ἡ μηδαμινὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων; Ποῖαν ἐξέλεωσιν μπορούσε νά ζητήσῃ, ἀφοῦ ἡ «εἰς Πρόνοια ἀπεράνθη» γι' αὐτόν; Ἐπρεπε τάχα νά βεβηλώσῃ τὸ πτώμα ἐκεῖνο, ἐκθρόνισας αὐτὸ στό βλέμμα τοῦ πλήθους; Θά ἐπέτρεπε σὸν ἱερέα, πού τὴν κατηγόρησε ὅταν ζοῦσε νά δόσῃ εὐλογία ὑποκριτοῦ στό νεκρὸ της;

Τότε, καλὰ θά ἔκανε νά τὴν ἔβαζε στό γέρετρο, πού εἶχε καὶ φάσκει ὁ πατέρας της, καί νά καλέσῃ στήν κηδεῖα τοὺς συνενόχους τοῦ κακούργου.

Ποτέ! Ποτέ δέν θά ἐπέτρεπε μιὰ τέτοια κωμωδία εἰς βάρος τῆς λύπης του.

Ἡ Ρεγγίνα δέν θά ἐγίνετο βορὰ τῶν λύκων τοῦ Σράντεν. Αὐτὸς, μόνος του, θά τῆς ἐτοίμασε τὸ τελευταῖο κρεββάτι της, αὐτὸς, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔζησε καὶ πέθανε.

—Θά τὴν κρύψω στήν μητρικὴ ἀγκαλιά της γῆς καί ἡ χλόη θά τὴν προστατεύσῃ φιλόστοργα. Κανείς, ἐκτός ἀπὸ μένα, δέν θά ἔξερῃ τὸ τελευταῖο στρώμα της καί κανείς δέν θά διαταράξῃ τὴν γαλήνη της.

Ἐσκήμασε τὸ πτώμα κοίτὸν ἐφανε ἔως τὸ μέρος, ὅπου ἦταν τὰ συντόμια τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐπλάκωσε χάμω τὴν νεκρὴ καί ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στό βᾶθ ο. Ἡ δυστυχισμένη κόρη φαινότανε σάν νά κοιμόταν. Κατόπιν ἀνέζητησε μέρος γιὰ τὸν τάφον. Τὰ μάτια του ἐστράφησαν πρὸς τὸ σκαμμένο μέρος, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ρεγγίνα ἤθελε νά θάψῃ τὸν πατέρα του.

Τὸν ἐφάνη ὅτι τὴν ἔβλεπε ἀγρίαν καί σκυθρωπὴν νά σκάβῃ τὴ γῆ. Θά τῆς ἔκανε ἐκεῖνο, πού ἐζήτησε νά κάνῃ γιὰ τὸν πατέρα της. Ἐφανε μίαν ἀξίαν καί ἀρχισε νά σκάβῃ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ σιὰ ἐὸς νέφους ἐπέφανε ἀπὸ πάνω της, καί τοῦ ἐφάνη ὅτι τὴν εἶδε νά μετακινῆται. Σάν τρελλὸς ἔτρεε κοντά της, ἀλσποῦ τοῦ μέτῃ τὰ χέρια του καί ἐγύρισε ἀργὰ σὸν τάφο.

Εἰς τὰς δύο, τὸ πρωί, ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του. Ἀφοῦ σφιγλὴ νεκρὴ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ ὑγροῦ χρώματος.

Ἐπῆρε τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ του καί, μέ τὰ δύο προσκέφαλα, ἐστρώσε κρεββάτι σὸν πυθμένα τοῦ τάφου.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶχε σημάει. Ἐπῆγε τὴν νεκρὴ ἔως τὸ χεῖλος τοῦ τάφου καί ἐστάθη γιὰ μιὰ στιγμή νά ξεκουρασθῇ.

Ποτέ ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνη δέν τὴν ἐκύτταξε ἔτσι. Γεμάτος καὶ τῆς μορφῆς της... Ἐκείνη τὴν καὶ τὰ ἐλάχιστα χαρακτηριστικά της. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ κορὸ καί ἦταν βρεγμένος κι' αὐτός.

—Χαῖρε, Ρεγγίνα! ἐμφιδύρισε φιλώντας τὸ μέτωπό της. Καί ἔπειτα ἔφερε τὰ χεῖλη του πρὸς τὰ χεῖλη της, ἀλλ' ἀπεσφόρη ἀποτόμως.

—Ζωντανὰ καί γεμάτα φλόγα δέν τὰ θέλησες! ἐμουρμούρισε. Νεκρὰ καί μοραμένα, τώρα, πρέπει νά τὰ σεβασθῇς.

Καί με προσοχὴ ἐκατέβασε τὴν νεκρὴ καί τὴν ἐξάπλωσε στό στρώμα τοῦ τάφου. Ὅταν ἀνέβηκε παρατήρησε ὅτι εἶχε ξεχάσει νά σκεπᾶσθαι τὸ πρόσωπό της.

—Ἀς φέρω ἀνθή! ἐσκέφθη.

Ἐτρεξε, ἐδῶ καί ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ ἀμφίβολο φῶς, καί ἐσύναξε ἀνθη, ἀνεμῶνες, μενεξέδες, λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, καί γύρισε, φοροτμημένος ἕνα μυροβόλο φορτίο καί ἐστάθη μπροστὰ σὸν τάφο.

Ὡ! Τί γοητευτικὸν θέαμα. Ἡ Σελήνη, τώρα, ἐφώτιζε καλὰ καί τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς εἶχε γύρω ἕνα φωτιστόφανο.

Ἐσκόρπισε ἐπάνω της τὰ ἀνθὰ καί προσευχήθη αἰγὰ. Ἡ γαλήνη ἔαναρχόταν πάλι στήν ψυχὴ του.

Ἀρχισε νά σκέπτεται. Ἡ δυστυχισμένη εἶχε ζήσει ἀτιμασμένη, καταραμένη, γεμάτη ἀμαρτίες, χωρίς ποτὲ νά μετανοήσῃ... Ἀπεναντίας χαιρόταν γιὰ ὅ,τι τῆς εἶχε συμβῇ.

Μιὰ ἡμέρα σὲ στιγμὴ θυμοῦ ῥώτηςε τὴν Ρεγγίνα ἂν ἦταν ἡ λίθινος κτήνος, ἡ τέρας κακίας γιὰ νά ἔχῃ θέληση τόσο δυνατὴ καί συνειδήσει τόσο ἀκαμπτη... Ἀλλ' ἐκείνη δέν ἐφάνη νά τὸν ἐννόησε.

Σήμερα, πολὺ ἀργὰ, ἔβλεπε, ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν. Ὁχι, βέβαια. Οὐτε κτήνος ἦταν, οὐτε δαίμονας. Ἦταν θανούσιον καί ἰσχυρὸ πλάσμα, γεμάτο ἔρωτα καί σφοδρὸς ὁπὸς ὑπῆρχαν τέτοια ἄλλοτε ὅταν ἡ κοινωνία δέν εἶχε διαφθερίσει τὰ τέκνα τῆς φύσεως, τὴν ἐποχὴ, πού κάθε ὄν συμμετείχε τῆς εὐτυχίας τοῦ συμπαντος.

—Ἡ Φύσις, πού τὴν ἐσυγχώρησε, ἐσκέφθη, θά τὴν δεχθῇ στήν ἀγκαλιά της καί ὁ θάνατος θά τὴν ἐξιδανικεύσῃ... Ἀλλ' ἐγώ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔζησε καί πέθανε, ἤμουν ἄξιος μιᾶς τέτοιας ἀφοσιώσεως; Ἦμουν ἄξιος νά ὑψώσῃ σέ μένα τὰ μάτια μ' ἐμπιστοσύνη.

Παρετήρησε βαθύτερα στή συνειδήσιν του κι' ἐγινε πιδ κατηφής.

—Ἐγὼ ἀποτελῶ μέρος τοῦ πλήθους τῶν κοινῶν ὄντων, τῶν ἀθλίων, πού περνοῦν τὴν ζωὴ τους διατάζοντας μεταξὺ καλοῦ καί κακοῦ, χωρίς νά κατορθώνουν ποτέ, νά βροῦν μέσα στό σκοτάδι τὴν εὐθείαν ὁδόν... Ὡ, Μυστήριον! Ἐρωτοῦμε ὡς αἰσχύς νά ἀνθρωπίνων νόμων μᾶς φαίνονται ἐπίσης ἀνάξιος λόγου. Ταλαι.

Ἐπιθυμοῦμε εὐτυχίες, πού μᾶς ἀρῇνουν σκεπτικῶς καί τῆς ψεύτικης τὸλμης. μαστε τὴν καρδιά μας νά τρέμῃ γιὰ κατάρεις πού περιγελοῦμε. Ἀλλοτε, τὸ νά θάψω ἐδῶ τὸν πατέρα μου, μού φαινότανε αἰσχύς.

—Ἀλλοτε, τὸ νά θάψω ἐδῶ τὸν πατέρα μου, μού φαινότανε αἰσχύς. σήμερα λυποῦμαι γιὰ τὸν θάνατόν μου, μού φαινότανε αἰσχύς. ποθοῦσε νά διατηρῶ ἀκεραῖαν τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Σὴ Στράντεν μού ἐφαίνοντο γιὰ τὴν ἐγκαταλείπω... Οἱ κάτοικοι τοῦ πού ἐγίνετο ἀπὸ τὸν πύργον αὐτόν. Σήμερα ἐννοῶ ὅτι ἡ τυραννία τοῦ ἄλλοτε τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἀναξίαν νά δεχθῇ ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ Πατρίδα! Μέσα στό χάος, στό ὁποῖον ἐκυλόντο καί ἀνακαίχοντο τὸ καλὸ καί τὸ κακὸ, ἡ δικαιοσύνη, ἡ τιμὴ καί τὸ αἰνίσχυρος, τί χαρὰ νά διακρίνῃ κανεὶς ἕνα σημεῖο κατευθύνσεως, ἐνὸς βράχου γιὰ νά χρηστηθῇ, ἔστω καί ἂν ἐπρόκειτο νά πεθάνῃ κατόπιν.

Ἐσκήμασε τὸν ἄρχισε νά σκορπίζῃ καί πάλι ἀνθή ἐπάνω σὸν τάφο. Ἐστάθη ὅμως ἀποτόμως.

—Ρωμαντισμοί! εἶπε. Ἀνοησίες! Τὸ χῶμα ἄς ἀναμειχθῇ μέ τὸ χῶμα.

Ἐκλείσε τὰ μάτια, ἄρπαξε τὸ φτυάρι καί ἀρχισε νά γεμίζει γιὰ νά μὴν διακρίνεται. Καί ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, νά διακρίνῃ ἱχνὴ τάφου.

Ὁ Βολέσλας ἐπῆρε τὸ σπασμένο κεφάλι τῆς Ἀρτέμιδος καί τὸ ἐτοποθέτησε στήν κορυφὴ τοῦ τάφου.

—Ἡ ἀνὴρ Ἀρτέμις θ' ἀγγυλνῇ κοντὰ στήν ἀδελφὴ της!

Κατόπιν θυμῆθηκε τοὺς στασιαστὰς στρατιώτας.

—Ἄν δέν ὑπακούουν, θά εἶναι τρελλοί! Ἐσκέφθη.

Ἐγέμισε τὰ πιστόλια του καί τὰ ἐτοποθέτησε στήν ζώνη του.

Ἡ δὲλαν νά τὸν σκοτώσουν; Ὁ αὐτοῦσε ἀκριβὰ τὴν ζωὴ του.

Μόλις ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν κινητὴ γέφυρα διέκρινε φιλικὴς στήν πρόσκληση, θέλησαν νά περάσουν ἀπὸ τὸ Σράντεν.

—Ἦλθαμε νά τεθῶμε ὑπὸ τὴν προστασίαν σου! εἶπε ὁ Κάρολος τὸ λάθος μας.

—Ἐυχαριστῶ! ἀπήντησε ὁ Βολέσλας. Τὰ ἐλησμόνησα ὅλα.

Συνοδευόμενος ἀπ' αὐτοὺς ἐπῆγε τοὺς στρατιώτες τοῦ Σράντεν. Ὁχοὶ καί τρέμοντας ἐπερήμεναν ὅλοι εἰς παράταξιν.

Τὰ ροῦχα τοῦ Βολέσλα ἦσαν ματωμένα. Ἀλλὰ κανεὶς δέν ἐ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ διάσημος Ἀγγλος ἐξερευνητὴς Σταίμ Τζαίμς, ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο, σὸ ὁ ποῖον ἀφηγεῖται τὴς μυθιστορηματικῆς περιπέτειας ἐς τοὺς ζούγκλες τῶν Ἰνδῶν.

Ἀπὸ αὐτοῦ, τὸ τόσο ἐνδιαφέρον βιβλίο ἀποσποῦμε μερικὰ σπαρταριστὰ κεφάλαια.

Στὴς ζούγκλες

Μακρυνὰ, πρὸς τὰ νότια τοῦ Βορρὸς τῶν Ἰνδῶν, βρίσκεται, ὅπως εἶνε γνωστὸν, μιὰ ἀγρία ζούγκλα ἡ ἐξερευνητὴς τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια τὸ ὄνειρό μου. Γι' αὐτό, μόλις ἐφθάσα στὴς Ἰνδίες ἀπεφάσισα νά τὴν ἐπισκεφθῶ ἀμέσως.

Ὁ φίλος μου Μπούραν, πού ἐργάζεται ἀπὸ χρόνια στὸ Δελχί, με συνεισέφερε νά μὴν προχωρήσω βαθεῖα, γιὰ τὴν ἀφελεία του καί σὲ δυὸ μέρες τραβούσα γιὰ τὴς ζούγκλες με συνοδοὺς δυὸ ἰθαγενεῖς.

Ἀρχετὴ χιλιόμετρα ἐξῶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Βορρὸς, βρεθῆκαμε μέσα σὲ ἀγρίες φυτεῖες καί προχωροῦσαμε πιά με μεγάλη περίσκεψη με τὰ ὅπλα ἐτοίμα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Προχωρήσαμε ἀρκετὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καί τὴν νύκτα κατασκηνώσαμε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο κι' ἀνάψαμε φωτιά. Πρὶν νά προλάβωμε νά φάμε, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς συνοδοὺς μου, ἔβγαλε μιὰ σπαρταρικὴ κραυγὴ καί σωριάστηκε χάμω.

Ἐτρεξε κοντὰ μου καί εἶδα ἕνα τεράστιο φεῖδι ν' ἀπομακρύνεται. Ὁ δυστυχὴς ἴθαγενεῖς εἶχε δαγκωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἔρπετό κι' ἔμεινε νεκρός.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας. Οἱ ἰνδικὲς ζούγκλες εἶνε πολὺ ἀγριότερες ἀπ' τὴς ἀφρικανικῆς καί τὴς ζούγκλες τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Δέν ἔχουν τὴν ποικιλία τῶν θηρίων πού ἔχουν ἐκεῖνες, ἀλλὰ ἐπιβάλλονται με τὴς πυκνῆς φυτεῖς τους καί με τὴν ἀπεραντοσύνη τῶν δασῶν των.

Εἶχαν περάσει 15, περίπου, μέρες, ὅταν ἕνα πρωί, βρεθῆκαμε χωρίς νὰ καταλάβωμε,

μπροστὰ στοὺς καταυλισμοὺς τοῦ «Τοῦν», μιᾶς ἀγρίας φυλῆς, πού δέν ἔρχεται ποτὲ σὲ συνάφην με ἄλλους ἀνθρώπους. Μόλις μᾶς ἀντίκρουσαν, ἔκαναν σάν τρελλοί. Μαζεύτηκαν περισσότεροι ἀπὸ ἑξήντα γύρω μου καί με περιεραζόνταν σάν κάτι τὸ ἐκπληκτικόν. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐμφάνισίς τους με φόβισε κι' αὖθιαιαν τὸ

τόλμησε νά τὸν ἐρωτήσῃ.

—Φέρτε τὸν κρατούμενο! διέταξε. Μιὰ ἄμαξα νά ἐτοιμασθῇ γι' αὐτόν.

Οἱ στρατιῶται ὑπάκουσαν. Ἦσαν ὅλοι ἐτοιμοὶ νά ἐκινήσουν, ὅταν ὁ ἐφημέριος βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐπλησίασε τὸν Βολέσλα καί τοῦ ἐμφιδύρισε.

—Ἐμαθα ὅτι ἡ Ρεγγίνα πέθανε τὴν νύκτα... Δέχομαι νά τῆς δώσω χριστιανικὴν ταφὴν.

—Εὐχαριστῶ, κύριε ἐφημέριε! ἀπήντησε ξερὰ ὁ Βολέσλας... Τῆς ἔχω δώσει ἐγὼ ταφὴν εἰδωλολατρικὴν. Τὸ ἴδιο κάνει. Καί τοῦ γυρίσει τὴς πλάτες.

Ἐνας χωρικός ἐπλησίασε, φέροντας τὸ ἄλογο τοῦ Βολέσλα, πού τὸ εἶχε βρῇ στὰ χωράφια. Ὁ Βολέσλας τὸ καβαλλίκεψε καί τραβήξε τὸ σπαθί του.

—Προσοχὴ! εἶπε με φωνὴν πού ἔκανε ὅλους νά τιναχθοῦν. Ἐπὶ δεξιὰ! Ἐμπρός! Μᾶς...

Ὁ μικρὸς στρατὸς βγήκε ἀπὸ τὸ χωριὸ καί χάθηκε στὸ δάσος. Ὁ Βολέσλας δέν ἐγύρισε πίσω οὔτε μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι.

Δέν ἄκουσαν πιά νά γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Ὁ στρατηγός, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνταρσίαν τῶν στρατιωτῶν, ἔκρινε φρόνιμον νά μεταβῇ τὸν λοχαγόν, ὁ ὁποῖος, ἔτσι, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νά πάῃ ἀμέσως στήν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐνῶ ἡ ἐθνοφρουρὰ ἔμενε εἰς τὰς πόλεις. Λέγεται ὅτι ὁ Βολέσλας ἐσκοτώθη κοντὰ στὸ Λινὸ!...

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

Βασιληᾶς τῶν «Τάν». — Αἰχμάλωτος τῶν «Ὀλντ Οὐλπις». — Εἰς θάνατον! — Πάλιν με ἀγρίους. — Ὁ πάνθηρ πού σώζει.

στὰ χέρια καί μᾶς πῆγαν σὲ μιὰ μεγάλη καλύβη, ὅπου σὲ λίγο ἦσαν καί με συνάντησαν τρεῖς γέροι, οἱ ὁποῖοι μού ἐδωσαν μιὰ ἀναμμένη δάδα καί μού ἔκαναν νόημα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

Κρατώντας πάντα τὸ τουφέκι μου συμμορφώθηκα με τὴν ὑποδειχθῆ τους καί προχωρώντας φθάσαμε μπροστὰ σ' ἕνα σωρὸ ξερὰ φύλλα, σὸν ὁποῖον, ὅπως μού ἐδωσαν με χειρονομίες νά καταλάβω, ἔπρεπε νά βάλω φωτιά. Πέταξα τὸν δαυλὸ μέσα στὰ κλαδιά καί ἡ φωτιὰ φούντωσε.

Οἱ «Τοῦν» ἀρχισαν τότε νά χορεύουν σάν μανιῶδεις γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά καί νά οὐρλιάζουν.

Δέν καταλάβαινα τίποτε. Οἱ γέροι «Τοῦν» ὅμως μού ἐξηγήσαν, με νεύματα φυσικά, πάλι, ὅτι με εἶναν κάνει. βασιλῆα τους!

Αὐτὸ με διασκέδασε πολὺ. Μού ἐδείχναν ὅλοι τυφλὸ σεβασμὸ καί μ' ἀντίκρουσαν με δέος.

Πέρασα δέκα περίπου μέρες... βασιλικῆς ἐξουσίας. Ὑστερα βαρέθηκα. Ἀλλωστε, ἤθελα νά συνεχίσω τὴς ἐξερευνητικῆς μου.

Γι' αὐτὸ τὸ ἔσκασα μιὰ νύκτα, χωρίς τὸν συνοδὸ μου ἴθαγενε, γιὰ τὴν ἀφελείαν καί σ' ἔδειξαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας μου, τὸν εἶχαν ἐνθουσιάσει τόσο ὥστε πῆρε τὴν ἀπόφαση νά μείνῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ.

Ὑστερα ἀπὸ πορεία ἀρκετῶν ἡμερῶν, βρεθῆκα μπροστὰ στοὺς καταυλισμοὺς τῶν «Ὀλντ Οὐλπις», μιᾶς ἄλλης ἀγρίας φυλῆς.

Οἱ «Ὀλντ Οὐλπις» ὅπως οἱ «Τοῦν», ὅταν μ' ἀντίκρουσαν ἔτρεξαν κοντὰ μου, με ἔξεκασαν με περιέργεια καί τέλος με πῆγαν καί μ' ἔβαλαν νά καθίσω στή ρίζα ἐνὸς δένδρου.

Ἐχοντας ἀκόμη στὸ μυαλό μου τὴν ἐντύπωση τῆς ἀνακηρύξεώς μου ὡς βασιλέως ἀπὸ τοὺς «Τοῦν», γελοῖσα, νομίζοντας ὅτι κάποια παρόμοια τελετὴ θά γινόταν καί τώρα.

Ἡ ἀφελεία τῶν πρωτογόνων αὐτῶν ἀνθρώπων με διεσκέδαζε καί περίμενα πρῖν ἔως, νά ἰδῶ κατὰ ποῖον τρόπο θά γινόταν ἡ νέα στέψις μου.

Δυστυχῶς γρήγορα μ' ἔβγαλαν ἀπ' αὐτὴν τὴν εὐχάριστη πλάνη. Οἱ «Ὀλντ Οὐλπις» πού εἶχαν συνεκτεροθῇ γύρω μου καί συζητοῦσαν, ἀρχισαν νά μού ρίχνουν ἀγριεὲς ματιεὲς καί οἱ χειρονομίες πού συνάδευαν τὰ λόγια τους μού ἔδιναν παραστατικὸτα νά καταλάβω ὅτι κάποια δυσάρεστη ἐκπληξίς με περιέμενε.

Ἐν τῷ μεταξύ, στοὺς πρώτους ἀγρίους προσέστησαν κι' ἄλλοι, πού κατέφθαναν ὁλοένα καί κάποια στιγμὴ βρεθῆκα σὸ κέντρον ἐνὸς κύκλου «Ὀλντ» πού οὐρλιάζαν καί χειρονομοῦσαν σάν λυσσασμένοι.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς πού ἔμοιαζε γι' ἀρχηγὸς τους ἀπεσιώσθη, κε ἀπ' τὸν κύκλο μ' ἐπλησίασε καί ἔψαυσε ὅλο τὸ κορμί μου. Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν με κάρβουνα ἀναμμένα.

Σὲ λίγο εἶδα νά μαζεύουν γύρω μου ξερὰ φύλλα καί κλαδιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πάλι πὼς θά ἐπαναλαμβάνονταν ἡ ἱεροτελεσία τῶν «Τοῦν» καί σηκώθηκα. Ἀλλὰ εἶδα τοὺς «Ὀλντ Οὐλπις» νά φέρνουν πολὺ κοντὰ μου τὴν εὐφλεκτὴ ὕλη καί νά κάνουν γύρω μου ἕνα τοῖχο μ' αὐτὴν.

Τότε κατάλαβα τί τρομερὴ τυχὴ με περιέμενε.

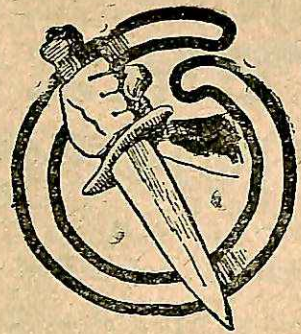
Οἱ «Ὀλντ Οὐλπις» ἤθελαν νά με κάψουν ζωντανό. Πράγματι σὲ λίγο δυὸ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πλησίασαν τὸ σωρὸ τῶν φύλλων κι' ἔβγαλαν φωτιά ἀπὸ δυὸ τρίτα μέρη.

Δέν ἔχασα τὸ θάρος μου. Σήκωσα τὸ τουφέκι μου, ἕνα περίφημο εἰκοσάβαιο ὁλοπολυβόλο καί ἀρχισα νά ρίχνω δεξιὰ καί ἀριστερά. Δέν ἀστόχησε χαμνιά. Πρῶτον ξάπλωσα νεκρὸ τὸν ἀρχηγὸ καί ὕστερα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Οἱ πυροβολισμοὶ μου εἶχαν φέρει πανικό. Οἱ «Ὀλντ Οὐλπις» ἔτρεχαν ἐπάνω κατὰ σάν τελλοί. Ὅταν βρεθῆκα μακρυνὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος κατάλαβα πόσο δίκιο εἶχε ὁ φίλος μου Μπούραν ὅταν μού συνιστοῦσε νά μὴν προχωρήσω σ' αὐτὴν τὴν κόλαση.

(Συνέχεια)

Δέν ξέρω ακριβώς την δράση του αλλά νομίζω πως θα είναι κι' αυτός επικίνδυνος.

Ο συμμορίτης παρακάλεσε να του επιτρέψουν μια στιγμή να ντυθεί. Ντύθηκε κι' η Άννα και βγήκαν έξω όλοι, εκτός από δυο νετέκτες που έμειναν για να ερευνήσουν το δωμάτιο.

Κανείς άλλος συμμορίτης δεν βρισκόταν στον κρυψώνα. Οι αστυνομικοί έρευνήσαν παντού, οδηγούμενοι απ' την Άννα, χωρίς να βρουν τίποτε το ενδιαφέρον.

Το περίεργο ήταν ότι ο συμμορίτης που είχε συλληφθεί στον διάδρομο, έπωφελήθηκε μιας στιγμής που δεν τον πρόσεχαν οι αστυνομικοί κι' αυτοκτόνησε, κτυπώντας όρμητικά το κεφάλι του στον τοίχο και θρυμματίζοντας το κρανίο του. Τα αίματα έφτιαξαν μια μικρή λίμνη γύρω του κι' έβαψαν τα ρούχα του.

Η αυτοκτονία αυτή τάρσσε πολύ την Άννα. Στάθηκε για πολλή ώρα άμιλητη μπροστά στο πτώμα του νεκρού συμμορίτου κι' η φρίκη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Ο Ουάρτερ την πλησίασε και την τράβηξε απ' το χέρι.

— Έτσι τιμωρούνται, της είπε, οι άνθρωποι που σέ βασάνιζαν τόσο καιρό τώρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15.

Ο Ουάρτερ έπεσε κέφθηκε τον Όου Στήβενς στο κελλί του.

— Θά έλαφρύνες πολύ την θέση σου, του είπε, αν μ'ας άποκαλύψεις που βρίσκεται κρυμμένος ο Τρομοκράτης.

Ο Όου Στήβενς τον κύτταξε έκπληκτος.

— Να σ'ας πω που βρίσκεται ο Τρομοκράτης; απήντησε. Και που μπορώ να ξέρω εγώ; Αυτός κρατά μυστικό απ' όλους μας τον τόπο που έμεινε.

Ο Ουάρτερ δεν άπογοιτεύθηκε απ' αυτή την απάντηση. Συνέσπασε τα χείλη του σ' ένα βιασμένο χαμόγελο και είπε:

— Όποτε δεν ξέρετε που μένει; Αμφιβάλλω! Και μπορώ να σ'ας κάνω να μιλήσετε. Ξέρω τον τρόπο.

— Κι' αν με υποβάλλετε σε βασανιστήρια, του απάντησε με έτοιμότητα, ο Όου Στήβενς, δεν έχετε να κερδίσετε τίποτε, γιατί δεν ξέρω.

— Έστω! Άς πιστέψω, αφού κι' η μίς Κόττον μ'ας είπε ότι ο Τρομοκράτης κρατά μυστικό το κατάλυμά του. Φανταζόμουν μόνο πως ίσως να ήξερες εσύ. Μά μου φαίνεται, μάλλον, πως έχεις δίκιο.

Ο Ουάρτερ βημάτισε για λίγο νευρικά μες στο κελλί κι' ύστερα στάθηκε μπροστά στον συμμορίτη.

— Όταν παρουσιαστής στο δικαστήριο, του είπε, δεν θα προβής σε καμιά όμολογία; Άν έχης να πής τίποτε, πές το τώρα και σέ μένα. Ίσως να με διευκολύνες στην σύλληψη του Τρομοκράτου.

Ο Όου Στήβενς του έρριξε μια ματιά γεμάτη ειρωνία, που έφυγε απ' την προσοχή του αστυνομικού. Και του είπε:

— Δυστυχώς δεν μπορώ να σ'ας εξυπηρετήσω. Ό,τι ξέρω για τόν Τρομοκράτη, ή ά τό άποκαλύψω μόνο μπροστά δικαστήριο.

Ο Ουάρτερ έκινε μια κίνηση, που έξεδήλωσε όλη του την έκπληξη. Και:

— Όστε θα προβής, πράγματι σ' άποκαλύψεις; ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

— Μάλιστα! απάντησε με σταθερή φωνή ο Στήβενς. Είμαι ό μόνος που ξέρω πινός είναι ό Τρομοκράτης. Και θα τό πω στο δικαστήριο. Μπορεί να μή μου είχε πολύ έμπιστοσύνη, μά εγώ κατώρθωσα να βρω ένα γράμμα του κι' έμαθα την ταυτότητα του.

— Ω! μά αυτό είναι πολύ σοβαρό, παρετήρησε ό αστυνομικός. Θα προκαλέση με άλη αίσθηση.

— Κι' ίσως να έλαφρώσω τή θέση μου μ' αυτή την άποκάλυψη.

— Αλλά πιά θά τό κρίνη τό δικαστήριο.

Ο Ουάρτερ θάλησε κάτι να τόν ρωτήση άκόμα, μά κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να τού άποσπάση τίποτε, γιατί εκείνος προ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

τιμούμε να μιλήση, για λόγους, φαίνεται, έντυπωσιακούς, μόνο μπροστά στο δικαστήριο. Κι' έφυγε απ' το κελλί.

Η δίκη του Όου Στήβενς έπροκάλεσε μεγάλο ένδιαφέρον. Η είδησις ότι έπρόκειτο να προβή εις άποκαλύψεις για την ταυτότητα του Τρομοκράτου ήλέκτριζε τόν κόσμο. Κι' η μεγάλη αίθουσα του δικαστηρίου ένέμισε άσφυκτικά.

Στά πρώτα καθίσματα, όρη άπ' την συγκίνηση, καθόταν η Άννα, πλάι στον Τζίν. Ο Ουάρτερ έβημάτιζε νευρικά στον προθάλαμο κι' άδημονούσε.

Όταν ό πρόεδρος άνήγγειλε την έναρξη της δίκης, άπλώθηκε νεκρική σιγή.

Έγιναν αί τυπικά διατυπώσεις και έπειτα άρχισε κανονικά η διαδικασία.

Μετάξυ τών μαρτύρων, ήταν κι' Άννα. Κατέθεσε ότι ό Στήβενς δεν ήταν από τούς ση

σημαίνοντας συμμορίτας κι' ότι δεν άπομακρυνόταν από κοντά της, έχοντας την άυστηρή έντολή να την φρουρή. Για τόν Τρομοκράτη έλεγε ότι δεν μπορούσε να ξέρη κανείς που έκρυβόταν και έπρόσθεσε ότι, έχει την γνώμη πως τόν υποθάλουν οι κίτρι-σύλληψις του.

Τά ίδια, περίπου, επανέλαβε κι' ό Τζίν. Ο Ουάρτερ εξέηγησε πως συνέλαβε τόν Στήβενς κι' ύπεστήριξε διάφορες προσωπικές του γνώμες σχετικώς με τό πρόσωπο του Τρομοκράτου.

Όταν, τέλος, άρχισε ν' άπολογείται ό Στήβενς, όλοι κρεμώνταν από τά χείλη του.

— Άν έπαίξα ή όχι, έλεε, σημαντικό ρόλο στην συμμορία του Τρομοκράτου, τό έλεε ή μίς Κόττον. Εγώ δεν έχω να προσθέσω τίποτε, παρά μόνο ότι ήμουν άμέτοχος της έγκληματικής δράσεως του Τρομοκράτου. Ακούσατε ότι ήμουν ό τελευταίος τροχός της άμάξης στην φοβερή συμμορία, Όστόσο κατώρθωσα να μάθω αλάδ ή, ό Τρομοκράτης. Κι' αυτό τό όφείλω στην τύχη. Μιά μέρα έπεσε στα χέρια μου μία διαφωτιστική έπιστολή. Συνδυάζοντας τό όσα διάβασα σ' αυτήν με κάτι άλλα περιστατικά, έμαθα ότι ο Τρομοκράτης είναι ό γνιός του χρηματιστού Στάνλεϋ, που άνθρωπος που καιρού τόσο τραγικά. Είμαι ό Σίμυ Στάνλεϋ, ό έφημερίδιων.

Τά λόγια του κατηγορουμένου έπесαν σάν κεραυνός. Στην αίθουσα όλοι ήξεραν την τραγική ιστορία του χρηματιστού Στάνλεϋ, που επώχευσε ύστερα από ένα άγριο συναγωνισμό. Κι' όλο, τον έκτιμούσαν και τόν υπολήπτοντο άπόδειξις τό γεγονός ότι έλεγε έκλεγη δυό φορές βουλευτής.

Επιφωνήματα έκπληξεως και ψιθυρισμοί άκουγόνταν απ' όλες τις μεριές, σέ σημείο, που ν' άναγκασθ ή ό πρόεδρος να κτυπή σή επανειλημμένως τό κουδούνι για να επαναφέρη την τάξη.

Ο Όου Στήβενς συνεχίζοντας την άπολογία του στην αίθουσα άφηγήθηκε όσα σχετικά ήξερε κι' η Άννα για την άπόφαση του Τρομοκράτου να έκδικηθ ή τους καταστροφείς του πατέρα του.

Κάθε λέξις του κατηγορουμένου έπεφτε σάν βόμβα. Οι άποκα- έμψαση.

— Για πέστε μου, λοιπόν, πινός άλλος κατώρθωσε να μάθ ή εγώ ένώ μπορούσα να μην τά φέρω στο φώς, τά άποκαλύψα, για να διευκολύν ή την δικαιοσύνη στο έργο της.

Οι έννοχοι άπεσύρθηκαν σέ σύσχεψη κι' η άπόφασις δεν άρ- γησε να έκδοθ ή. Ο Όου Στήβενς καταδικαζότανε σέ φυλάκιση

τεσσάρων μόνον έτών.

Τό κοινόν άκουσε με άνακούφιση την έτυμηγορία, γιατί ό Στήβενς ήταν ένας πολύ συμπαθητικός άνθρωπος.

Η Άννα φάνηκε πως δεν στενοχωρήθηκε διόλου απ' την κα- ταδίκη. Τό ίδιο κι' ό ίδιος ό συμμορίτης, ό όποιος χαμογελούσε, μάλιστα.

Ο Τζίν πήρε απ' τό χέρι την Άννα και βγήκαν έξω απ' τό δικαστήριο.

— Τελείωσε κι' αυτό, της είπε και μάλιστα μ' έναν τρόπο που δεν θα σέ στενοχωρήση καθόλου.

— Ασφαλώς, απήντησε η Άννα ευχαριστημένη, αν και φοβό- μουν πολύ.

Πήραν ένα ταξί κι' ένώ διέσχίζαν τούς δρόμους του Λονδίνου, η Άννα έρριχνε δεξιά κι' άριστερά άπληστα βλέμματα.

— Πόσον καιρό έχω να δώ αυτά τ' άγαπημένα μέρη! φώναζε με μία άφέλεια, σχεδόν παιδική.

— Σ'ας παρακαλώ, είπε ό Τζίν σέ κάποιο κλητήρα, στην Σκώ- λαντ Γυάρντ, άναγγείλέτέ με έμέσως στον κύριο διευθυντή.

Ο κλητήρας άπομακρύνθηκε κι' ό νέος άρχισε να βηματίζει κάτωχρος έ- πάνω κάτω, έννευρισμένος.

— Είναι τρομερό! ψιθύριζε είναι τρομερό!

Ο αστυνομικός διευθυντής τόν δέ χτηκε άμέσως. Μά ό Τζίν ήταν τόσο ταραγμένος ώστε για άρκετή ώρα δεν μπορούσε να μιλήση.

Τέλος, άφού σκούπισε δυό και τρεις φορές τόν ιδρώτά του, άρχισε να λέη.

— Τά πράγματα που θα σ'ας πώ, μί- στερ, θα σ'ας φανούν άπίστευτα και τό δυστύχημα είναι ότι θίγουν καιρίως την οικογενειακή μου τιμή. Προτιμώ όμως να σπλωθώ, παρά ν' άνεχθώ έπ' άπειρον αυτήν την κατάσταση. Μά- θετε, λοιπόν, ότι ό Όου Στήβενς, δεν εί- ναι άλλος άπ' τόν ίδιο τόν Τρομοκράτη.

Αυτός ό φονής κατώρθωσε να ξεμυαλίση την άδελ-φή μου και γι' αυτό θέλησε εκείνη να τόν συγαλύ- ψη. Η άδελφή μου είναι έρωτευμένη μαζί του κι' έχει γίνει όργανό του κι' έκβιάζει κι' έμένα άκόμα.

Άλλό τό πιό τρομερό είναι ότι έφυγε απ' τό σπίτι, άφήνοντάς μου αυτό τό σημείωμα.

Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χαρτί και τό έδωσε στον εκ- πληκτο διευθυντή, που διάβασε.

— Αγαπημένο μου Τζίν.

— Φεύγω για πάντα απ' την Άγγλία. Πηγαίνω μακριά, πολύ μακριά εκεί που θα βρω, έπί τέλους, την ευτυχία, πλάι στον άνθρωπο που αγαπώ. Ο Σίμυ Στάνλεϋ θάρθ ή να με συναντήση μόλις μπορέση να δραπετεύση απ' την φυλακή, πράγμα που θα τό επιτύχη πολύ σύντομα.

Με συγχωρή, Τζίν, για την διαγωγή μου. Ασφαλώς δεν θα φανής άυστηρός, όταν λάβης ύπ' όψει ότι μοιάζω με μία μαρι- νέττα, που κινεί τά νήματά της ή άγάπη.

Σέ χαιρετώ.

Άννα.

Ο αστυνομικός διευθυντής έκανε ένα μορφασμό, που φανέ- ρωνε έκπληξη και δδύν.

— Πράγματι είναι φοβερό, ψιθύρισε.

Κατι έτοιμαζόταν να προσθέση, όταν άντήχησε τό κουδούνι του τηλεφώνου.

Ό,τι άκουσε στο τηλέφωνο έκανε τό πρόσωπό του να ώχριάση.

Γύρισε ταραγμένος προς τόν Τζίν.

— Με πληροφορούν αυτήν την στιγμή, ότι ό Τρομοκράτης έδρα- πέτευσε.

— Τό περίμενα! τράυλισε σάν ζαλισμένος ό Τζίν.

Ο διευθυντής κτύπησε τό κουδούνι και ζήτησε τόν Ουάρτερ.

Ο ντέκετιβ ήρθε άμέσως κι' ό διευθυντής του είπε άυστηρά.

— Ο Όου Στήβενς, που δεν είναι άλλος άπ' τόν Τρομοκράτη, κατώρθωσε να δραπετεύση. Έχω την άξίωση να συλληφθ ή άπωσδήποτε.

Ο Ουάρτερ χαμογέλασε και ύπεκλήθ ή έλαφρά.

— Θα κάνω ό,τι μου είναι δυνατόν, κύριε διευθυντά, είπε και βγήκε άμέσως.

Ο Τζίν σηκώθηκε κι' αυτός κι' ένώ έδινε τό χέρι του στο διευθυντή τράυλισε.

— Κάνετε ό,τι μπορείτε. Ίσως έτι, να μπορέσω να ξαναφέρω κοντά μου την άτυχη άδελφή μου.

Ήταν νύκτα. Στόν σιδηροδρομικό σταθμό του Λονδίνου ό κό- σμος ήταν πολύ άραιο. Μία λεπτή βροχή άρχισε να πέφτ ή και τό τραίνο είχε καθυστέρηση.

Ένας άνθρωπος τυλιγμένος στο έπανωφόρι του, με τό γιακά σηκαμένο και τό καπέλλο χωμένο ως τ' αυτιά, στεκόταν πλάι σ' ένα περίπτερο και κρατούσε μία βαλίτσα στο χέρι. Ήταν ό Τρο- μοκράτης. Φαινόταν έννευρισμένος κι' η καθυστέρησης του τραί- νου τόν έξενεύριζε άκόμη περισσότερο.

Στην άλλη άκρη του σταθμού έφ'ανε βόλτες κάποιοι άλλος άν- δρας, χωμένος κι' αυτός μέσα στο πανωφόρι του. Ήταν ό ντέτε- κτιβ Ουάρτερ. Γύριζε δεξιά κι' άριστερά κάτω άπ' τό ύπόστεγο κι' έρριχνε γύρω έπίμονες έρευναιτικές ματιές.

Προχωρώντας έφθασε μπροστά στον Τρομοκράτη, τόν όποιον δεν άνεγνώρισε. Τόν παρετήρησε έπίμονα, αλλά γύρισε ύστερα άλ- λου τό βλέμμα.

Έκείνη την στιγμή έφθασε τό τραίνο. Οι λίγοι έπι- βάτες έσπευσαν να έπιβιβασθουν, καθώς κι' ό Τρομοκρά- της. Καθώς προχωρούσε προς τό τραίνο, τό βάδισμά του κίνησε την ύποψία του αστυνομικού ό όποιος έ- τρεξε πίσω του.

Ο Τρομοκράτης τόν άντελήφθη, τάχυνε τό βήμα και χόθηκε μέσα στο βαγόνι. Μ' έ- να πήδημα ό Ουάρτερ, βρέθηκε πίσω του.

Τό βαγόνι δεν είχε άλλους έπιβάτες κι' οι δυό άνδρες βρέθηκαν μόνον, άντιμέτωποι εκεί μέσα, ένώ η άμαξοστοιχία άρχισε να τρέχη.

Ο Ουάρτερ κατάλαβε πιά ότι ό άν- θρωπος εκείνος ήταν ό Τρομοκράτης και έτοιμάστηκε να βγάλη τό περιστρο- φό του.

Ο Τρομοκράτης όμως μ' ένα από- τομάλμα βρέθηκε κοντά τόν άρπα- ξε άπ' τά μπράτσα και κυλίστηκε μαζί του στο παρκέ του βαγονιού.

Η πάλη που επακολούθησε ήταν τρομερή.

Οι δύο άνθρωποι άγωνίζονταν με πείσμα, όρμη και λύσσα. Κι' η άμαξο- στοιχία έτρεχε σάν δαιμονισμένη μέσα στο σκοτάδι.

Άγριοι αίματηρόν δρώμα έλαβε χώραν χθές την νύκτα έντός της άμα- ξοστοιχίας Λονδίνου—Νιουκάστελ. Ο αστυνομικός Ουάρτερ, αντι ληφθείς τόν περιώνυμον Τρομοκράτην θέλοντα να έπιβιβασθ ή της άμαξοστοιχίας και να διαφύγ ή, άνήλθε και αυτός εις τόν συρμόν και επάλαισε στήθος προς στήθος με τόν κακούργον.

Τό όποτέλεσμα ύπ ήξε καταπληκτικόν. Άμφότεροι οι άντίπα- λοι έμειναν έπί του πεδίου. Ο μέν Ουάρτερ απέθανε συνεπεία πληγμάτων εις τόν κόρταφον, ό δέ Σίμυ Στάνλεϋ, ό Τρομοκρά- της, εξέπνευσε βραδυτερον, ως διεπιστώθη, εκ της άκατασχέτου αίμορραγίας, τών τραυμάτων τά όποία τού έπροξένησαν ό ήρωικός αστυνομικός.

Τό δυστύχημα είναι ότι ή Σκώτλαντ Γυάρντ άπώλεσεν ένα από τά πολυτιμότερα στελέχη της τόν αστυνομικό ό όποιος κατώρ- θωσε να έλευθερώση την κοινωνίαν, από τόν φοβερόν εφιάλτην, όστις την έπίεζεν επί τόνον διάστημα.

Τό πτώμα του κακούργου έκτεθέν ήδη εις τό λατροδικαστικόν έργαστήριον, έλκύει την περιέργειαν πολλού κόσμου.

Εφημερίς «Ντάιλυ Νιουζ»

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΔΙΠΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Ο Τζάκ, ο σωφρέρ, άρχισε πιά να δυσανασητέ. Είχαν περάσει δυό ώρες, άφ' ότου η κυρία του μπήκε στο άπομερο μικρό ξενοδοχείο κι' όμως ακόμα δεν είχε φανή. Κι' αυτό ήταν πολύ περίεργο. Του είπε πως θα γύριζε σε είκοσι λεπτά κι' όμως... Μήπως, άραγε, της συνέβη τίποτε ;

Ανήσυχος κατέβηκε άπ' τ' αυτοκίνητο και μπήκε στο ξενοδοχείο. Δεν είδε κανέναν εκεί. Διέσχισε τ' οδό και σε κάποιον διάδρομο διέκρινε έναν υπηρέτη, που διάβαζε έφημερίδα. Τόν πλησίασε και τόν ρώτησε για τήν κυρία του.

άλλά δεν βρήκε τίποτα τ' αξιόλογο, έκτός μόνον άπό ένα πράσινο κουμπί, που ήταν πεσμένο χάμω. Τό εξήτασε με προσοχή και τό έβαλε στην τσέπη του. Έντύπωση του προκάλεσε τ' γεγονός ότι ή Πάτ Φάσον έφερε επάνω της όλα τ' αβαρύτιμα κοσμήματα της. Κι' αυτό μαρτυρούσε ότι τό έγκλημα δεν είχε ως έλατήριο τήν ληστεία.

Ο υπηρέτης τ' ξενοδοχείου Χάρρυ, συνελήφθη άμέσως. Τόν υπέβαλαν επί τόπου σε μία πρόχειρη ανάκριση, αλλά διετείνετο ότι δεν ήξερε τίποτα.

— Όλα αυτά μου φαίνονται ανεξήγητα, είπε. 'Η κυρία ήρθε στο ξενοδοχείο και μου ζήτησε να της δώσω για λίγη ώρα ένα άπό τ' αβαρύτια τ' ου δευτέρου όρόφου. Με παρακάλεσε μάλιστα, να μην τήν ένοχλήσω καθόλου κι, αν ήταν δυνατόν να έμεινα στον κάτω όροφο, ώσπου να γυρίσει. Μου φάνηκε πολύ σοβαρή κι' αξιοπρεπής κι' έκανα κατά γράμμα, ό,τι μου είπε. Ότι θα τήν βρίσκαμε σκοτωμένη, αυτό δεν τό φαντάστηκα ποτέ !

Οί αστυνομικοί χαμογέλασαν μ' αυτές τις άσπρηκτες δικαιολογίες.

— Πού είναι τό δωμάτιό σου ; Τόν ρώτησε άυστηρά ο Χάμιλτον.

Τρέμοντας έκείνος έπήγε τόν αστυνομικό στο δωμάτιό του. Εκεί δεν χρειάστηκε να κάνει έπισταμένη έρευνα ο ντέκετιβ. Έπάνω στην κρεμάστρα κρεμόταν ένα σακκάκι, στο όποιον υπήρχον κηλίδες άπό αίμα.

Τό σακκάκι, δεν είχε πράσινα κουμπιά, αλλά άφού ήταν ματωμένο... Άλλο πειστήριο δεν χρειαζόταν. Ο Χάρρυ ήταν άσφαλώς ο δολοφόνος τής Πάτ Φάσον. Έκανε τόν φόνο για να τήν ληστεύει, ίσως, αλλά ύστερα φοβήθηκε. Δεν άπεκλείετο, άλλωστε, να της έκλεψε τ' αβαρύτια, που πιθανόν να είχε στην τσάντα της.

Ο Χάρρυ μάταια διαμαρτυρόταν ότι ήταν άθώος.

Τόν έστειλαν άμέσως στην φυλακή, με τήν βεβαιότητα ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Ο Χάρρυ είδοποίησε τόν Χάμιλτον, ότι ήθελε ό,τιδήποτε και τράβηξε κατ' ευθείαν για τό κελλί του. Κι' ο υπηρέτης τού είπε.

— Σας βεβαιώ, κύριε Χάμιλτον, ότι είμαι τελείως άθώος. Και να πώς μπορώ να σ' το άποδείξω. Τό σακκάκι με τ' αίματα ύφασμα. Έπειτα, αν έκανα έγω τόν φόνο, θα τό κρεμούσα, έτσι φανίσω ; Σκεφθήτε κι' αυτό ; Δεν θα φρόντιζα να τό έξα- Πάτ Φάσον, άφού δεν έλειπαν τ' αβαρύτια της ;

Αλλά ποιός ήταν, λοιπόν, ο δολοφόνος ; Αυτό άπεφάσισε να έ- Κατέστρωσε τό σχέδιό του κι' άρχισε να τό θέτει σ' έφαρμογή. Η πρώτη του δουλειά ήταν να πάη στο σπίτι τής Φάσον. Ζή- ρικες πληροφορίες. Εκείνος προθυμοποιήθηκε.

— Είχε μεγάλη προίκα ή κόρη σας ; τόν ρώτησε.

— 50 χιλιάδες λίρες ή κάθε μία.

— Α ! έχετε κι' άλλη κόρη ; Πρωτότοκη ή δευτερότοκη ;

— Δευτερότοκη. Τήν αγαπώ κι' αυτή τόσο, όσο και τήν καυμένη τήν άλλη που πέθανε.

— Πού είχατε κατατεθειμένες τις προίκες τών κορι- τσιών σας ;

— Στην «Ήσπερ Μπάνκ». Να σας πω, μάλιστα και μία προίκα. Αν τό ένα άπ' τ' αβαρύτια μου δεν ήθελε να παντρευ- κατοχή της άλλης. Κι' αυτό τό άποφασίσαμε για να μπορούμε να παν- βρή καλό γαμπρό ή μία, αν ή άλλη δεν ήθελε να παν- τρευθή.

Αυτή ή πληροφορία έκανε τόν Χάμιλτον ν' άναπνήσει.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΥΠΟ ΜΑΚ ΑΤΚΙΝΣΟΝ ΚΟΥΜΠΙ...

— Μπορώ να δώ τήν άλλη σας κόρη ; ρώτησε, θα ήμουν πολ- λυ ευτυχής.

Ο Φάσον δεν ήξερε τί έπεδίσκε ο αστυνομικός, ώστόσο έ- σπευσε και είδοποίησε τήν κόρη του. Η Μαίη ήρθε άμέσως.

Ήταν μία πολύ συμπαθητική γυναίκα, κατάξανθη, με γιγαν- μάτια κι' άγγελική μορφή. Η έκφρασίς της ήταν πολύ σοβαρή και τό βλέμμα της άπεύρινε ν' άτενίσω στο πρόσωπο τόν αστυ- νομικό.

— Με συγχωρήτε που σας ένοχλώ, είπε μ' ευγένεια ο Χάμιλ- τον. Θα με ύποχρεώνατε, όμως, αν άπαντούσατε σε μερικές έρωτή- σεις μου.

— Είμαι στην διάθεση σας, μίστερ.

— Μήπως, ξέρετε, αν ή αδελφή σας αγαπούσε κανένα νέο ;

Μην παρεξηγήσετε τήν έρώτησή μου. Έχει τήν σημασία της.

— Σας άπαντώ κατηγορηματικά. Όχι !

— Έσκόπευε να παντρευθή, ή ήταν κατά τού γάμου ;

— Δεν είχε ποτέ έκφρασθή σχετικώς.

— Τήν περιστοίχιζαν θαυμασταί... ή έκείνην... ή έσας ;

Η Μαίη έδειξε ότι δυσαρστήθηκε άπ' αυτήν τήν έρώτηση. Άλλαξε τό ύφος της κι' άποκρί- θηκε.

— Επιτρέψατέ μου να χαρακτηρίσω τήν έρώτη- σή σας ως άδιάφορη.

Ο Χάμιλτον δεν έπέμενε περισσότερο. Άλλωστε είχε μαζέψει πολλά στοιχεία, που έχυναν άρκετό φώς στο μυστήριο. Σηκώθηκε, χαιρέτησε τήν Μαίη κι' έφυγε.

Απ' έκείνη τήν στιγμή ο αστυνομικός άρχισε να παρακολουθώ συστηματικά τις κινήσεις τής Μαίης.

Είχε μάθει όλα τ' άκρόατα που συχναζε και ποιά ήταν τό ιδιαιτέρ' της περιβάλλον. Άπό κάποιον φίλο της πληροφορήθηκε και κάτι, που ήταν εξαιρετικά σ βα- ρό. Η Μαίη αγαπούσε άπό πολύ καιρό κάποιον Σίγ- κλαιρ. Άλλαιν, άεργο και φοβερό χαρτοπαίκτη.

Μαζί με τόν Σίγκλαιρ είδε πολλές φορές τήν Μαίη ο μεταμφιεσμένος ντέκετιβ. Έκατάλαβε άμέ- σως ότι ή Μαίη αγαπούσε πολύ τόν Σίγκλ ιρ. Καλώς ψυχολόγος, όπως ήταν, δεν τού έξέφυγε άκόμα και τό ότι ο Σίγκλαιρ είχε ένα χυδαίο χαρακτήρα. Κάποτε τούς είδε να μπαίνουν σε ένα κέντρο όπου έγίνοντο χο- ροί μεταμφιεσμένων. Στο κέντρο έκείνο οί δυό έρασταί έγλήντησαν κι' έμέθυσαν.

Ο ντέκετιβ, τούς άνεζήτησε και τούς βρήκε σ' έ- να δωμάτιο και τούς είδε έαπλωμένους αναίσθητους εις ένα ντι- βάνι. Έλεγαν άσυνάρτητα λόγια, αλλά δεν έπρόφεραν ούτε λέξη για κείνο τό έγκλημα.

Ήταν φανερό τώρα ότι ο Σίγκλαιρ έξασκούσε μεγάλη επιρ- ροή στη νέα, τσόν, ώστε να δέχεται έκείνη να τόν συνοδεύη στα κακόφημα έκείνα κέντρα. Κι' έκείνος έμεταλλευόμενος τήν άδυ- ναμία της, τήν μεθούσε για να επιτυχάνη εύκολότερα στους σκο- πούς του.

Μιά άλλη μέρα ο αστυνομικός τόν είδε να παίζει τολμηρά εις ένα χαρτοπαίγνιο κι' άκουσε έναν φίλο του να λέη.

— Ας είναι καλά ή Μαίη Φάσον. Αυτή πληρώνει τ' α- σπασμένα !

Ο Χάμιλτον χαμογέλασε. Κτύπησε στον ώμο τόν Σίγκλαιρ, έβγαλε μία έφημερίδα κι' έκανε πώς διάβαζε. Τό βλέμμα του ό- μως ήταν προσσηλωμένο επάνω στον Σίγκλαιρ και δεν έκανε καμ- μία χειρονομία του.

Ήσαν περασμένα τ' μεσάνυχτα. Έξω άπ' τό σπίτι τού Σίγ- κλαιρ έφάνηκε μία σκιά, ή όποία χώθηκε μέσα στον κήπο. Ή- ταν ο ντέκετιβ Χάμιλτον. Κατώρθωσε να παραβιάση μ' ένα άν- τικλειδί τήν έξώπορτα και μπήκε άθόρυβα στο σπίτι. Άνέβηκε με προσοχή μία σκάλα και πήγε στον δεύτερο όροφο. Τό σκοτά-

δι ήταν πυκνό. Προχώρησε λίγα βήματα μέσα στο διάδρομο και μπήκε σ' ένα δωμάτιο. Άνα- ψε τό κλεφτοφάναρό του κι' έρριξε γύρω τό φώς. Δεν έπρεσε έξω. Αυτό ήταν τό δωμάτιο, που χρησι- μοποιούσε ο οικοδεσπότης για γκαρνταρόμπα.

Πλησίασε τό ντουλάπι και τό παρεβίωσε κι' αυτό. Φώτισε τό περιεχόμενό του κι' είδε άρκετά κοστούμια. Σε μία γκρι φορεσιά διέκρινε κάτι, που τόν ξάφνιασε. Πράσινα κουμπιά !

Τράβηξε έξω τό σακκάκι και τό εξήτασε. Τού έλειπε ένα κουμπί. Έβγαλε άπ' τήν τσέπη του τό πράσινο κουμπί και τό συνέκρινε με τ' άλλα. Ήταν τό ίδιο.

Πήρε μαζί του τό σακκάκι, έκλεισε τήν ντουλάπα και βγήκε πάλι σιγά-σιγά.

Άσφαλώς κρατούσε στα χέρια του τόν δολοφόνο. Τήν Πάτ Φάσον τήν είχε σκοτώσει ο Σίγκλαιρ, για να σφετερισθή, παν- τρεύόμενος τήν Μαίη, τήν προίκα της.

Τήν άλλη μέρα ο Χάμιλτον πήγε στην Κεντρική Διεύθυνση τής Σκώτλαντ Γουάρντ. Παρουσιάσθηκε μπροστά στον ίνσπéκτωρ Μάουντνέιν και τού διηγήθηκε όλες τις ανακαλύψεις του.

Ο ίνσπéκτωρ εξήτασε κι' αυτός τό σακκάκι και διέκρινε επά- νω μία μικροσκοπική κηλίδα άπό αίμα, που έξέφυγε τήν προσοχή τού Χάμιλτον.

Ο ντέκετιβ τούς είδε έαπλωμένους στον τιβάνι αναίσθητους.

— Ο Σίγκλαιρ είπε πρέπει να συλληφθή άμέσως. Πηγαίνετε να τόν συλλάβετε.

Ο Χάμιλτον πήρε μαζί του δυό λόλισμαν και τράβηξε για τό σπίτι τού Σίγκλαιρ.

Τόν βρήκαν εκεί κι' ο Χάμιλτον χωρίς να τού πη τίποτε, τού πέρασε τις χειροπέδες και, παρα τις διαμαρτυρίες του, τόν έσυραν βίαια έξω και τόν έρριξαν μέσα στο αυτοκίνητο.

Όταν τόν παρουσίασαν στον Μάουντνέιν, δεν είχε χάσει κα- θόλου τήν ψυχραιμία του.

— Για ποιά λόγο με συλλάβατε ; φώναξε θυμωμένος.

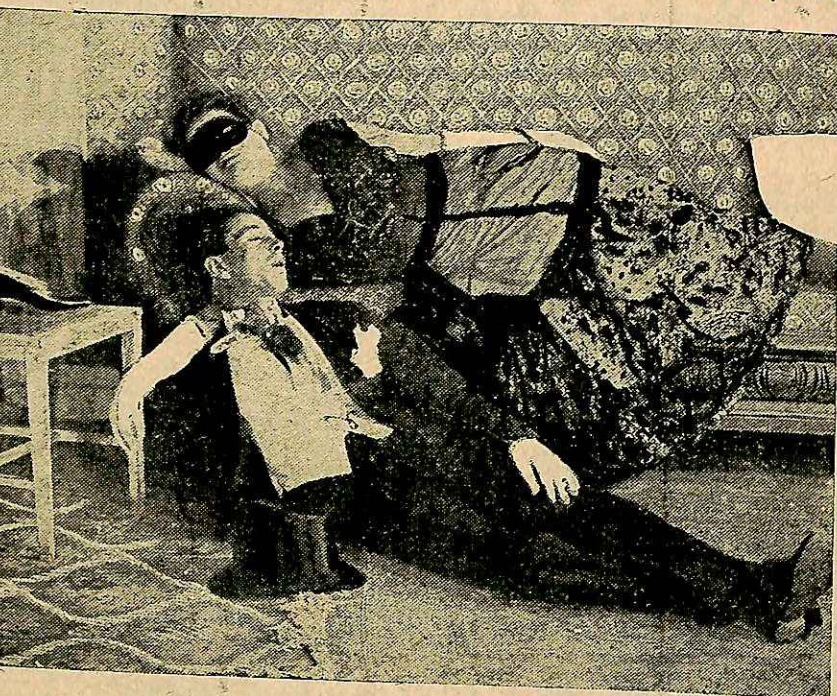
— Γιατί είσαι ο δολοφόνος τής Πάτ Φάσον, τού άπάντησε ψυχρά έκείνος.

Ο Σίγκλαιρ φάνηκε να ταράχθηκε.

— Σας παρακαλώ, φώναξε έξαλλος, να προσέχετε πώς μου μιλάτε.

Οί θεατρισμοί είναι περιττοί, παρετήρησε άτάραχος ο Χάμιλτον. Παρασύρατε τήν Πάτ Φάσον ως τό ένοχικό ξενοδοχείο κι' άφού τήν σκοτώσατε, προσπαθήσατε να ένοχοποιήσετε τόν υπηρέτη τού ξενοδοχείου. Άλλά, βλέπετε, ένα κουμπί σ' ά- πεκάλυψε.

Και τού έδειξε τό σακκάκι του με τήν κηλίδα τού αίμα- (Συνέχεια εις τήν σελίδα 2220)

Στο κέντρο έγλήντησαν και μέθυσαν.

— Είναι επάνω, σ' ένα δωμάτιο, τού άπήντησε.

— Ναί, αλλά μου είπε πως θα γύριζε σε είκοσι λεπτά και πέρασαν δυό ώρες άπό τότε !

— Δεν ξέρω. Μήπως θες να πάμε να της πούμε τίποτα ;

— Φοβούμαι μήπως έπαθε κανένα κακό. Γι' αυτό πάμε ως εκεί.

Ανέβηκαν σιγά τήν σκάλα κι' ο υπηρέτης κτύπησε διακριτι- κά τήν πόρτα τού δωματίου, στο όποιον μπήκε ή κυρία Πάτ Φάσον.

Δεν άκούσθηκε καμιά άπάντηση. Ξανακτύπησε, κτύπησε ά- κόμα πιά δυνατά, χωρίς ν' άκουσθή πάλι τίποτα.

Ο σωφρέρ ώχρίασε. Χωρίς να πη λέξη έσπρωξε με όλη του τήν δύναμη τήν πόρτα και τήν έσπασε. Όταν μπήκαν μέσα, βρέ-θηκαν μπροστά σ' ένα οίκοτ'ό θάμα. Η Πάτ Φάσον βρισκόταν έαπλωμένη ανάσκελα στο πάτωμα και κολυμπούσε μέσα στο αίμα !

Ο σωφρέρ πάγωσε άπ' τόν τρόμο. Έμεινε άκίνητος και τρεάλλισε.

— Τήν σκοτώσαν !

Και γυρίζοντας στον υπηρέτη.

— Πώς έγινε αυτό ; ψιθύρισε. Πώς δεν άκουσα τίποτα ;

— Έκπληκτος κι' έντρομος έκείνος, άπήντησε σαστισμένος.

— Δεν ξέρω... δεν είδα.

— Τήν αστυνομία ! ψέλλισε ο σωφρέρ. Τρέχω να είδοποιήσω τήν αστυνομία.

Και βγήκε έξω σαν τρελλάς.

Σε λίγο έφθασε ή αστυνομία, μ' επί κεφαλής τόν περίφημο ντέκετιβ τής Σκώτλαντ Γουάρντ, Φρέντ Χάμιλτον. Πήγαν κατ' ευ- θείαν στο δωμάτιο κι' εξέτασαν τό πτώμα. Διεπίστωσαν ότι ή Πάτ Φάσον ήταν νεκρή άπό μιάμιση ώρα και πλέον. Έφερε δυό τραύ- ματα με μαχαίρι, ένα στην καρδιά κι' ένα πιά κάτω άπ' τό δε- ξιδό στέρνο.

Ο Φρέντ Χάμιλτον έκανε έπισταμένη εξέταση στο δωμάτιο,

2110

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὴν ἴδια στιγμήν Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος βρέθηκε μπροστά στὸν ἱππότη καὶ τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν.

ΟΔΕΤΤΗ ΤΟΥ ΣΙΑΜΠΙΒΕΡ

Μὲ τὸ κτύπημα ἔπεσε κάτω βγάζοντας τὴν ἀπεγνωσμένη φωνὴν ἐκείνης τῆς προσκλήσεως εἰς βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἄκουσε ὁ Κάρλος τὴν ἴδια στιγμήν πού τὸ τρίο τῶν κακούργων ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του.

Σὲ ἓνα δευτερόλεπτο κ' ἔθεσκέψις ἔσβυσε ἀπὸ τὸ μυαλό της Ἡρώδης.

Ἀλλὰ αὐτὸ διήρκεσε μόλις λίγες στιγμῆς. Στὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς της διατηροῦσε τὴν ἀόριστον καὶ συγκυρμένην ἀντίληψιν τῶν ἀσθενῶν ἤχων. Τότε ἔκανε τὴν ἐνστικτώδη καὶ ἰσχυρὴν προσπάθειαν τῆς ζωῆς πού σβύνει καὶ προσπάθειαν νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινον οἱ ἤχοι ἐκείνοι.

Ἦτο ἀκίνητη, ἀδρανὴς, ἡ ζωὴ της ἔφρουγε μὲ τὸ λεπτὸ νήμα οἴματος, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στήθος της, ἀλλὰ ἡ ἐννοία τῶν πραγμάτων ἐξώθηρε, ὑπερῆκε ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν ἐκμηδένισιν. Σὲ λίγο ἀντελαμβάνετο ἑκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄκουε αὐτοὶ οἱ μακρυνὸι ἤχοι ἦσαν οἱ φωναὶ τῶν δύο ἀνδρῶν. Καὶ τότε προσέπαθον νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγαν.

Δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἐμάντευσε μόνον ὅτι ἦταν ἐκρήξεις φωνῶν ἀπειλητικῶν, ἐχθρικῶν βρυχηθμῶν.

Ἐγχείμαλόν της, ἐνόησε. Ὅχι ἐκεῖνα πού ἔλεγοντο, ἀλλὰ τὴν προσωπικότητα αὐτῶν τῶν φωνῶν.

Ἡ φωνογονία τῶν φωνῶν τῆς παρουσιάσθη δολοφονική. Ἡ μὴ ἀπὸ τῆς δι' αὐτὴν φωνῆς τῆς θύμης τὸν Γιάννη τὸν βρέθησαν ἐκεῖ κοντὰ τῆς ἀνταλλάσσοντος ἀπειλῆς, δὲν τὴν ἐξέπλησεν καθόλου. Ἀλλὰ στὴν σκέψιν ὅτι οἱ βίαιες λέξεις πού ἀντήλλασσεν ἦσαν πρὸς ὁδοὺς ἀντιθέτου σκοποῦ, ὅπως οἱ φωναὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, αἰσθάνθη ἓνα μέτρον τῆς καὶ ἔπειτα ἀπὸ μὴν προσπάθειαν, ἡ ὁποία τῆς ἐφάνη ὅτι ἀρροῦσε ἀπελπιστικὰ νὰ τελειώσῃ, ἀνοῖξε τὰ μάτια της καὶ εἶδε.

Εἶδε τὸν Πασσαβάν, εἶδε τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἀντιμέτωποι. Τὸν εἶδε σὲ ἓνα ἀνεμοστρόβιλον συγκρούσεων τοῦ χάλυβος.

Τὸν ἀντελήφθη στὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐνὸς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἄρχισε νὰ σέρνεται πρὸς τοὺς συμπλακόμενους. Ἐσηκώθη ἀκόμη καὶ τέλος εὐρέθη ὁρθὰ μετὰ τὰ χέρια τεταμένα.

Ἡ προσπάθεια ξαφνικὰ συνετρίβη. Ἐπεσε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μετὰ τοὺς βραχίονας ἀνοικτούς. Τὰ χέρια της ἐκτύπησαν ἐπάνω σὲ

δύο ὄμους, ἐκατάλαβε ὅτι περιέσφιγγε φρενιτωδῶς ἓνα κεφάλι καὶ ὅτι σὲ μὴ ἐκρήξῃ λύσσης, φρικτῆς, ἐρωτος, ἐφώναξε ἐκεῖνα τὰ λόγια...

Ὅλη αὕτη ἡ μακρὰ προσπάθεια, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ἡ Ὁδέττη ἐδέχθη τὸ κτύπημα τοῦ ἐγγειριδίου, μέχρι τῆς στιγμῆς πού ξανάπεσε πάλι, μὲ τὰ χέρια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐφώναξε σὰν νὰ ξεπηδοῦσαν ἀπὸ τὸ στόμα της τρελλὰ λόγια, ἀπήτησε σαράντα δευτερόλεπτα τὸ πολὺ.

ΠΑΣΣΑΒΑΝ

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δεσμοφύλαξ ἔφθασε πρὸς τοῦ ἀνακτόρου τοῦ βασιλέως. Ἐκύτταξε μὴ στιγμήν πρὸς τὸ Χοῦντελόν καὶ εἶδε μακρὰ τὸ στράτευμα τῶν τοξοτῶν, οἱ ὅποιοι ἐφθάναν στὸν Πύργον.

— Σὰς ζητοῦν! εἶπε ὁ δεσμοφύλακας, γιὰ νὰ σὰς πᾶνε στὴν πλατεῖα Γκρέβ. Σὲ λίγες στιγμῆς θὰ μάθουν τὴν δραπέτευσήν σου καὶ τὴν φυγὴν μου! Γιὰ μένα αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον. Ἀλλὰ γιὰ σὰς...

— Ἔ, λοιπόν, γιὰ μένα τί; εἶπε χαμογελώντας ὁ ἱππότης. Ἀνέπνεε τὴν εὐτυχία. Ὁ ἐλεύθερος ἀέρας τοῦ ἐμάστιζε τὸ πρόσωπο. Καὶ ὁ ἀέρας αὐτός, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀναπνεύσει ἡ Ὁδέττη τὸν μεθοῦσε.

— Δὲν πρόκειται τόσο πολὺ γιὰ σὰς... ἐπανελάβε ὁ δεσμοφύλαξ προσπαθώντας νὰ ἱσχυρὰ τὰ λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν σκέψιν του.

Ὁ Πασσαβάν ἔσκασε στὰ γέλια, γέλια εὐτυχίας καὶ ἀμεριμνίας χαρᾶς τῆς νεότητος.

— Καλέ μου ὁπλοδιδάσκαλε, εἶπε, παίζετε καλὰ τὸ σπαθί, ἀλλὰ ἔχετε ἄδικο νὰ μιλάτε μὲ παραβολές. Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε ἔνας ἀπὸ τοὺς τέσσερες εὐαγγελιστάς;

— Θέλω νὰ εἰπῶ... ἐψέλλισε ὁ κολοσσός, ὅτι ἂν πεθάνετε σεῖ, θὰ λυπόμουν. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους θὰ παρηγοριόμουν, διάβολε... ἐνῶ...

— Εὐχαριστῶ! ἀπήντησε γελώντας ὁ ἱππότης, ἐνῶ... — Ἐνῶ ἂν πεθάνῃ ἐκείνη, ἔ, λοιπόν, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ. Μπορῶ, κάλλιστα, νὰ σὰς εἰπῶ. Δὲν σὰς ἔδοσα πρὸς χάριν τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ πρὸς χάριν ἐκείνης.

— Ἀ! ἐψέλλισε ὁ Πασσαβάν. Καὶ γιατί θὰ πέθαινε αὐτή;

— Θὰ πεθάνῃ, ἂν πεθάνετε. Εἶμαι γι' αὐτὸ βέβαιος. Δὲν σὰς

τὸ εἶπα; Ὅταν ἐρχόταν νὰ μὲ ἰδῇ ἐκεῖ στὴν κόλασή μου, κάτω ἀπὸ ὅλα τὰ λόγια αἰσθανόμουν ὅτι μιλοῦσε, πάντοτε καὶ μόνον, γιὰ σὰς. Μόνον σεῖς ὑπάρχετε στὸν κόσμον γιὰ κείνη. Ἀν σεῖς χαθῆτε τί θέλετε ν' ἀπογίνῃ αὐτή;

Ὁ Πασσαβάν ροφούσε τὰ λόγια του, ὅπως ροφούσε τὸν καθαρόν ἀέρα, τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς, τὸν μεθυστικὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Θὰ ἔμενε ἐκεῖ ὡρὲς γιὰ νὰ ἀκούῃ τὴν βαρεῖα φωνὴν τοῦ δεσμοφύλακος, πού τοῦ φαινόταν σὰν μὴ θεία μελωδία.

— Ἀν μὲ ἀκοῦσατε, ἐξακολούθησε ὁ κολοσσός τῆς Χοῦντελόν, θὰ βγῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ Σαιν Πώλ ἀπὸ ἓνα δρόμον, τὸν ὁποῖον ξέρω, θὰ κρυφθῇτε κάπου στὸ Παρίσι καί... — Σιωπῇ! βρυχήθηκε ὁ Πασ-

σαβάν. Ἡ βασίλισσα... διωλίσθαινε μόνη καὶ σκοτεινὴ, εἴκοσι βήματα μπροστὰ τους καὶ ἐξηφανίσθη πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως.

— Εἰδότε; εἶπε ὁ δεσμοφύλαξ. Ἄν μῆτε, εἰσθε χαμένοι.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Πασσαβάν.

Θέλησε νὰ τρέξῃ! Ὁ δεσμοφύλαξ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ ψιθύρισε.

— Ἐλάτε! Ἀ! ἐλάτε! Κυττάτε ποῖος ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

— Γιάννης τῆς Βουργῶνης ἐνορμούρισε ὑπόκοψα ὁ ἱππότης.

— Ὁ θάνατος! εἶπε ὁ δεσμοφύλαξ.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος μῆκε στὸ ἀνάκτορον. Ὁ Πασσαβάν ἐπέρασε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ ἐμυρμούρισε.

— Τί φάσεις ἔχουν καὶ οἱ δύο τους. Ἐτοιμάζεται κάτι τὶ τρομερὸν... Ἰζαμπώ, Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἡ Ὁδέττη.

Ἐκανε μὴ ἀπότομη κίνησιν. Μὴ ξαφνικὴ συναίσθησις ἀγωνίας τοῦ ἐσφίγγε τὸν λαιμό, ἓνα ἀπὸ τὰ βίαια καὶ γρήγορα ἐκεῖνα προαισθήματα, τὰ ὁποῖα πιάνουν τὸν ἄνθρωπον σὲ στιγμῆς νευρικοῦ παροξυσμοῦ. Καὶ ξαφνικὰ νόμισε, ὅτι ἡ Ὁδέττη τὸν καλοῦσε.

Ἐψέλλισε. «Κινδυνεύει». Καὶ ὥρμησε. Ὁ δεσμοφύλαξ τὸν ἀκολούθησε. Ὑστερὰ ἀπὸ μὴ γρήγορη πορεία ὁ Πασσαβάν ἐφθασε στὴν εἴσοδον τοῦ ἀνακτόρου καὶ ἐχώθη ἐκεῖ μέσα.

Ὅλες οἱ φροντίδες πού ἔλαβε ἡ Ἰζαμπώ γιὰ νὰ ἀπομονώσῃ τὴν Ὁδέττη καὶ νὰ παραμείνῃ ἐρημὸν αὐτὸ τὸ μέρος τῶν ἀνακτόρων, ἐφαινόταν ὅτι ἐλήφθησαν μόνον γιὰ τὸν Πασσαβάν.

— Ἀπ' ἐδῶ, εἶπε ὁ δεσμοφύλαξ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τότε πού μῆταν στὸ ἀνάκτορον, προεπορεύετο, δείχνοντας τὸ δρόμον τῶν διαμερισμάτων τῆς Ὁδέττης.

— Ἀλ! ἐβρόντησε μὴ φωνή. Πίσω! Ἀ! ὁ Πασσαβάν.

— Σκάς! ἐφώναξε ὁ ἱππότης.

Ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο ὁ Σκάς παρέμενε ἄσπυρος ἀπὸ κατάπληξιν. Ἐψέλλισε. «Φάντασμα! Διαβολός!» Σχεδὸν ἀμέσως αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις τῆς τρομοκρατημένης καταπλήξεως ἐξηφανίσθη καὶ μὴ λάμψις ἐφάνη. Τὸ ξίφος τοῦ Πασσαβάν.

— Ὑπερασπίσου ἂν μπορῇς! ἐφώναξε ὁ ἱππότης.

Τὴν ἴδια στιγμήν, οἰκτῆσαν ὁ ἓνας κατὰ τοῦ ἄλλου, τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν καὶ μὲ μὴ φωνὴν κερανοῦ ὁ Σκάς οὐρλιασε. «Ἐξοχώτατε δούξ, φυλαχθῆτε!»

Καὶ κατέφερε ἓνα ματωρὸν κτύπημα κατὰ τοῦ Πασσαβάν, ὁ ὁποῖος ἀντεπῆδησε πρὸς τὰ ὀπίσω Ὁ Σκάς ἔσκασε στὰ γέλια.

— Δικὴ σας ἡ μικρὴ Ὁδέττη, ἐξοχώτατε! ἐφώναξε γιὰ νὰ τὸν θυμώσῃ. Ὁ κύριος ἐδῶ θὰ φθάσῃ πολὺ ἄργα.

— Ὁ φθάσῃ! ἐμυρμούρισε ὁ Πασσαβάν.

Καὶ τὸν διεπέρασε ἀμέσως. Ὁ Σκάς ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα χωρὶς ἓνα ἀναστεναγμό, χωρὶς καμμίαν σύσπασιν, κτυπήσειν καὶ κερανοβολλῶν θάνατον.

Ὁ ἱππότης ὥρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μ' ἓνα ἄλμα πηδώντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ πώμα Ὁ δεσμοφύλαξ ἔσκυψε, ἐθίξε τὸν Σκάς, τὸν ἐκτύπησε ἓνα δευτερόλεπτο καὶ ἐμυρμούρισε μὲ παραξενὸν μειδίαμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐβόλῃσε εἰς τὸν ἐπίσκοπον ὅτι δὲν τὸν ἐχειρίζετο πλέον.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Η ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΓΗΡΑΣ

Ο άνθρωπος δεν θα πρέπει πια να τρώει για να ζήσει!

Αυτό διατείνεται ο Άγγλος επιστήμονας Τζόνι Εντουαρντ, ο οποίος εφήρμοσε την μεθόδό του στον εαυτό του και στην γυναίκα του!

Όπως είναι γνωστόν, τελευταίως έγιναν επανειλημμένα σχετικά πειράματα, ιδίως στην Αμερική και έφωτισαν καταπότη, τα οποία μπορούσαν να αντικαταστήσουν, όπως δήποτε, την τροφή. Δεν ήταν δυνατόν όμως να ζή κανείς μόνο με τα καταπότη, τα οποία δεν περιείχαν τη απαραίτητα συστατικά για να διατηρηθεί ένας οργανισμός. Ένώ τώρα ο Τζόνι Εντουαρντ, έπέτυχε απόλυτως την αντικατάσταση της τροφής, χωρίς να φθείρεται διόλου ο οργανισμός του ανθρώπου.

Πώς τὸ ἐπέτυχε

Ο Τζόνι Εντουαρντ κατέγινετο από πολὺν καιρὸ με τὴν διαιτολογία, ειδικῶς.

Ὡς πρὸς σπουδαίον συστατικὸ θεωρεῖ, φυσικὰ τὸ λεύκωμα. Σὲ ἕνα κατώτερο βαθμὸ τοποθετεῖ τὰ λίπη καὶ τοὺς ὑδατάνθρακες.

Υστερὰ ἀπὸ πολλὰς μελέτας, ὁ ἄγγλος ἐπιστήμων κατέφυγε σὲ ἑξῆς:

Κατεσκεύασε ἐνέσεις, καθε μιά ἀπ' αὐτὰς εἶναι ἰκανὴ ν' ἀντικαταστήσῃ γιὰ μίαν μέραν τὴν τροφήν.

Ὁ ὁρμὸς τῶν ἐνέσεων, ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα θρεπτικὰ συστατικά, σὲ ὅμοια ὑπόθεσι ἀπαραίτητως καὶ τὸ λεύκωμα. Μία ἐνέσις μετὰ τὰ συστατικὰ αὐτὰ ἰσοδυναμεῖ μ' ἕνα πρὸ γευμα, μετὰ γευμα καὶ μετὰ δείπνον, μετὰ τροφῆς δηλαδὴ, πρὸς περιέχον αὐτὰ τὰ συστατικά.

Τὸ κρέας, λ. χ., περιέχει λίπη καὶ ὑδατάνθρακες, οἱ πατάτες ἄμυλον καὶ ὅσπρια λεύκωμα κ. λ. π.

Κάνοντας, λοιπόν, μίαν ἐνέση, μετὰ ὁρμὸν πὺν περιέχει συστατικὰ λίπιδων καὶ ὑδατάνθρακων, εἶναι σὰν νὰ δίνῃ στὸν ὁργανισμό κρέας. Ὅρμος μετὰ ἄμυλον, ἀντικαθιστᾷ τὴν πατάτη καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὁ Τζόνι Εντουαρντ ἔχει καθορίσει ἀκριβῶς καὶ τὸ σχετικὸν διαιτολόγιον. Κάθε Δευτέρα, λ. χ., κάνετε ἐνέση μετὰ ἄμυλον καὶ λεύκωμα, τὴν Τρίτη μετὰ λίπη καὶ λεύκωμα, τὴν Τετάρτη μετὰ ὑδατάνθρακες καὶ λεύκωμα κ. λ. π.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ τροφή εἶναι ἀπολύτως περιττή. Οἱ καὶ οὗτοι, πρὸς πρῆναι στὸν ὁργανισμό καὶ τὴν ὅποιον προκαλοῦν οἱ τροφές, γίνονται—καὶ πολλὰ ἔντονα, μάλιστα—καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐνέση. Γι' αὐτὸ ἐνέσεις ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἰσάγονται κατ' εὐθείαν στὸν ὁργανισμό, δὲν χρειάζεται δὲ νὰ προηγηθῇ πέψις—ὅπως γίνεται μετὰ τὴν τροφήν, γιὰ μετατροπὴν τὰ συστατικὰ τους—καὶ οἱ δυσπεψίες ἀποκλείονται ἀπολύτως. Οἱ στομαχικοὶ θὰ βροῦν τὴν σωτηρίαν τους, ἀκόμα καὶ οἱ νευρασθενεῖς καὶ οἱ καχεκτικοί.

Ἡδὴ ὁ Τζόνι Εντουαρντ ἐφήρμοσε τὴν μεθόδόν του στὸν εαυτό του καὶ τὴν γυναίκα του καὶ ζοῦν καὶ οἱ δύο, ἀπὸ ἑξῆς μῆνες τώρα, χωρίς νὰ παίρνουν διόλου τροφή, παρὰ μόνο κάνοντας ἐνέσεις.

Τόσο ὁ Εντουαρντ, ὅσο καὶ ἡ γυναίκα του, διατηροῦνται ἀριστα στὴν ὑγείαν τους καὶ ἔχουν κερδίσει μάλιστα καὶ 2 ὀκάδες ὁ ἐνέσεις.

πρῶτος καὶ δῦο-μῆνας ἡ δευτέρα!

Ἡ κυρία Εντουαρντ ἐδήλωσε τοὺς δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς: Ἡ μέθοδος τοῦ ἀνδρός μου εἶναι σωτηρία. Δὲν χρειάζεται πια οὔτε μαγειρέματα, οὔτε ἄλλες φροντίδες.

Μία ἐνέσις, τὰ ἀντικαθιστᾷ ὅλα. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου δαπανηρὰ. Δὲν στοιχίζει παρὰ 6 πέννες!

Βέβαια οἱ Λούκουλοι θὰ στερηθοῦν τῆς ἀπολαύσεως τῆς γεύσεως τῶν διαφόρων τροφῶν. Τὴν αἰσθησὴν τῆς γεύσεως, φυσικὰ, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσουν οἱ θαυματουργεῖς ἐνέσεις, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ μειονέκτημα εἶναι μηδαμινὸ μπροστὰ στὰ πλεονεκτήματα τῶν.

Ὁ Τζόνι Εντουαρντ εἶναι ὁ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔγραψε ἡ περίφημη Μέρουζ, σ' ἕνα πρόσφατο ἀρθρον της. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολή.

Τὴν μεθόδον τοῦ ἄγγου σοφοῦ τὴν ἀκολουθοῦν καὶ περισσοτέροι ἀπὸ εἴκοσι θιασώται του, οἱ ὅποιοι εἶναι ὅλοι ὑγιεστάτοι καὶ κατευχάριστ ἡμέτεροι.

Δὲν ἀποκλείεται δὲ πολὺ γρήγορα νὰ γενικευθῇ, ἀφοῦ εἶναι τὸ σο ἀνέξοδον.

Ὁ δῆμος τοῦ Λονδίνου σκέπτεται, τὸ λαϊκὸν αὐστίτιον τῆς συνοικίας Φόρουνεντ, νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μετὰ ἱατρικὸν σταθμὸν, στὸν ὅποιον θὰ γίνωνται οἱ ἐνέσεις τοῦ Εντουαρντ. Καὶ ὅταν τὸ μέτρο ἐπιτύχῃ, θὰ ἐφαρμοσθῇ αὐτὴ ἡ τακτικὴ καὶ στὰ ὑπόλοιπα συστάτια.

Ἡ αἰωνία... νεότης

Κατ' ἄλλο ἀπίστευτον ἐπέτυχε ὁ Ρώσος Μπόρις Μπαγιεσλάφσκυ, ἔγκατεστημένος ἀπὸ ἐτῶν στὸ Λονδίνον. Κατάρθωσε, δηλαδὴ, νὰ μεταβάλῃ, δι' ἐπανειλημμένων ἐχειρήσεων, μὴ γρη῏ σέ... σφριγηλὸ κορίτσι.

Ἡ γρη῏ αὐτὴ ὀνομαζομένη ὀνομαζομένη στὸν πόλεμον. Κατέφυγε στὸν Μπαγιεσλάφσκυ ἀπὸ φιλαρέσκεια, ἀλλὰ γιὰ τὸν Ρώσον ἐπιστήμονα προσέφερε 500 λίρες σ' ὅποιον ἐδεχόταν νὰ ὑποβληθῇ στὸν πειρασμό.

Ὁ Μπαγιεσλάφσκυ, λοιπόν, εἰσήγαγε τὴν Τρόουν στὴν κλινικὴν τοῦ καὶ ἄρχισε τὰ πειράματα. Εἶχε τὴν γνώμην ὅτι τὰ πρόσωπα τῶν γέροντων παραμορφώνονται μόνον συνεπείᾳ τῶν ρυτίδων. Γι' αὐτὸ ἐσκέφθη πῶς ἂν κατάρθωνται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ρυτίδα, θὰ ἐξαφανίζετο καὶ τὰ γεράματα. Τὸ πείραμα, λοιπόν, θὰ ἐπετύγχανε ἀσφαλῶς νὰ καταπολεμηθοῦν τὴν ρυτίδα.

Ἡ πρώτη ἐγχείρησις πὺν ἔκανε στὴν Τρόουν, ἦταν μίαν γενικὴν τομὴν ὅλων τῶν ἐπιφανειῶν τῶν ρυτίδων. Τὴν τομὴν τὴν ἔκανε μετὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ δέρμα ἀπ' αὐτὰς τὴν πτυχώσεις του, κόβοντας, δηλαδὴ καὶ ἀφαιρώντας τοὺς γηρασμένους ἱστούς.

Υστερὰ ἀπὸ 25 περίπου μέρες τῆς ἔκανε μίαν ἐγχείρησιν πλαστικὴν καὶ ἐποστὴσε τὴν οὐλὴν «νεαρόν» δέρμα, κλείνοντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ρυτίδα. Ὑστερὰ δὲ ἀπὸ ἄλλες 15 ἀκόμα μετὰ μίαν τρίτην ἐγχείρησιν τοῦ κατάρθωνται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν χαλαρότητα τῶν βολβῶν. Δυὸ νέες ὁδοντοστοιχίες συνεπλήρωσαν τὴν μεταμόρφωσιν καὶ ἡ Τρόουν βγήκε ἀπ' τὴν κλινικὴν δροσισμένη καὶ προκλητικὴ σὰν μίαν κοπέλλα 30 χρονῶν τὸ πολὺ καὶ μέχρι σήμερον ἔχει δεχθῇ τρεῖς προτάσεις γάμου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Βουνοὺ μετὰ βουνοὺ δὲν σμίγει. Καὶ νὰ ἔνα γεγονός πὺν μοῦ ἐπιβαίνει αὐτὴν τὴν παροιμία.

Συναεῖδα τὸν Γκαμπριέλε στὴν λεωφόρον Μαργαρίτας. Περιπατοῦσε μόνος μετὰ ὕψος ἀφηρημένο. Μία φωνὴ μέσα μου μοῦ ὑπαγόρευε νὰ τὸν ἀποφύγω, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦρθε κοντὰ μου καὶ μετὰ σταμάτησε.

—Ὡ, Ἕλλη!

Ὁμολογῶ πῶς δὲν μ' ἐνθουσίασε καὶ τόσο ἐκείνη ἡ συνάντησις. Κι' ὕστερα, ὁ Γκαμπριέλε δὲν ἦταν στὴν Ὀλλανδία; Τοῦ ἰὸ ὑπενθύμισα μετὰ ἑλαφρὰ εἰρωνείαν στὴν φωνήν μου.

—Σαναγύρισα, Ἕλλη. Ἡ φωνὴ του ἦταν ἀδύνατη καὶ πονεμένη. Πῆρα λανθασμένον δρόμον.

Κατάλαβα τότε ὅτι ὁ Γκαμπριέλε ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ αὐτὸ μοῦ ἔδινε κόπον. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἐμαθα νὰ μισῶ τὴν ἀναμνήσιν καὶ ὅ,τι φέρνει σὲ περασμένους καιροὺς τὴν ψυχὴν. Ἐξ ἄλλου, μπροστὰ στὶς λαμπρὰς καὶ κομψὰς βιτρίνες τῆς λεωφόρου αὐτῆς τοῦ Βιαρέτζιο καὶ ἀνάμεσα στὸν ξένοιστο κόσμον πὺν περπατεῖ στὰ πεζοδρομια της, δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι κατάλληλος τόπος καὶ ὥρα γιὰ ἐξομολογήσεις. Ὁ Γκαμπριέλε μάντευσε τὴν δυσἀρεσκείαν μου.

—Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς ξαναῖδῶ, Ἕλλη, σ' ἕνα ἄλλο μέρος; Μὴ μοῦ πῆτε ὅχι.

—Μοῦ μιλοῦσε στὸν πληθυντικόν. Ἦξερε νὰ ἱκετεύῃ. Πάντοτε εἶχε αὐτὴ τὴν τέχνην. Κι' ὅμως αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ περιέργεια μ' ἔκανε νὰ θέλω νὰ μάθω τί θὰ μοῦ πῇ. Κι' ἡ περιέργεια μ' ἔκανε νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

—Αὔριο, στὸν πενκῶνα, στὶς τέσσερες.

Ἐτοιμαζόμουν. Ὁ καθρέπτης μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν εἶχα γεράσει. Εἶχα ἀκόμη βαθειὰς ἀποχρώσεις στὰ μαλλιά μου καὶ ὀρεκτὸ φῶς στὰ μάτια μου. Δὲν ἔβαλα τίποτε στὰ χεῖλιά μου. Ἦμουν ὥχρη καὶ αὐτὰ ἐξωρίζαν ἀρκετὰ ἐπάνω στὴν χλωμάδα τοῦ προσώπου μου, χωρίς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ τὰ ρετουσάρω. Φόρεσα ἕνα νεκρολὲ φῶρεμα, μετὰ γαλάζιου λουλούδιου ἐπάνω σὲ μαργαριταρένιον φόντον. Ἐφορεῖς μίαν ματιὰν στὸν καθρέπτη καὶ εἶδα πῶς δὲν ἦμουν καὶ ἀσχημὴ.

Ἐσκεπτόμουν, ἔξ ἄλλου, ὅτι καὶ ὁ Γκαμπριέλε εἶχε «τασκίσει» λίγο. Εἶχε γκριζὰ τὰ μαλλιά καὶ τὸ στόμα κουρασμένο. Τὸ στόμα του... Ὡ! δὲν θέλω νὰ θυμηθῶ. Ἡ συνάντησίς μας αὐτὴ εἶχε ὥς ἐλαττήριον μόνον τὴν περιέργειαν. Ὅλα τὰλλα θὰ ἔμεναν ὅπως ἦσαν πρὶν συναντηθῶμε ἡμεῖς, τελειωμένα.

Βγήκα ἔξω. Ἡ λεωφόρος Μαργαρίτας δὲν εἶχε ἀκόμη κίνησιν. Ὁ περισσότερος κόσμος ἦταν στ' ἀκρογιάλια. Ἀπὸ τὴν παρόδον, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χτισμένα τετράγωνα, μοῦ ἐρχόταν ἡ αὐρὰ τῆς θάλασσας.

Ἀγαπημένη μου θάλασσα πὺν ἔμαθες σὲ ὄνειρόν μου, τὴν χαμένην μου ἀγάπην, τὸν ἀπέραντον πόνον μου. Μά... Τί ἔκανα; Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ παρουσιάσω στὸν Γκαμπριέλε μετὰ μίαν τέτοια καρδιά. Ὅλα ἔπρεπε νὰ μείνουν ὅπως εἶναι τώρα. Μπῆκα στὸν πενκῶνα καὶ εὐθὺς ἀμέσως διέκρινα τὸν Γκαμπριέλε πὺν ἐρχόταν κοντὰ μου βιαστικὸς μετὰ ἑκφραση εὐγνωμοσύνης στὰ μάτια. Ἦταν κάτωχρος.

—Εὐχαριστῶ, Ἕλλη.

Δὲν ἀπάντησα τὸν πλησίαν σιωπηλῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γκαμπριέλε ἔπαυε νὰ μοῦ μιλᾷ καὶ αὐτὸ μετὰ πείραξιν. Εἶχα ἀνάγκη ν' ἀκούσω ἀμέσως ὅτι ἤθελε νὰ μοῦ πῇ. Τὸν παρατηροῦσα προσεκτικὰ καὶ τὸν εὗρισκα ὅπως τὴν ἡμέραν «τότε». Παρ' ὅλα τὰ γκριζὰ μαλλιά του, ἦταν ὥρατος. Ἀλλὰ μοῦ ἔδινε κόπον ἐκείνη ἡ κούρσις πὺν ἦταν ζωγραφισμένη στὰ χεῖλιά του.

—Σεῖς ἀλλάξατε πολὺ, Ἕλλη,—μοῦ εἶπε σὲ μίαν στιγμὴν, ῥίχνοντας μου μίαν ματιὰν, πὺν μοῦ προκαλοῦσε ῥίγος σ' ὅλο μου τὸ κορμί.

—Μίλησέ μου γιὰ τὴν Ὀλλανδία, τοῦ εἶπα καὶ ἡ φωνὴ μου ἔγινε ξαφνικὰ ἐξαιρετικὰ συγκινημένη.

—Ναί, ἡ Ὀλλανδία. Ἐνα ταξίδι χωρίς κανένα σκοπὸν. Ἐκεῖ κάτω οἱ δουλειές μου δὲν ἔπῃσαν καλά. Γύρισα πρὸς πτωχὸς ἀπ'

ΥΠΟ ΑΔΕΛΙΝΑΣ ΤΣΕΣΤΑΡΙ

ΑΣ ΞΑΝΑΒΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

ὅ,τι ἔφυγα καὶ δὲν ξαναβόηκα τὸν πατέρα μου. Τώρα εἶμαι μόνος. Εἶμαι ὑπάλληλος. Σωπάσαμε καὶ οἱ δύο. Συγκρατοῦσα τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς μου πὺν χτυποῦσε ἀπὸ τρυφερότητα καὶ εὐσπλαχνία.

—Κι' ἐσεῖς, Ἕλλη;

—Εγώ. Ἐργάζομαι. Εἶμαι ὑπάλληλος ὅπως πάντα. Τίποτε δὲν ἄλλαξε σὲ μένα. Μόνον προσετέθησαν στὴ ζωὴν μου λίγα χρόνια. Τὰ μάτια τοῦ Γκαμπριέλε φλογίστηκαν καὶ ἡ φωνὴ του τρεμούλιασε καθὼς μοῦ ἀπαντοῦσε.

—Φοβόμουν μὴ σὰς βρῶ παντρεμένην.

Σάσις φοβόταν; Ἀλλὰ δὲν φανέρωσε τὴν σκέψιν μου. Φοβόμουν τὰν εαυτόν μου, ἐκείνον καὶ τὴν κοκκινιστὴν Μοῖραν. Βρεθήκαμε τυχαίᾳ. Ὁ Γκαμπριέλε δὲν μ' ἀναζητήσε. Εγὼ περνοῦσα τὴν ὥραν μου, ζοῦσα μέσῃ μίᾳ ἀπογοήτευσιν γιὰ τὸ χαμὸ τῆς νεότητός μου. Προχωροῦσα. Τὸ δυνατόν ἄρωμα τοῦ πενκῶνα μετὰ ἔξάλιζε. Δὲν αἰσθανόμουν καλὰ τὸν εαυτόν μου.

—Γιατί, Ἕλλη. Γιατί... δὲν παντρεύτηκε;

Γέλασε μετὰ κάποια ψυχρότητα:

—Εἶνε ἀδιάκριτη ἡ ἐρώτησίς σας!

Ὁ Γκαμπριέλε σιωποῦσε. Ἦταν ἀπογορευμένος τὸ καταλάβαινα. Νόμισα πῶς θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα: «Γιὰ νὰ σὰς περιμένω». Ἀλλὰ εἶχα πάντα στὴν ψυχὴν μου τὴν λυπητερὴν πείραν τοῦ χαμένου ὄνειρου.

—Καὶ σεῖς παντρεύτηκε; τὸν ἐρώτησα χαμογελώντας.

—Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω μετὰ τὴν συνηθισμένην φράσιν: «Δὲν βοήκα τὴν γυναίκα τῶν ὀνείρων μου». Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἄλλη, Ἕλλη.

Ἐπρόφερε τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ ὀνόματός μου πὺν τὸ ἐδημοῦργησε ὁ ἴδιος, ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια.

Ἐκαθόμαστε κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς.

—Τέσσαρα χρόνια πέρασαν, Ἕλλη.

—Ναί.

—Σοῦ ἔγραψα τὸ ἀποχαιρετιστήριον γράμμα ὅταν εἶδα πῶς καταστρεφόταν τὸ μέλλον μου.

—Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Μὲ χτυποῦσε. Προσπάθησα νὰ δώσω μίαν σκληρὴν ἐκφρασην στὰ μάτια μου καὶ σὲ τὸ στόμα μου. Δὲν ἔξερα ἂν τὸ κατάφερα. Πιστεύω πῶς ναί, γιὰτί ἔγινε ἀμέσως μελαγχολικὴ ἡ φωνὴ καὶ ἡ ματιὰ του.

—Πονᾷ, Ἕλλη;

—Πέρασε τόσος καιρὸς.

—Καί... σήμερον.

Ἐπροσπάθησα νὰ πνίξω ὅ,τι εἶχα μέσα μου, ἀλλὰ γιὰ μίαν στιγμὴ ἐνοιώσα νὰ κρημνίζομαι. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μὴν ἀπαντήσω.

—Κι' ὅμως δὲν τὸ ἀξίζω νὰ πονᾷ γιὰ μένα κανεὶς.

Πόσος πόνος εἶχε ἀγκαλιάσει τὴν φωνὴν του. Ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ μετὰνοήσῃ ἐκεῖνος.

—Ἕλλη... γιὰτί θέλεις νὰ παύσῃς μετὰ τὸν ἔρωτα;

Γύρισα ἄλλου τὸ πρόσωπον.

—Δὲν ἀπαντᾷς; ἐπέμεινε ἐκεῖνος

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο δυνατὰ πὺν νόμιζα πῶς θὰ σπάζῃ.

Τὸ χεῖρ τοῦ Γκαμπριέλε ἦρθε καὶ ἀναζήτησε τὸ δικόν μου.

Ἦτο ἔλα νὰ τραβήξω τὸ χεῖρ μου μὰ δὲν εἶχα τὴν δύναμιν.

—Ἕλλη δὲν ἀπαντᾷς;

—Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ἀπαντήσω.

—Ἕλλη δὲν δὲν τὸ κατάλαβες πῶς δὲν ἔπαυα οὔτε στιγμὴν νὰ σ' ἀγαπᾷ;

—Εγὼ δὲν σὰς ἀγαπᾷ πια, Γκαμπριέλε.

Ἐκεῖνος μοῦ φίλησε τὸ χεῖρ καὶ χαμογέλασε.

—Εγὼ πάντα σ' ἀγαπᾶσα, Ἕλλη. Τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα πὺν πέρασε ὑπῆρχε ἕνας σταθμὸς γιὰ μᾶς. Μποροῦμε νὰ ξαναπαράμε τὸ δρόμον μας. Ἐσὺ καὶ ἐγώ...

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη ἐνοιώσα ἕνα ἑλαφρὸ βάρος ἐπάνω μου. Ἦσαν τὰ χεῖρά του Γκαμπριέλε πὺν βοήκα τὰ δικά μου πρὸς φλογερὰ, πρὸς διψασμένα καὶ πρὸς ὑγρὰ ἀπὸ «τότε»...

ΑΔΕΛΙΝΑ ΤΣΕΣΤΑΡΙ

ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

ΚΑΙ ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

Περίεργες περιπτώσεις νεκροφανείας και ύπνο-
βασίας. — Τί λέγει η έπιστήμη.

Η νεκροφάνεια είναι μια περίπτωση, που δεν παρουσιάζεται συχνά. Κατ' αυτήν ο άνθρωπος παρουσιάζει όλες τις ένδειξεις νεκρού, ενώ η ζωή υπολανθάνει μέσα του. Δεν είναι απίθανον ν' απαιτηθή και γιατρός ακόμα και να διαπιστώση θάνατον, ενώ πρόκειται περί νεκροφανείας.

Αλάνθαστος γνώμη για να εξακριβώσωμε αν ο άνθρωπος πέθανε πραγματικώς, είναι η εξής: Βυθίζομε μια βελόνη στο ήπαρ. Αν η αντίδρασις είναι δεινή, πέθανε, αν είναι άλκαλική, ζή. Αυτή είναι η μέθοδος του περιφήμου Αμερικανού Χάβελος Σάμ.

Περίπτώσεις νεκροφανείας

Ο Γάλλος έπιστήμων Αλεξάντερ Όνου, στο σύγγραμμά του περί νεκροφανείας, μας δίνει πολλές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες. Κάποτε με έκλεισαν, — γράφει — για να βεβαιώσω ένα θάνατο. Όταν πήγα στο σπίτι του νεκρού Λουί Γκραμόν ονόματι, είχε πάει ήδη άλλος γιατρός, ο οποίος έδωσε τη βεβαίωση. Έφυγα, αλλά το απόγευμα ήρθε κάποιος συγγενής του Γκραμόν έντρομος και με παρακάλεσε να τον ακολουθήσω. Κοι' όδον μου είπε ότι ο νεκρός μετακινήθηκε, γι' αυτό απέφυγαν να τον ένταφιάσουν. Δεν ήξεραν τί να υποθέσουν κι' όλη η συνοικία ήταν άναστατη.

«Πήγα κι' εξέτασα τον Γκραμόν. Δεν άρχισα να διαπιστώσω ότι έπρόκειτο περί νεκροφανείας. Δυστυχώς όμως είχα κληθή πολύ άργά. Ο Γκραμόν έφερε ίχνη άγωνίας άπάνω στο πρόσωπό του και τα δάχτυλα των χεριών του είχαν τεντωθή και έμοιαζαν με άρπάγια. Ήταν φανερόν ότι στην περιπτώσή του του συνέβη το εξής. Προσβληθείς από νεκροφάνεια — την όποιαν δεν κατόρθωσε να διαπιστώση ο άλλος γιατρός που τον εξέτασε — περιήλθε σε μία τραγική κατάσταση. Αντίλαμβανόταν ότι δεν είχε πεθάνει, μά δεν μπορούσε ν' αντιδράση. Κι' η άγωνία αυτή, που κράτησε για πολλές ώρες — πολύ πιο φρικτή απ' την κοματώδη κατάσταση — προκάλεσε συγκοπή της καρδιάς.»

Ο Αλεξάντερ Όνου αναφέρει και μία άλλη τραγική περίπτωση. Πέθανε ο λοχαγός Ροζέ Άνν κι' ο στρατιωτικός γιατρός έβεβαίωσε άμέσως τον θάνατόν του. Ο Ροζέ Άνν έτάφη, μά την άλλη μέρα με είδοποίησαν οι συγγενείς του. Είχαν την υπόνοια ότι έπρόκειτο περί νεκροφανείας και θά έκαναν έκτακτη του πτώματος για να το διαπιστώσουν.

Πήγα στο δεύτερο στρατιωτικό νοσοκομείο, άφου έγινε η έκταφη. Μόλις άπεκαλύφθη το φέρετρό, ένα επιφώνημα βγήκε από τα χείλη όλων. Το πτώμα δεν βρισκόταν στην κανονική ύπτια του θέση. Ήταν μάλλον έστραμμένο προς τα δεξιά, πράγμα που μαρτυρούσε ότι ο δυστυχής λοχαγός κατέφυγε σε άπεγνωσμένες κινήσεις. Έκανα νεκροψία και εξακριβώσα ότι ο θάνατος προήλθε όκτω έως δέκα περίπου λεπτά μετά τον ένταφιασμό. Οι πνεύμονες βρισκόταν σε μία μεγάλη διαστολή, πράγμα που δηλούσε ότι ο Ροζέ Άνν έκανε πολλές βίαιες εισπνοές.

Ο Αλεξάντερ Όνου αναφέρει ακόμη μία περίπτωση η οποία όμως είχε εύτυχες τέλος. «Η χήρα Ροζαλί Περοκόμ βρέθηκε ένα πρωί άναίσθητη στο κρεβάτι της. Είδοποιήθηκε άμέσως ο οικογενειακός της γιατρός και άπεφάνθη ότι ήταν πια νεκρή. Έγιναν

όλες οι έτοιμασίες της κηδείας της και το απόγευμα άπεφάνισαν να την θάψουν.

Εύτυχώς μία γρηό υπηρέτρια της Περοκόμ με είδοποίησε, γιατί νόμισε ότι είδε τα μάτια της κυρίας της να άλλουν.

Έσπευσα κι' εξέτασα την Ροζαλί. Έξακριβώσα ότι έπρόκειτο περί νεκροφανείας και κατόρθωσα να την συνεφέρω με ένέσεις άδρεναλίνης. Δεν θά ξεχάσω ποτέ την έκπληξη

της, όταν αντίκρυσε το περιβάλλον της. Της εξήγησαν με λίγα λόγια τί είχε συμβή και άρχισε κάτι νευρικά γέλια, που εκράτησαν για άρκετή ώρα».

Ο Αγγλος Στρίν Χάρρυ που έπαθε κι' αυτός νεκροφάνεια όταν συνήλθε κι' αντίκρυσε τον μακάβριο διάκοσμο του νεκρικού του θαλάμου, τις άναμμένες λαμπάδες, τα άνθη, το φέρετρό του και τάχα πρόσωπα δύο μαυροφορεμένων γυναικών που στεκόταν στο προσκέφαλό του, τινάχθηκε επάνω, έβγαλε μια φοβερή άνασθηση κραυγή και σωριάστηκε πάλι άναίσθητος. Είχε πεθάνει απ' τον τρόμο του.

Η ύπνοβασία είναι μία περίπτωση, που παρουσιάζεται συχνά. Οφείλεται δέ, κατά τα παραδεχόμενα υπό της έπιστήμης σε νευρικές διαταραχές ενός ατόμου, σε «ψυχώσεις», ή «ψυχονευρώσεις», κατά τους νέους όρους της ψυχανάλυσεως.

Ο ύπνοβάτης είναι ένας δυστυχής άνθρωπος. Φθείρει την ύγιειν του, γιατί ο οργανισμός του δεν άναπαύεται ποτέ. Τα κύτταρα του έγκεφάλου του βρίσκονται σε διαρκή υπερένταση, περισσότερο, μάλιστα κατά τις στιγμές της ύπνοβασίας, παρά όταν είναι ξυπνητός.

Όσο και αν φαίνεται παράξενο είναι εν τούτοις άποδεδειγμένο πειραματικώς και ως καλλιτέρα άπόδειξη θά ήμπορούσε κανείς ν' άναφέρει το γεγονός ότι ο ύπνοβάτης είναι εις θέσιν νάέκτελέση πράξεις τις όποιες δεν θά ήμπορούσε ποτέ να φέρη εις πέρας όταν δεν κοιμάται.

Διάφορες περιπτώσεις ύπνοβασίας

Αναφέρεται, άκριβώς, ότι ο Όλλανδός ζωγράφος Πάττ, που ήταν ύπνοβάτης, τον καλλιτερο πίνακά του τον ζωγράφισε κοιμώμενος. Το περίεργο δέ είναι ότι ο πίναξ αυτός παρίστανε μία κοιμώμενη γυναίκα.

Επίσης ο λεπτογράφος Φίν, κατόρθωσε να κατασκευάση κοιμώμενος ένα άμμητο λεπτούργημα από ξύλο, το όποιον άπορούσε και ο ίδιος κατόπιν πώς το έπέτυχε

Άλλοι ύπνοβάται κατόρθώνουν να περπατούν επάνω στις στέγες των σπιτιών, πράγμα που δεν θά τολμούσαν να κάνουν νηφάλιοι και γιατί θά τους καναλάμβανε ο ήλιγγος αλλά και γιατί θά τους έλειπε η σχετική έπιτηδεύση.

Η ύπνοβασία είναι όληθρια από πάσης άπόψεως. Γι' αυτό το λόγο πρέπει ο ύπνοβάτης να υποβάλλεται εύθύς άμέσως μόλις γίνη άντιληπτή η πάθησις του σε συστηματική θεραπεία. Το πιο άποτελεσματικόν μέσον για την πρόληψη δυστυχημάτων εις κανές με κρύο νερό. Έτσι όταν αυτός θελήση να κατέβη απ' το κρεβάτι του για να πάη εκεί όπου η φαντασία του τον οδηγεί θά μπουν άποτόμως τα πόδια του στο κρύο νερό και θά συνέλθη. Σημειώτεον ότι δεν πρέπει να ξυπνούμε με φωνές έναν άνθρωπο, όταν βρίσκεται σε ύπνοβασία. Είναι μάλιστα κι' έπικίνδυνον.

Ακριβώς αναφέρονται πολλά σχετικά τραγικά άνέκδοτα. Ο Ρώσος ύπνοβάτης Ρίσκυ, που τον ξύπνησε αϊφνιδίως η μητέρα του, τρελλάθηκε κι' έμεινε τρελλός σ' όλη του τη ζωή.

Ο ύπνοβάτης Πατιέρο, απ' το ν' άνοίξη ένα παράθυρο, ή γυναίκα του φοβήθηκε μήπως πέσει απ' το παράθυρο κι' έτρεξε να τον συγκρατήση. Οι φωνές της τον ξύπνησαν.

Συνεπεία του τρόμου που έδοκίμασε έπαθε συμφορήση έγκεφαλική και πέθανε.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Μια τρομερά περιπέτεια διέκοψεν επί άρκετάς ημέρας τα λουτρά των λουμένων εις τον ποταμόν Μέργκε της Νοτιοσλαβίας.

Μιάν ήμέραν όσοι έλούοντο εις τον ποταμόν ήρχισαν να βγαίνουν την εις ξηράν ως τρελλοί καλούντες εις βοήθειαν. Τα σώματά των έκαλύπτοντο από βδέλλες εκ των όποιων κατόρθωσαν να άπαλλαγούν κατόπιν άγρίας πάλης.

Η έρευνα, η οποία έγινε, απέδειξε ότι κάποιος που έτρεφε βδέλλες είχε με σφύρη πλησίον του ποταμού ένα βαρέλι με 30000 εξ αυτών. Το βαρέλι διεσπάγη και όλες οι βδέλλες εύρέθησαν εις τον ποταμόν. Ο ύπαιτιος έτιμωρήθη με βαρύτατον πρόστιμον. Συγχρόνως μετεφέρθησαν πλησίον του ποταμού χήνες και πάπιες, αι όποιαι έντός όλγων ήμερών κατεβρόχθισαν τις βδέλλες όποτε και μόνον έπετράπησαν και πάλιν τα λουτρά εις το μέρος εκείνο.

Μια νέα θρησκευτική αίρεσις

Εις τας Ήνωμένας Πολιτείας, όπου η άνεξιθρησκεία είναι άπόλυτος και κάθε θρησκευτική προπαγάνδα ήμπορεί να διεξάγεται έλευθέρως, ένεφανίσθη μία νέα χριστιανική αίρεσις η οποία έντός έλαχίστου χρονικού διαστήματος διεδόθη καταπληκτικά.

Άρχηγός και ιδρυτής της νέας αίρέσεως είναι κάποιος μαυρός Ρόμπινσον, πρώην στυλιβωτής, ο όποιος διακηρύττει ότι είναι άπεσταλμένος του Χριστού, ο όποιος και του ύπαγορεύει τα θέματα της διδασκαλίας του.

Το κήρυγμα του Ρόμπινσον, ο όποιος, σημειωτέον, είναι εν τελώς άγρομάματος, εύρηκε έξαιρετικήν άπήχησιν, ιδίως μεταξύ των μαυρών και μέχρι σήμερα η αίρεσις του άριθμεί υπέρ τας δέκα χιλιάδας μέλη εις τα όποια καθημερινώς προστίθενται και νέα.

Η χήρα του Χάουπτμαν έμφανίζεται εις τον κινηματογράφον.

Κατ' ειδήσεις από το Χόλλυγουντ η χήρα του Μπρούν Χάουπτμαν, ο όποιος ως γνωστόν κατεδικάσθη εις θάνατον δια τον φόνον του τέκνου του άεροπόρου Λίντμπεργκ, πρόκειται να έμφανισθή εις τον κινηματογράφον.

Κατά τας ειδήσεις αυτές η χήρα Χάουπτμαν υπέγραψε συμβόλαιον μετά της κινηματογραφικής εταιρίας «Φόξ» δια να πρωταγωνιστή εις ένα φίλμ του όποιον το σενάριο αναφέρεται εις την μυθιστορηματικήν περιπέτειαν της άπαγωγής του μικρού Λίτμπεργκ.

Η άμοιβή της χήρας δια την εμφάνισιν της αυτήν θά είναι πεντακόσιαι χιλιάδες δολάρια και πέντε της εκατόν επί των εισπραξέων τας όποιας θά πραγματοποιήση η εταιρία εκ της ταινίας.

Ένας τρελλός κερδίζει τον πρώτον άριθμόν του λαχείου.

Από δύο μηνών, περίπου, όποτε έγινε η κλήρωσις του μεγάλου λαχείου των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων του Όχάτο, η διευθυνσις του λαχείου άνέμενε τον τυχρόν του πρώτου λαχείου — 1500000 δολάρια — δια να του μετρήση τα κέρδη του.

Μέχρι πρό δεκαπέντε ήμερών, όμως, κανείς δεν είχε παρουσιασθή και ήρχισαν να υποθέτουν ότι ο κάτοχος του πρώτου λαχείου θά τον είχε ίσως άπολέσει, όταν, έξαφνα, παρουσιάσθη ένας γέρος ρακενδυτός ο όποιος, άφου επέδειξε, χωρίς να πη λέξιν, εις τον ταμιάν το πολύτιμον λαχείον έσπευσε να εξαφανισθή.

Την επομένην η ίδια σκηνή επανελήφθη και πάλιν και, έπειδή ήτο φανερόν ότι το πράγμα θά έσυνεχίζετο, την τρίτην ήσαν εξηγήσεις δια την περίεργον διαγωγήν του.

Όπως απέδειχθη ο άνθρωπος ήτο τρελλός. Παρά την κατάστασιν του, όμως είχε πλήρη συνείδησιν του ποσού το

ΠΑΝΘΕΟΝ

όποιον άντεπρώσπευε το λαχείον, δεν ήθελε όμως να το εξαγορεύση διότι, όπως έδήλωσε, έφοβείτο μήπως του κλέψουν τα χιτήματα οι γονείς του, οι όποιοι σημειωτέον... έχουν άποθάνει πρό πολλών ετών.

Τί στοιχίζει το να άγνοή κανείς την Γκρέττα Γκάρμπο.

Οί κινηματογραφικοί κύκλοι του Χόλλυγουντ σχολιάζουν με χαιρέκακίαν το κατωτέρω έπεισόδιον που συνέβη την παρελθούσαν εβδομάδα.

Η περίφημη καλλιτέχνης του κινηματογράφου Γκρέττα Γκάρμπο θέλουσα να συνεννοηθή δια κάποιο ζήτημα μετά του σκηνοθέτου Λέουις Μαϊλεστον τον εξήγησε δια τηλεφώνου εις το σπίτι του.

Ο σκηνοθέτης όμως άπουσίαζε εκείνην την στιγμήν και αντί αυτού παρουσιάσθη εις το τηλέφωνον ο γραμματεύς του, ο όποιος, όταν η καλλιτέχνης του είπε το όνομά της και του έδήλωσε, ότι έπιθυμούσε να ίδη τον προϊστάμενον του, της άπήντησε ότι έπρεπε ν' άπευθυνθή έγγραφως προς τον σκηνοθέτην διότι ο τελευταίος δεν έδέχετο τον πρώτον τυχόντα.

Η άπάντησις αυτή έκανε την καλλιτέχνιδα έξω φρενών. Η Γκάρμπο έκλεισε το τηλέφωνον και έγραψε εις τον σκηνοθέτην ότι άπαιτούσε να άπολύση τον αυθάδη γραμματέα του.

Και η επιθυμία της εξεπληρώθη πράγματι μολονότι άπεδείχθη ότι η άπάντησις του γραμματέως δεν προήρχετο από αυθάδειαν αλλά από το γεγονός ότι δεν έγνώριζε ούτε το όνομα καν της Γκρέττας Γκάρμπο.

Ένας τραυλός σπήκερ του ραδιοφώνου.

Κάποιος Άγγλος ύφυπουργός, του όποιου αι Άγγλικαι έφημερίδες δεν άναφέρουν το όνομα, θέλων να ίκανοποιήση την άξίωσιν ενός ίσχυρού κομματάρχου του όπως διορισθή κάποιος άνηψιός του εις μίαν οϊανδήποτε δημοσίαν θέσιν τον έτοποθέτησε ως σπήκερ εις τον ραδιοφωνικόν σταθμόν του Νιουκάστελ.

Ο κομματάρχος έδέχθη τον διορισμόν και ο νέος έφυγε δια την θέσιν του. Μετά είκοσιτέσσερας ώρας όμως η διευθυνσις του ραδιοφωνικού σταθμού έτηλεγραφοῦσε εις το Λονδίνον, ζητούσα έπευγόντως την άντικατάστασιν του νέου σπήκερ, διότι ήτο καταληπτά αι λέξεις αι όποια έβγαίνουν από το στόμα του.

Ο ύφυπουργός έσπευσε να άκυρώση τον διορισμόν και διέκοψε κάθε σχέση με τον κομματάρχον του, ο όποιος δια να ίκανοποιηθή το συμφέρον του δεν έδίστασε να τον εκθέσχη κατ' αυτών τον τρόπον. Άλλά το σκάνδαλον δεν κατόρθώθη να συκαλυφθή διότι εν τώ μεταξύ το πράγμα είχε κοινολογηθή και είχε φθάσει μέχρι των γραφείων των έφημερίδων.

Μια ειδικότης δεν άντικαθίσταται

Ο Σύλλογος των εργαζομένων γυναικών της Άγγλίας υπέβαλλε διαμαρτυρίαν εις την Βουλήν των Κοινοτήτων διότι δεν έφαρμόζεται πιστώς κάποιος νόμος που έψηφίσθη τελευταίως δι' αίτην του όποιου αι υπάλληλοι αι όποια νομούνται όφείλουν να υποβάλλουν την ήμέραν του γάμου των την παραίτησιν των, άλλως άπολύονται.

Τελευταίως μία υπάλληλος του Βρετανικού Μουσείου, η μίς Κένυον ένυμφεύθη με έναν νεαρόν δικηγόρον και όχι μόνον δεν υπέβαλε την παραίτησιν της, αλλά ούτε και άπελύθη.

Απεναντίας μίαν εβδομάδα μετά τον γάμον της έπροβίβασθη. Εις τας διαμαρτυρίας του Συλλόγου των Εργαζομένων Γυναικών του Βρετανικόν Μουσείον δεν έδωσε καμίαν άπάντησιν. Απήντησεν όμως ο σύζυγος της μίς Κένυον, ο όποιος έδήλωσε ότι η σύζυγός του εργαζεται εις την έπιτροπήν, η οποία συντάσσει τον κατάλογο των βιβλίων του Μουσείου και έπειδή θεωρείται ως ειδικότης, παρεκλήθη να παραμείνη 15 έτη ακόμη εις την ύπηρεσίαν όσα χρειάζονται προς συμπλήρωσιν του καταλόγου.

2217

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε να μάθετε τον χαρακτήρα σας, τα πρόσημα ή ματά σας, τις ψυχικές ιδιότητές σας;

Γράψτε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμο στην ΚΥΡΙΑ ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιόδικου «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλειόντας 5 δραχμές εις γραμματόσημα και τὸ κατοτέρω δελτίον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μετὰ τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτήρα σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σημ.—Ὅσοι καὶ ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτήρα φίλων σας προσώπων, ἐσωκλείσατε χειρόγραφόν τους καὶ ἀνάλογα γραμματόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΠΑΝΘΕΟΝ»,
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ ὁ χώρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν καταχώρησιν ὅλων τῶν ἀπαντήσεων τῆς Γραφολογίας διὰ τοῦτο ἀκολουθεῖται εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἡ χρονολογικὴ σειρά τῆς ἀφίξεως τῶν σχετικῶν ἐπιστολῶν.

Μελαχροινόυλα Σ. Ἀκαταστασία χαρακτήρος πολλή. Χωρὶς σκέψη καὶ εἰρμὸ ἐνεργεῖτε ὅπως τύχη. Καὶ κατόπιν μετανοῶντες μὰ εἶναι ἀργά. Δὲν πιστεύετε σὲ κείνα πού σὰς λένε γιατί ἔχετε πείρα τῆς ζωῆς καὶ κάνετε ὅ,τι σὰς κατέβη, ἀλλὰ ζῶντα βρίσκεσθε σὲ μιὰ ἀνησυχία ἀδιάκοπη. Συγκεντρωθῆτε.

Τὸ χειρόγραφο τοῦ φίλου σας δείχνει ἀνθρωπο πολὺ ἀπαιτητικὸ καὶ πολὺ μορφωμένο. Ἐχει καρδιά ἀλλὰ καὶ ἐγωισμό ἀπειρο. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ταιριάζουν δυὸ χαρακτήρες σάν τοὺς δύο σας. Ὑπάρχει μιὰ ἀνομοιογένεια μεγάλη. Ὁ νέος ἐπιμένει στὰ δεξιὰ εἰσεῖς τραβάτε ἀριστερά. Δὲν θὰ συναντηθῆτε ποτέ. Κ' ἴσως θὰ εἶναι καλὸ καὶ γιὰ τοὺς δύο σας.

Μύριαν. Ἀκαταστασία σκέψεων καὶ ἀσυναρτήσια ἰδεῶν. Ἡ καὶ διὰ σας μοιάζει μὲ στίτι πού πρόκειται νὰ μετοικήσουν οἱ κάτοικοι. Βάλετε λίγη τάξη στὰς πράξεις σας γιατί ἔχετε πολλὰ προσόντα πού χάνονται ἀδίκαια.

Ὁ τὸ Τσόροβι. Τί ἀπλοχωριά καὶ τί κίνησις σὲ κάθε σας πράξη. Δὲν στενοχωρεῖσθε γιὰ τίποτα. Ἐχετε μιὰ ψυχραιμία καὶ μιὰ αἰσιοδοξία γιὰ ὅλα ζηλευτή. Πολὺ καλὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ψυχικὴν σας ἡρεμία, ὅμως προσέχετε λιγάκι τὴν κακία τοῦ κόσμου.

Τσομπάνη. Ἡ ἀγάπη φωνάζει πάντα μέσα στὴν καρδιά σας ὅσο κι' ἂν κρύβεσθε. Ἐχετε παράπονα καὶ δὲν τὰ λέτε, καὶ μὴν πού δὲν ὁμολογεῖτε, δάκρυα πού τὰ καταπίνετε. Βοήθε ἕνα καλὸ φίλο κι' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας. Θὰ σὰς ὠφελήσῃ πολὺ.

Μικρή ζωγράφιά. Μιμεῖσθε πολὺ καὶ δὲν ἔχετε πρωτοβουλία σὲ τίποτα. Σὰς ἀρέσουν οἱ μῶδες, τὰ θέατρα, οἱ φιλολογίες καὶ δὲν ἀσχολεῖσθε μὲ χρησιμότερα πράγματα. Σὰς ἀγαποῦν καὶ εἰσθε ὑπερήφανη χωρὶς νὰ ἐξετάσετε ἂν ἡ ἀγάπη πού σὰς δείχνουν εἶναι εἰλικρινής.

Ὁ λην Μαντέλλο. Ἰδιοσυγκρασία σχολαστικὴ, θετικὸς ὅμως καὶ τρυφερός. Ἀγαπᾶτε τὴν ἐπιστήμην ἀλλὰ ἔχετε καὶ αἰσθητικά. Λογικὸς μέχρις ἀπελπισίας καὶ ἐπιμῶν. Θὰ γίνετε καλὸς τεχνίτης ἂν ἐπιδοθῆτε σὲ πρακτικὸν ἐπάγγελμα.

Δίχως ἐλπίδα. Ἐπιπόλαιη καὶ λίγο εὐπιστή. Κρατῆσατε πρὸ πολλὴ σοβαρότητα σὲ ζητήματα σπουδαῖα καὶ δὲν θὰ χάσετε. Σὰς ἀγαποῦν καὶ σὰς τὸ λένε καὶ σὲς τὸ πιστεύετε χωρὶς ἐλέγχον. Φανῆτε εὐγενικὴ σ' ἐκείνους πού ἔχουν κακία μαζύ σας καὶ θὰ τοὺς ἀποπλίσσετε. Ἡ εὐτυχία ἀποκτάται μὲ κάποιες θυσίες.

Χαμένα. Ὁ νεῖρος. Δυστροπος καὶ μυστικοπαθής. Ἐπίμονος καὶ φιλήδονος.

Ζητεῖ πολλὰ καὶ δίνει λίγα. Ποτέ δὲν πιστεύει καὶ ἂν δὲν τὸν πείσουν τὰ γεγονότα. Ἀνθρωπος πού εἶναι προσωρισμένος γιὰ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἀσπρη καμέλια. Φιλόκαλη καὶ φιλόμακα. Σὰς ἀρέσουν ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα καὶ θυσιάζετε ὥρες γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσετε ὅταν μπορῆτε. Ἐχετε εὐγένεια χαρακτήρος καὶ χρυσὴ καρδιά. Προσέχετε κάποιες φίλες πού σὰς ζηλεύουν. Στ' ἴλετε χειρόγραφον.

Φραντσεσκα. Ρωμαντικὸς καὶ παρθενονομικός σὰς πνίγει. Γίνετε πρὸ σύγχρονη. Περιπάτο καὶ εὐθυμίες συντροφίαις χρειάζεσθε. Σὰς ἀδίκισαν μερικὲς περιστάσεις καὶ δὲν ξεχνᾶτε τὴν ἀτυχία αὐτή. Ὅλα περνοῦν ὅταν κανένα εἶνε δυνατός. Φροντίσετε νὰ πάρετε δύναμιν ἀπὸ τῆς φύσης.

Ἐλένη Ι. Ὅλο ἀρμονία καὶ χάρις σὲ ὅλα σας. Ἐχετε τὴν ὀλιγόχρεια πού τὸ παραμικρὸ σὰς κάνει εὐθυσιμένη. Θὰ μάσιος χαρακτήρ γιὰ τὴ δύσκολη ἐποχὴ μας. Θὰ πετύχετε σὲς σὲ ὅλα γιατί ἔχετε ὑπομονήν.

Νατίεσσα. Ἀμφιβάλλετε γιὰ πολλὰ πράγματα καὶ πιστεύετε ἄλλα πολὺ ἀκαθόριστα. Εἰσθε αἰσθητικὴ καὶ φιλόκαλη, φλύαρη καὶ θερμὴ, εὐπροσήγορη, καλόκαρδη καὶ ἀγαπητὴ ἀπὸ πολλοὺς. Ἀρέσετε.

Ἀγνώστος. Λίγος σχολαστικισμός. Ἰδιοσυγκρασία δασκάλος παλαιᾶς ἐποχῆς. Καὶ ὅμως μέσα στὸ σιγῆός σας ἔχετε μιὰ θερμὴ καρδιά πού χτυπάει, ἀγαπᾶ, λατρεῖ ὅλα. Τὴν πνίγουν οἱ προλήψεις ὅμως. Τολμήσατε λιγάκι.

Τρελλόβ. Ζητήρος, εὐθυμὸς καὶ πειραχτὴς πρῶτης. Δὲν ἀφῆντε τὰ κορίτσια ἡσυχᾶ. Σὰς ἀγαποῦν ἐν τούτοις γιατί τὰ κάνετε νὰ γελοῦν μὲ τ' ἀστεία σας. Σοβαρευθῆτε λιγάκι. Εἶναι πρὸς καιρὸς.

Βαλέντια 381. Ἐχετε τὸν πρὸ δύσκολο χαρακτήρα πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ὅλα σὰς περιβάλλουν, ὅμως δὲν τολμᾶτε νὰ τὰ διωρῶσατε ἐνῶ ζωὴ σας σάν τρεῖς, σάν θεατὴς ἀδιάφορος. Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὸ ὅριο. Συνέλαθε.

Μιὰ ἀφελή 1922. Ἀδύνατον πού μόλις ἀρχισαν, χωρὶς διαμορφωμένο χαρακτήρα ἀκόμα, καὶ πολλὴ καὶ ἀπείρη καλωσύνη.

Ἐάνθη. Ἀμαζόνια 1918. Παίρνετε ὕψος μεγάλης κυρίας, τὰ κρίνετε ὅλα ἀπὸ περιουσίας, λιγάκι φαντασμένη σὺν καὶ περισσότερη γλυκύτης ὕψους θὰ σὰς κἀν χρυσὸ κορίτσι.

Χαμένα Νεῖα. Ἐχετε πολλὴν ζωὴν καὶ πολλὴν ἐνεργητικότητα. Ἀγοπάτε καὶ σὰς ἀγαποῦν ὅλοι γύρω σας. Φροντίσετε νὰ εἰσθε πάντα ἐν τάξει εἰς

ὅλα σας τὰ ζητήματα καὶ κατορθώνετε νὰ ἔχετε φίλους χωρὶς ἐχθρὸν κανένα. Σὰς λείπει ὅμως λίγη πρωτοβουλία.

Ν. Μ. Ἀτολμος καὶ δειλὴ θλαρξὶς μὲ πολλὰ προτερήματα πού δὲν ἐπιδεικνύονται ὅμως. Πολιτισμένος τύπος καὶ ἀφελής, ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινής. Δὲν ξεχνᾶ εὐκολα οὐτε ὅταν τὸν πειράξουν.

Ντελὴ Φισσέκη. Σχεδὸν παιδικὴ καρδιά χωρὶς κακίες, ἀλλὰ καὶ χωρὶς προτερήματα. Εἶνε προσωρισμένο τὸ πρόσωπο αὐτὸ νὰ γίνετα ἔρμαιον ὅλων ἕως ὅτου κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ θέλησιν. Καὶ θὰ πετύχῃ ἂν ἔχῃ καλοὺς φίλους. Ἀλοιὼς κινδυνεύει νὰ ἐκτροχιασθῇ.

Εὐτυχὴ γυναιξία. Ἐγωίστρια χωρὶς λόγο. Πολλὲς ἀρετὲς πού τις σκιάζει ἡ ψυχρὰ συμπεριφορὰ σας στοὺς φίλους. Μὴν ἐφαρμόζετε σύστημα πού βλάπτει πρῶτα ἐσᾶ: τὴν ἴδια. Σὰς ἀγαποῦν μὰ καὶ σὰς ζηλεύουν. Προσέξτε τοὺς μικροὺς ἐχθρούς σας.

Καποῖα. Πολλὴ ἀποφασιστικὴ καὶ τολμηρὰ εἰς ὅλα, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς μετανοῶντες γιὰ τὴ βία σας αὐτῇ. Πειράζετε τὸν κόσμον, ἀστειεύετε μὲ τὰ αἰσθητά των ἄλλων καὶ γελάτε μὲ τὸν ρωμαντισμό. Προσέξτε, τρελλὸ πούλακι, μὴν πιαστήτε σὲ καμμιὰ ξώβεργα.

Παχοὺλὴ Χιωτοπούλα. Ἀναβλητικὸς καὶ δισταγμὸς σὲ κάθε σας πράξη. Λέτε πολλὰ λόγια, ἀγαπᾶτε νὰ κάνετε θόρυβο γιὰ μικροζητήματα καὶ παίρνετε γιὰ σπουδαῖα τὰ ἐπουσιώδη. Καίρὸς νὰ σοβαροπονηθῆτε λίγο. Σὰς ἐπιβάλλεται γιὰ τὸ καλὸ σας.

Ἐλλήν. Μικρὴ καρδερὶνα πού δὲν μῆκε ἀκόμη στὸ κλουβί. Γεμάτη ζωὴ καὶ κέφι. Δὲν ἐγνώρισε τίς κακοτοπίες καὶ τὴν μοχθηρία τοῦ κόσμου. Πρέπει νὰ προσέχῃ. Ἡ πολλὴ ἀφέλεια βλάπτει, ἰδίως στὴν στήν νεαρὰ ἡλικία. Λατρεύεται ἀπὸ ὅλους.

Βασίλισσα τοῦ Πόνου. Ἐχετε ἀξιώσεις στὴ ζωὴ καὶ ζητεῖτε ἀφορμὴ νὰ τίς διεκδικήσετε. Κρατεῖτε δὲ εἰς ἀπόστασιν πολλοὺς μὲ τὴν ὑπεροπτικὴν σας στάση. Αὐτὸ σὰς στοιχίζει εἰς συμπάθειες. Δὲν ἀγαπᾶ κανένας τοὺς ὑπερόπτας. Λυγίστε λίγο καὶ θὰ κερδίσετε πολὺ.

Ποικιλία 1918. Κάνετε θόρυβο γύρω σας, θέλετε νὰ ἐπιβάλλεσθε, θυμώνετε πολὺ εὐκόλα καὶ σὲ λίγο γίνεσθε ἀρνάκι. Καμμιὰ μνησικαχία, πολλὴ ἐλαφρότης καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ λούσο. Σὰς ἐπιβάλλεται νὰ μελετᾶτε λίγο σάν πριγκιπέσσα.

Ἐγκαταλειμένη ἀπὸ τὸν σὺζυγο. Μελαγχολικὴ καὶ λυπημένη. Δὲν θέλετε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς περιστάσεις. Ζητεῖτε τ' ἀκατόρθωτα. Ἐχετε καλὴ ψυχὴ ἀλλὰ πολλὴν ἐπιείκειαν. Αὐτὸ σὰς ἐβλάψε στὴ ζωὴ σας. Γίνετε σκληρὰ καὶ θὰ ἐπιτύχετε ἐκεῖνο πού θέτε.

ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ

ΟΜΟΡΦΙΑ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Ἡ Περμανάντ

Τὸ νὰ πᾶμε σ' ἕνα Ἰνστιτούτο καλλωνῆς πού ἔχει μιὰ θαυμασία μηχανὴ γιὰ περμανάντ εἶναι βέβαια ἀπαραίτητο, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ὀντουλάρισμα τῶν μαλλίων σας.

Πρέπει, πρὸ παντός, τὸ κομμωτήριον νὰ ἔχῃ ἕναν καλὸ κομμωτὴν ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ καθορίσῃ τὴν ποιότητα τῶν μαλλίων σας ὥστε νὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως.

Ὑπάρχουν μαλλιά πού ὀντουλάρονται πολὺ γρήγορα καὶ ἄλλα πάλι πού ἀργοῦν. Δυστυχῶς πολλὰ κουρεῖα δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καλοὺς ἐκτελεστάς, Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ πηγένετε σ' ἕνα καλὸ κομμωτήριον. Διαφορετικὰ εἶναι προτιμότερο νὰ στερεθῇτε τῆς περμανάντ.

Ἀν μεταχειρισθῆτε τυχόν ἕνα ἄσχημο κραγιὸν στὰ χεῖρῃ μπορεῖτε ἀμέσως νὰ τὰ σκουπίσετε, ἀλλὰ ἂν κάνετε μιὰ περμανάντ πού θὰ σὰς καταστρέψῃ τὰ μαλλιά, πρέπει νὰ περιμένετε μῆνες γὰ νὰ ξαναδιορθωθῶν.

Ἡ ἐπιτυχία μιᾶς περμανάντ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τρία πράγματα.

1. Ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ κομμωτοῦ πού θὰ κἀνῃ τὴν ὀντουλασίον.

2. Ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν μυγικουντὶ καὶ τοῦ λοιποῦ ὕλικου, πού θὰ χρησιμοποιήσῃ.

3. Ἀπὸ τὴν κατάστασιν πού βρίσκοντὰ μαλλιά σας καὶ τὸ τριχωτὸ σας δερμα τὴ στιγμὴ πού θὰ σὰς κἀνῃ τὴν περμανάντ.

Διότι καὶ ὁ καλλίτερος κομμωτὴς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς κἀνῃ μιὰ ἐπιτυχημένη περμανάντ ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι ἢ πολὺ λιπαρά, ἢ πολὺ στεγνά.

Καὶ μὴ περιμένετε, βέβαια, ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ Ἰνστιτούτου νὰ χάσουν τὴν πελατεία τους, λέγοντας: «Κυρία μου, δὲν μποροῦμε νὰ σὰς κἀνωμε περμανάντ, ἂν δὲν περιποιηθῆτε πρῶτα τὰ μαλλιά μερικὲς ἐβδομάδες γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρέσετε τὴν πυτηρίδα, ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο.

Γιὰτὶ πραγματικὰ, χρειάζονται τὰ μαλλιά, δυὸ ὥς τρεῖς ἐβδομάδες θεραπεία, γιὰ νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ λιπαρά οὔτε πολὺ ξηρά, ἂν τυχόν συμβαίνει ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο.

Ἐνα ἄλλο πρᾶγμα πού δὲν καταλαβαίνουν πολλὲς γυναῖκες, εἶναι ὅτι ἡ περμανάντ δὲν εἶναι ἕνα κτένισμα διαρκείας, ἀλλὰ ἁλῶς μιὰ ὀντουλασίον διαρκείας.

Ὅταν ἔχετε κάνει περμανάντ στὰ μαλλιά σας σὰς χρειάζεται ἐπίσης ἀρκέτος χρόνος ἱσως, μάλιστα, καὶ περισσότερος γιὰ νὰ τὰ κἀν κτοπιήσετε.

Μιὰ περμανάντ ἀπλῶς μεταβάλλει τὸ ἴσιο μαλλὶ σὲ ὀντουλαρισμένο.

Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸ μαλλὶ ἀπὸ τὸ νὰ χρειάζεται τὴν τακτικὴν του περιποίησην, ὅπως τὸ βούρτσισμα καθε πρῶτὴ, τὸ λούσιμο καθε ἐβδομάδα καὶ τὴν καθημερινὴν μίξ-ἂν-πλί.

Ἄν θέλετε ἡ περμανάντ σας νὰ διατηρηθῇ μὴ παραλείπετε νὰ βουρτσίζετε καλὰ τὰ μαλλιά σας καθημερινῶς. Ἡ ἰδέα πὺς τὸ βούρτσισμα χαλάει τὴν περμανάντ εἶναι ἀπολύτως ἐσφαλμένη. Τὸ μαλλὶ πού δὲν βουρτσίζεται γίνετα ἄγριο καὶ σκληρὸ.

Ἡ ΜΟΔΑ

Πὺς κτενίζουν τὰ μαλλιά τους οἱ διάφορες βεντέτες.

Ἡ Βαρβάρα Στάνβοκ ὀντουλάρει ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά της καὶ ἀπὸ τὰ τραβήξῃ πίσω ἀπὸ τὸ μέτωπο γυρίζει τίς ἄκρες σ' ἕναν ἐλαφρὸ ρολό.

Οἱ ἀγέλειες τῆς Ἰζαμπελ Τζήουελς εἶναι ὀντουλαρισμένες καὶ οἱ ἄκρες βουρτσισμένες πρὸς τὰ ἑπάνω.

Τὸ ὑπόλοιπον τῶν μαλλίων εἶναι ὀντουλαρισμένο καὶ τελειώνει σὲ μπουκλές.

Ἡ Γκέϋλ Πάτριξ χωρίζει τὰ μαλλιά της στὴ μέση, τὰ κτενίζει καλὰ πρὸς τὸ ὀπίσω καὶ εἰτα γεμίζει γύρω γύρω τὸ κεφάλι της μὲ μπουκλάκια.

Ἡ Κάρολ Λόμπαρντ ἔχει μιὰ ἀσυνήθιστη χωρίστρα γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Τὰ μπροστινὰ μαλλιά σχηματίζουν μιὰ μεγάλη ἀφέλεια τὰ δὲ πίσω πέφτουν ἐλεύθερα μπουκλαρισμένα.

Στὸ κτένισμα τῆς Ἰντα Λούπινο ὅλα τὰ μαλλιά εἶναι βουρτσισμένα πρὸς τὰ ἑμπρὸς ὅπου μαζεῦνται σὲ μπουκλές ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Χωρίστρα στὴ μέση μὲ μιὰ κοντὴ ἀφέλεια μπουκλαρισμένη καὶ μπουκλές μεταξένιες πάνω ἀπὸ τ' αὐτιά, αὐτὸ εἶναι τὸ κτένισμα τῆς Ἀνν Σίγλεϋ.

Ἡ Κίττι Κάρλαϊλ κάνει μιὰ χωρίστρα πλάι καὶ τὰ φουντώνει στὰ πλάγια χωρὶς νὰ τὰ ὀντουλάρῃ πούθενά ἄλλου.

Ἡ Ἀνν Ρόντσο κάνει, ἐπίσης, μιὰ ἀραιὰ ἀφέλεια καὶ μπουκλές ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐτιά, ἐνῶ στὴν κορυφὴ τὰ μαλλιά της μένουν ἐντελῶς ἴσια.

Προσέξτε μερικὰ πράγματα.

Ὅταν κυττᾶτε τὰ μάτια τῆς Γκρέττα Γκάρμπο βλέπετε ὅλη τὴν ψυχὴ της. Ἐχετε καὶ σὲς ἐκφραστικὰ μάτια. Εἶναι οὐσιώδεις γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ προσώπου σας.

Ἡ Μάργκαρετ Σούλλιβαν ἔχει τέλειο μέτωπο. Ἀλλὰ ὅ,τι ποθῶτε καὶ ἂν εἶναι τὸ σῆμα τοῦ μετώπου σας μπορεῖ νὰ βελτιωθῇ.

Ἡ Βαρβάρα Σταγκοῦκ, ἔχει ἕνα τέλειο αὐτί. Καὶ ὅμως τὸ σκεπάζει μὲ ἕνα μπουκλάκι. Ὅποιοδήποτε αὐτί εἶναι πρὸς θελκτικὸ, ὅταν εἶναι ἐν μέρει σκεπασμένο.

Ὁδηγίαι γιὰ τὸ μακιγιάζ

Ἐάν πιέσετε τὸ πηγνὸν μὲ τὴν πούδρα ἀντὶ νὰ τὸ κτυπᾶτε ἢ νὰ τὸ τρίψετε ἐπάνω στὸ δερμα, ἡ πούδρα θὰ μείνῃ περισσότερη καὶ θὰ φαίνεσθε ὡραιότερη.

Δοκιμάσατε ποτὲ νὰ πούδραρετε τὸ σῶμα σας μ' ἕνα βαποριζατέρ; Καλύπτετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅλο σας τὸ δερμα μ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ πούδρα. Ἡ Ἐλεονώρα Χόλμ ἀγαπᾶ αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ πούδραρισματος.

Ἡ προτιμᾶτε ἕνα πομπὸν μὲ μακρὸ χερί; Μπορεῖτε νὰ φθάσετε μὲ αὐτὸ τὸ πρὸ ἀπομακρυσμένο μέρος τῆς πλάτης σας.

Η ΕΚΔΗΚΙΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2182)

με αποτροπιασμό.

Από κείνη την ημέρα η φωνή του λεπρού πραγματευτή, άκου-ότανε κάθε μεσημέρι έξω από το σπίτι, η Τζούλια όμως δεν φαινότανε πιά. Τα διψασμένα μάτια του έρωτιάτη, κατατρώγανε το παράθυρο με λύσσα κι' η βραχνιασμένη φωνή του, σαν ραγι-σμένη χαμπάνα άνηχούσε στην ήσυχια του μεσημεριού.

—Ωραίες νταντέλλες!

Η χήρα όμως τάχε με κάποιον άλλον τώρα, ένα γείτονα παν-τρεμένο, που του είχε δώσει το κλειδί του κήπου και περνούσε μέσα, όταν η νύχτα άπλωε γύρω το σκοτάδι της.

Η άμορη γρηά δεν έβγαζε λέξη. Υπόφερε κι' αυτή την ντρο-πή, με άντοχη ανθρώπου στον όποιον τίποτα πιά δεν κάνει εν-τύπωση.

Ένα βράδυ, το μικρό ήταν άρρωστο και ζητούσε την μητέρα του. Έκείνη όμως ήταν κλεισμένη με τον έραστή της. Η γερόν-τισσα το άποκοίμισε με χάδια και ξαγρύπνησε πλάι του ως το πρωί. Το μυαλό της έπλεξε σχέδια εκδικήσεως για την κακούργα γυναίκα, τη φόνισσα του παιδιού της.

Τί είχε το μεσημέρι από το χαμηλό παράθυρο της κουζίνας στον λεπρό ή γρηά; Ποιό μαύρο σχέδιο ώριμασε μέσα στην σκο-τεινιασμένη από θλίψη ψυχή της;

Το βράδυ—ένα βράδυ θεοσκότεινο και συννεφιασμένο—ο λε-πρός πραγματευτής μπήκε με τη βοήθεια της γρηάς από την πόρτα του κήπου. Κατόπιν η πόρτα κλείστηκε με την μπάρα από

μέσα. Κανένα κλειδί δεν μπορούσε να την άνοίξει.

Και την ώρα που η Τζούλια ξαπλωμένη στην κίμαρά της πε-ρίμενε τον έραστή, τα ηλεκτρικά έσβυσαν, σαν να έκοψε το σύρμα κάποιο χέρι—ένα χέρι της μοίρας—και το σπίτι βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Την ίδια στιγμή ένας άνθρωπος μπήκε στην κάμαρά της και με φωνή που έμοιαζε σαν ψίθυρος είπε:

—Εγώ είμαι, αγάπη μου, μὴν ανάνης φῶς. Η γρηά είναι έξω...

Ο λεπρός έπηρε τη θέση του άλλου εκείνο το βράδυ και η φοιχτή τιμωρία της Μεσσαλίνας άρχισε πιά από τότες άργά, φοιχτά, μυστικά. Το σαράκι της μαύρης άρρώστειας μεταδόθη-κε από τα νύχια του σαδισμού κι' η όμορφη γυναίκα μετά λί-γους μήνες έδειχνε στο πρόσωπο, στο στήθος, στα χέρια, τα ση-μάδια της μεγάλης καταστροφής.

Η γρηά έπαιρνε το αίμα του άδικοςκοτωμένου παιδιού της. Μιά μέρα κατάγγειλε στην άστυνομία τη λέπρα της νύφης της και την έστειλαν στη Σπιναλόγκα, μακριά από τον κόσμο που έ-μόλυνε ως τώρα η λέπρα της ψυχής της.

Το μικρό αγοράκι—πεντάρφανο πιά—έμεινε κοντά στη για-γιά του

Η άνομη μάννα, μακριά από τους ανθρώπους, από τη ζωή, σαν θεοίο της ζούγκλας, έπλήρωνε την άνομία της με το πιο φρι-κτό μαρτύριο.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2211)

τος. "Υστερα απ' αυτό, εκείνος ώμολόγησε το έγκλημά του.

"Υστερ' από λίγον καιρό μιά άπίστευτη είδη-σις έκυκλοφόρησε.

Η είδησις ήταν άπίστευτη. Ο Χάμιλτον έκα-νε σαν τρελλός.

Ο Σίγκλερ κατώρθωσε να δραπετεύσει απ' την φυλακή.

Ο Μασουντέιν έτρεμε απ' την όργη.

—Μίστερ Χάμιλτον, είπε στον ντέντεκτιβ μό-λις τον αντίκρυσε, αυτός ο κακούργος πρέπει να συλληφθή με κάθε θυσία.

Ο Χάμιλτον όμως ήξερε τη δουλειά του... Άρχισε να παρακολουθι πάλι την Μαίη γιατί καταλάβαινε πως απ' αυτήν μόνο θα μάθαινε πού βρισκόταν ο Σίγκλαιρ.

Πέρασε καιρός. Μιά μέρα είδε την Μαίη να παίρνει κάποιο γράμμα από ένα ταχυδρομικό πα-ράρτημα.

Την πλησίασε επιτήδεια και κατώρθωσε να δη την υπογραφή. Ήταν του Σίγκλαιρ. Χωρίς να διστάση, το άρπαξε απ' τα χέρια της.

—Αυτό που κάνω είπε, είναι άπρέπεια. Άλ-λά μόνο έτσι θα μπορέσω ν' ανακαλύψω πού κρύβεται ένας φονιάς!

Κι' έφυγε αφήνοντας άφωνη την Μαίη.

Το γράμμα προερχόταν απ' την Άργεντινή όπου είχε καταφύγει ο Σίγκλαιρ κι' έγραφε και την διεύθυνσή του. Το ποντίκι βρισκόταν πάλι στην φάκα, γιατί μεταξύ Άγγλιας και Άργεντι-νής, υπάρχει σύμβασις άμοιβαίας εκδόσεως έγ-κληματιών. Κι' ο Χάμιλτον ζήτησε απ' τον ιν-σπéκτωρ Μασουντέιν να πάη αυτός στην Άμερι-κή, για να φέρη τον Σίγκλαιρ.

Μ' ένα τηλεγράφημα της Σκώτλαντ Γυάρ κι' ο Σίγκλαιρ συνελήφθη άμέσως. Όταν αντίκρυσε τον Χάμιλτον, που θα τον συνόδευε πίσω στην Άγγλία, δεν μπόρεσε να κρύψη μιά βλαστήμια.

—Είσαι ο κακός μου δαίμονας, του είπε. Ο-ρίστε πού τα κατάφερες να με στείλεις στην άγ-χόνη!...

ΜΑΚ ΑΤΚΙΝΣΟΝ

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2189)

λυκατοικίας. Θυμούμαι πού ξεκλείδωσα την πόρ-τα. Κι' ύστερα δεν θυμούμαι, παρά την επίμονη όσμή του φθηνού άρώματος.

Άκουσα ένα μακρινό ρολόι να κτυπά δυό ρορές. Κάποιος με τραβούσε δυνατά από τους όμους. Στο φῶς της λάμπας του άτελιέ άνεγνώ-ρισα τον γέρο του προτελευταίου πατώματος, που μούχε μιλήσει για την ιστορία του άλλου ζωγρά-φου.

—Συνηήστε, κύριε, συνηήστε! φώναζε

Κύτταξα τα χέρια μου. Στο άριστερό χρατού-σα μιά παλέττα και στο δεξι ένα πινέλλο. Κύττα-ξα μπροστά μου τον πίνακα του Πῶλ έπάνω στον δριβάντα.

Σαράντα χιλιάδες δαίμονες! Το πρόσωπο του κοριτσιού με κύτταζε κι' έκαινο. Άλλά ήταν τώρα διαφρητικό.

Ούτε πόνος, ούτε άπελπισία. Μόνο ένα γλυ-κύτατο βλέμμα ικανοποίησεως!...

Ο πίνακας ήταν τελειωμένος.

ΝΤ. Χ. ΦΑΜΠΕΡ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΝΙΚ. ΜΠΡΑΧΟΥ

Ή πλουσιωτέρα συλλογή καλ-τσών. Ποιότητες έξαιρετικά.

Γυναικειάι, άνδρικήι.

και παιδικαί

Κυλότες και γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΊΔΟΣ

ΟΙΚΟΣ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΠΟΥΠΕ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΕΝΑΚΗ 3

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 32—388

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ κομμωτήριον Π ο υ π έ πα-

ρουσιάζει δύο από τις τελευταίες

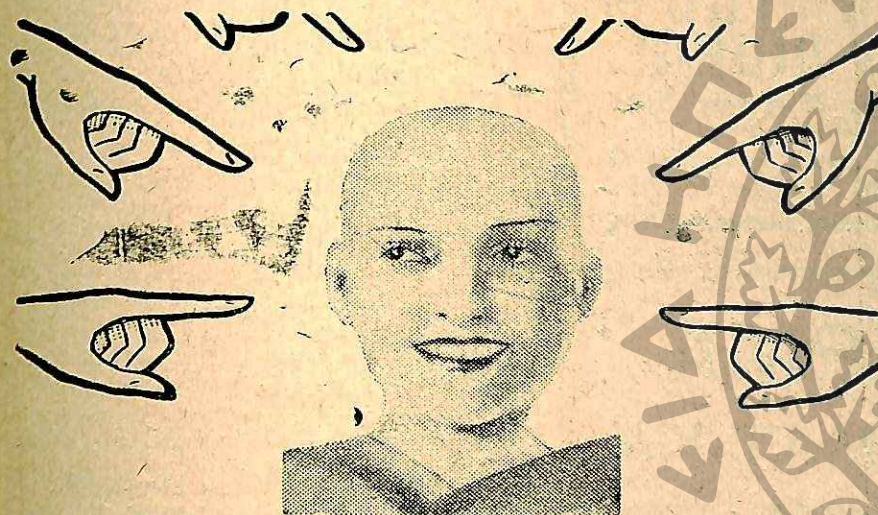
κομμώσεις περμα-

νά ν τ, οι οποίες διατηρούνται

πάντοτε φρέσκες, διότι κατέχομε

μόνον έμεις τὸ μυστικόν.

Περμανάντ δρχ. 75

Κυρίες μου,
Να τί έπαθε... Θέλησε την οικονομία!
Δεν έκαμε καλή έκλογη του κομμωτοῦ
που θα έμπιστευετο τὸ πολυτιμότερό της
σιτόλισμα.

Τὰ μαλλιά της

Για να κάμη μιά μικρή οικονομία δεν
έλαβε ὅπ' ὅψιν της:

ΤΙ ΦΑΡΜΑΚΑ—ΤΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ—
ΤΙ ΤΕΧΝΗΝ.—ΤΙ ΠΕΙΡΑΝ.—θα διέθε-
τε ὁ εκτελεστής της Περμανάντ της.

Γι' αυτό, και για να μην ὑπάρξουν εις
τὸ μέλλον κυρίες, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἐλα-
χίστην οικονομίαν μποροῦν νὰ παραδόσουν
στον πρώτον τυχόντα τὰ μαλλιά των, γι'
αὐτὸ ὁ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ, ὁ πρώτος πού ἔ-
φερε τὴν Περμανάντ στὴν Ελλάδα, ὁ δια-
θέτων τὴν τελευταίαν λέξιν εις τελειότητα
μηχανημάτων, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος μεταχειρί-
ζεται φάρμακα τοῦ περιφήμου οἴκου BOU-
LARD & GALLIOT 117 RUE REAUMUR, PARIS
ὑποβιβάζει τὴν τιμὴν τῆς Περμανάντ ἀπὸ
150 εἰς 100 δραχ. ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης
ἐπιβαρύνσεως.

Ἡ τελειότερα Περμανάντ εἰς τὴν μι-
κροτέραν τιμὴν.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΛΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΘΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

Δωρεάν!

150.000.000.000

σωληνάρια κρέμας

MATITÉ

— L. T. PIVER - PARIS —

Λέ κάθε κουτί πούδρας ΠΟΜΠΕΪΑ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ "ΠΟΜΠΕΪΑ" ΜΕ ΤΗΝ ΜΠΛΕ ΤΑΙΝΙΑ

"ΜΗΝΥΤΩΡ."

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οί κομμωταί οί όποιοι μεταχειρίζον-
ται τό φάρμακο Comprimé της Mme
Asplé αποκτούν μεγάλην πελατείαν,
διότι τά μαλλιά παραμένουν οηdύλε
μαλακά καί γυαλιστερά.

Οί άποσιέλλοντες 50 δραχμάς λαμ-
βάνουν 10 κυτία διά 10 περιμανάντι προς
δοκιμηνκαί χάριν ρεκλάμας Comprimé.
'Η καλλιτέρα περιμανάντι έκτελείται
εις τό Κομμωτήριον

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον γής Mme Asplé.

COMPRIMÉ

Γεν. 'Αντιρόποποι :

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θ) ίκνη: Ν. Ψωμογεωργίδης, Παύλου Μελά 22.

ΒΟΛΟΣ: Δ. Τακόπουλος, 'Ιωλκού 39

ΚΟΜΟΤΙΝΗ : Σ. Σαραντίδης, 'Απολλωνιάδος 2.

ΔΑΜΙΑ : Κ. Πλατής.

ΔΑΡΙΣΣΑ : Παντελής 'Αγγελίδης.

ΠΑΤΡΑΙ : Κ. Κωστίδης, Κορίνθου 270

Κ. Α. Π. ΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών καί δερματικών
Νοσημάτων

'Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

'Ιδιαίτερον διαμέρισμα 'ιδι' έκαστον
άσθενή.

ΔΡ ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τέως βοηθός των καθηγητών Gra-
shy, έν Μονάχφ, Βελού, έν Παρισίοις.
Ειδικότητες : 'Υπερτρίχωσης, τριχόπ-
τωσις, παθήσεις του δέρματος, του προ-
σώπου, παχυσαρκία. (Σύστημα Βερ-
γονιέ—Barricau) κ. λ. π. Δέχεται καθ'
έκαστην έν τή οίκίά της. Μανουριχάλη
22, '0—12 καί 4—6. Τηλ. 29485.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρεία Ψυχικών 'Ερευνών,
έπιστημονικώς κατηγετισμένη,
Δέχεται όδός Κρήτης 6, πά-
ροδος όδου Διοσίων, στάσις
Σουρμερλή. Τηλέφ. 29 045.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευν-
ών.

Δέχεται καθ' έκαστην 'Ο.
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Πάτωθι 'Υπουργείου 'Υγιεινής καί Προνοίας

'Αγοράζετε καί τροχίζετε έν γένει όλα
τά κοπικά σας είδη εις τό
'Ηλεκτροτροχείον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

όδός Δάρου 10 (πλατ. 'Ομονοίας) διότι
είναι τό μόνον κατάστημα έν 'Ελλάδι
πού θα εύρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια μανικιούρ κ. λ. π. εις άρίστην
ποιότητα άγταλιού όλων των καλλιτερώων
έργαστασιών του

SOLINGEN

Διαρκής παρακαταθήκη όλων
των ειδών Κουρείων

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.

6

ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

40

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΑΟΥ 63

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΑΒΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ
ΤΟΥΛΑΣ ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11

'Εξασφαλίζει τό μυστικό αυτό με τό
άφθαστο τεχνικό προσωπικό της. 'Ικα-
νοποιεί όλα τά γούστα καί τά πιο ι-
διότροπα. 'Επισκεφθήτε μας καί να
είσθε βέβαιοι γιά την έπιτυχία σας.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθός Ιατρός έν τφ Νοσο-
κομείφ «Ευαγγελισμός»

'Επίσκεψις έν τφ 'Ιατρείφ

καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.

'Οδός Σωζουπόλεως άριθ. 27

Τηλέφωνον 81 014

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΡΑΔΙΟΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ
13

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ

ΤΗΛ.
24-961

ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΚΥΡΙΕΣ μου, σὰς συνιστῶμεν τὴν **RADIO ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ**, εἶναι μοναδικὸν ΜΗΧΑΝΗΜΑ διὰ τὴν Ἑλλάδα, λειτουργοῦν ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ χωρὶς σύρματα, μεγάλης διαρκείας, εἰς ὅλας τὰς ποιότητας τῶν μαλλιῶν βαμμένα, ὀξυζεναρισμένα, κ.λ.π.

ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ, ὅσαι ἐπιθυμεῖτε, τὴν τελειότεραν τῆς ἐποχῆς Κόμμωσιν, ἐπισκευθῆτε τὰ Ἐργαστήριά μας ὅπου τὸ τελειότερον **ΡΑΔΙΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ**, ἡ μοναδικὴ ἐφεύρεσις, τὸ "Ἄκρον ἄωτον" μιᾶς καλλιτεχνηκοῦτά-της ἐργασίας ἀπαραιτήτου διὰ κάθε ἀξιοπρεπῆ Κυρίαν καὶ Δεσποινίδα.

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΡΑΔΙΟ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΧΗΜΙΚΗΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ

Χαλκοκονδύλη 13 Τηλ. 24-962